

REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Bc. Romany Ryskové a Ing. Františka Ujíčka v hlavním líčení konaném dne 23. června 2020

takto:

obžalování

1. **D.E.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX,
2. **M.K.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX,
3. **T.G.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX,
4. **T.H.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX,

jsou vinni, že

1) **T.G.** jako revizní technik ev. č. XXXX,

- dne 12.11.2010 vyhotovil nepravdivou Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 059/2010, s předmětem a místem revize - revidovaný objekt 1. Blok - fotovoltaické elektrárny 1,1 MW, v k.ú. Petrovice u Borovan - vývody z TR1, včetně rozvaděčů RF, RP a HRP -TR1, kterou předal dne 29.11.2010 společnosti XXXXX,

- dne 15.11.2010 vyhotovil nepravdivou Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 058/2010 s předmětem a místem revize - revidovaný objekt 2. Blok - fotovoltaické elektrárny

1,088 MW, v k.ú. Petrovice u Borovan - vývody z TR2, včetně rozvaděčů RF, RP a HRP -TR2, kterou předal dne 29.11.2010 společnosti XXXXX,

- dne 24.11.2010 vyhotovil nepravdivou Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení (dále jen revizní zpráva) č. 057/2010 s předmětem a místem revize - revidovaný objekt 3. Blok - fotovoltaické elektrárny 1,12 MW, v k.ú. Petrovice u Borovan - vývody z TR3, včetně rozvaděčů RF, RP a HRP -TR3, kterou předal dne 29.11.2010 společnosti XXXXX,

přičemž do revizních zpráv uvedl nepravdivé údaje o celkovém výkonu bloků 1, 2 a 3 dané elektrárny ve výši 3,308 MW a závěr, že zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu, ačkoliv věděl, že fotovoltaická elektrárna společnosti XXXXXv Petrovicích u Borovan není dokončena a schopna provozu, přičemž ve skutečnosti byla schopna provozu až 28. 2. 2011 s omezeným výkonem pouze 2 MW; zároveň věděl, že tyto zprávy o výchozích revizích budou použity jako podklady pro Energetický regulační úřad, Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava (dále jen ERÚ) k vydání licence na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010 a byl si vědom skutečnosti, že bez uvedení celkového výkonu 3,308 MW ve zprávách a potvrzení bezpečnosti zařízení by ERÚ licenci nevydal,

čímž vědomě pomohl D.E. a M.K. získat neoprávněně licenci pro společnost XXXXXna výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010, a to na základě rozhodnutí ERÚ ze dne 3.12.2010, č. 111017178, které nabylo právní moci dne 6.12.2010;

zároveň díky provedení tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON Distribuce, a.s. dne 30.12.2010 tak vznikl společnosti XXXXX neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12 150 Kč za vyrobenou 1 MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5 500 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost XXXXXneoprávněně obohatila o částku nejméně 160 879 340 Kč; když za období od 01.01.2011 do 31.12.2012 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Distribuce a.s., se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice ve výši 15 450 611 Kč; a za období od 01.01.2013 do 31.12.2013 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Energie a.s. ve výši 7 928 010,70 Kč; celkem pak včetně částek odpovídajících odvodu tzv. solární daně byla jen za období roků 2011 až 2013 oběma poškozeným způsobena škoda v celkové výši 43 880 707 Kč;

2) T.H. jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech provedla dne 5.11.2010 kontrolu fotovoltaické elektrárny společnosti XXXXXv Petrovicích u Borovan, o této kontrole vyhotovila protokol a následně dne 15.11.2010 vydala Rozhodnutí k předčasnému užívání stavby č.j. MěÚ/SÚ/2554/2010/HL, kterým povolila předčasné užívání stavby "Fotovoltaická elektrárna část I. obsahující blok trafostanice č. 1,2,3 a rozvodna VN", přičemž v odůvodnění rozhodnutí uvedla nepravdivé informace, že kontrolní prohlídka proběhla dne 5.11.2010 a bylo zjištěno, že stavba je provedena podle projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem; dne 24.11.2010 pak vydala pod č.j. MěÚ/SÚ/2554-1/2010/HL Usnesení o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení a opravila název stavby na "Fotovoltaická elektrárna - část I. obsahující blok trafostanic č. 1,2,3, rozvodna VN, fotovoltaické panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3MW", ačkoliv ve skutečnosti ještě dne 15.11.2010 byly na konstrukcích pro solární panely namontovány solární panely toliko v počtu 201 ks z celkového počtu 19 296 ks a stavba nebyla provedena podle projektové dokumentace;

dne 17.12.2010 vydala rozhodnutí o I. Povolení k předčasnému užívání pro stavbu "Fotovoltaická elektrárna - část II. obsahující blok trafostanice č. 4, fotovoltaické panely s NN rozvody a měnič o celkovém výkonu 1,1MW, II. Povolení zkušebního provozu pro stavbu "Fotovoltaická elektrárna - část I. obsahující bloky trafostanice č. 1,2,3, rozvodny VN, fotovoltaické panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3MW, ve kterém nepravdivě uvedla, že při kontrolní prohlídce dne 17.12.2010 stavební úřad zjistil, že stavba je provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, ačkoliv ve skutečnosti blok č. 4 nebyl nikdy dokončen a k danému datu nebyly dokončeny ani bloky č. 1, 2 a 3,

tímto způsobem T.H. záměrně vykonala svoji pravomoc v rozporu s ustanovením § 133 odst. 1, 2 písm. b), odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterých stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby a zjišťuje zejména, zda je stavba prováděna podle ověřené dokumentace nebo ověřené projektové dokumentace; takto jednala s úmyslem způsobit škodu a zároveň tím opatřit neoprávněný prospěch společnosti XXXXXa s vědomím, že její rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby bude v řízení u ERÚ použito jako podklad pro udělení licence pro společnost XXXXXna výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010, k čemuž také došlo, když na základě rozhodnutí ERÚ o udělení licence ze dne 3.12.2010, č. 111017178, které nabylo právní moci dne 6.12.2010 a následně díky provedení tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON Distribuce, a.s. dne 30.12.2010 vznikl společnosti XXXXXneoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12 150 Kč za vyrobenou 1 MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5 500,- Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost XXXXXneoprávněně obohatila o částku nejméně 160 879 340 Kč; když za období od 01.01.2011 do 31.12.2012 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Distribuce a.s., se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice ve výši 15 450 611 Kč; a za období od 01.01.2013 do 31.12.2013 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Energie a.s. ve výši 7 928 010,70 Kč; celkem pak včetně částek odpovídajících odvodu tzv. solární daně byla jen za období roků 2011 až 2013 oběma poškozeným způsobena škoda v celkové výši 43 880 707 Kč;

3) M.K. jako místopředseda představenstva společnosti XXXXX(zhotovitel) a **D.E.** jako předseda představenstva společnosti XXXXX(objednatel) podepsali nepravdivý Předávací protokol s datem 12.11.2010, podle kterého mezi uvedenými společnostmi byly předány mj. konstrukce s upevněnými fotovoltaickými panely instalovaného výkonu 3,3MWp s tím, že potvrzovali předání podstatné části díla bez konečných terénních úprav umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice u Borovan s výkonem 3,3 MW instalovaných fotovoltaických panelů, ačkoliv věděli, že FVE Petrovice u Borovan nebyla k tomuto datu dokončena ani zčásti a že předávací protokol bude podkladem pro vydání licence na ERÚ,

tímto způsobem M.K. a D.E. za pomoci T.G. uvedli v omyl ERÚ a D.E. prostřednictvím zmocněnce zajistil doručení uvedeného předávacího protokolu jakož i nepravdivé revizní zprávy T.G. a nezákonného rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby T.H. dne 18. 11. 2010 ERÚ a na jejich základě rozhodl ERÚ dne 3.12.2010 o udělení licence na výrobu elektřiny č. 111017178 s nabytím právní moci dne 6.12.2010 pro společnost XXXXX a zároveň díky provedení tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON Distribuce, a.s. dne 30.12.2010 tak vznikl společnosti XXXXX neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu určenou pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12 150 Kč za vyrobenou 1 MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011, která činila 5 500 Kč za vyrobenou

MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost XXXXX neoprávněně obohatila o částku nejméně 160 879 340 Kč; když za období od 01.01.2011 do 31.12.2012 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Distribuce a.s., se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice ve výši 15 450 611 Kč; a za období od 01.01.2013 do 31.12.2013 již byla způsobena škoda společnosti E.ON Energie a.s. ve výši 7 928 010,70 Kč; celkem pak včetně částek odpovídajících odvodu tzv. solární daně byla jen za období roků 2011 až 2013 oběma poškozeným způsobena škoda v celkové výši 43 880 707 Kč;

tedy

D.E. a M.K.

jednak jiného obohatili tím, že uvedli někoho v omyl a zamlčeli podstatné skutečnosti a způsobili tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a jednak dopustili se jednání, které bezprostředně směřovalo ke spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že uvedou někoho v omyl, zamlčí podstatné skutečnosti a způsobí tak na cizím majetku škody velkého rozsahu, tohoto jednání se dopustili v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

T.G.

jednak opatřením prostředků úmyslně usnadnil jinému, aby jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a jednak dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo ke spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že opatřením prostředků úmyslně usnadní jinému, aby jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl, zamlčí podstatné skutečnosti a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

T.H.

jednak jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobila takovým činem škodu velkého rozsahu a jednak dopustila se jednání, které bezprostředně směřovalo ke spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu vykoná svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobí takovým činem škodu velkého rozsahu, jehož se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchali

D.E. a M.K.

zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, zčásti dokonaný, zčásti nedokonaný, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

T.G.

pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k zvláště závažnému zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, zčásti dokonanému, zčásti nedokonanému, ukončenému ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

T.H.

zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, zčásti dokonaný, zčásti nedokonaný, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

Za to se odsuzují

obžalovaný D.E.

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev a ve výkonu prokury na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře **2.000.000 Kč**, což představuje výměru 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 4.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let.**

Obžalovaný M.K.

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev a ve výkonu prokury na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře **1.000.000 Kč**, což představuje výměru 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 2.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku**.

Obžalovaný T.G.

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu práce revizního technika na dobu **7 (sedmi) let**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře **400.000 Kč**, což představuje výměru 400 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 1.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání **6 (šesti) měsíců**.

Obžalovaná T.H.

podle § 329 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu zaměstnání ve státní správě v pozici úřední osoby na dobu **4 (čtyř) let**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře **100.000 Kč**, což představuje výměru 100 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 1.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen, stanoví náhradní trest odnětí svobody **2 (dva) měsíce**.

Podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku se ukládá ochranné opatření - zabránění věci, a to:

- a. peněžních prostředků včetně jejich příslušenství na bankovním účtu č. XXXXX, vedeném v CZK u EQUA bank a. s., IČO: 471 16 102, se sídlem Praha, Karolinská 661/4 pro majitele účtu XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX do celkové výše 23.378.621 Kč
- b. peněžních prostředků včetně jejich příslušenství na bankovním účtu č. XXXXX vedeném v CKZ u KB a. s., IČO: 453 17 054, se sídlem Na Příkopě 33, Praha, pro majitele účtu XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX do celkové výše 23.378.621 Kč
- c. peněžních prostředků včetně jejich příslušenství na bankovním účtu č. XXXXX vedeném v CZK u společnosti EXPO Bank CZ a. s. (dříve s názvem LB=BW Bank CZ a. s.), IČO: 148 93 649, se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4 pro majitele účtu XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX do celkové výše 23.378.621 Kč
- d. peněžních prostředků včetně jejich příslušenství na bankovním účtu č. XXXXX vedeném v CZK u Unicredit Bank a. s., IČO: 649 48 242, se sídlem Želetavská 1525/1, Praha 4 – Michle, 140 92, na majitele účtu XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX do celkové výše 23.378.621 Kč
- e.
 1. poměrná část finančních prostředků z pohledávek vzniklých společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX vůči společnosti E.ON Energie a. s. IČO: 260 78 201, se sídlem FA Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice, a to na základě Smlouvy č. 2013-PV-S910454 - Smlouva o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje s převzetím závazku dodat elektřinu do elektrizační soustavy uzavřené 10. 12. 2012 mezi společnostmi XXXXX a E.ON Energie a. s. vztahující se k licenci č. 111017178 udělené Energetickým regulačním úřadem, IČO: 708 94 451, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, dne 6. 12. 2010 společnosti XXXXX pro provozovnu FVE Petrovice, umístěnou v katastrálním území Petrovice u Borovan, obec Mladošovice, a to ve výši částky odpovídající dodanému množství MWh z této fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou na příslušný rok garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 12. 2010 na základě zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, jakož i vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetickém odvětví ve znění vyhlášek č. 363/2007 Sb. a 358/2009 Sb. a následujících, ponížené o jednak částku odpovídající výši odvodu elektřiny ze slunečního záření stanovené na základě ustanovení hlavy III. zákona č. 180/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů a jednak o částku odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou příslušného roku, garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. 1. 2011 na základě zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, jakož i vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, poukázaných na účet č. 6015-5504881/0710 vedený u České národní banky a. s. pro úschovu těchto zajištěných finančních prostředků s variabilním symbolem 2942013

2. poměrná část finančních prostředků z každé budoucí pohledávky plynoucí postupníkovi společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, od postupitele XXXXX, a to na základě Smlouvy o zajišťovacím postoupení pohledávek uzavřené mezi postupníkem a postupitelem dne 31. 1. 2017, vztahující se k budoucím pohledávkám vzniklým mezi společností XXXXXa společností E.ON Energie a. s. na základě Smlouvy č. 2013-PV-S910454 – Smlouva o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje s převzetím závazku dodat elektřinu do elektrizační soustavy uzavřené dne 10. 12. 2012 mezi společnostmi XXXXXa E.ON Energie a. s., jenž se vztahuje k licenci č. 111017178 udělené Energetickým regulačním úřadem, IČO: 788 94 451, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, dne 6. 12. 2010 společností XXXXXpro provozovnu FVE Petrovice umístěnou v katastrálním území Petrovice u Borovan, obec Mladošovice, a to ve výši částky odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou za příslušný rok garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 12. 2010 na základě zákona č. na základě zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, jakož i vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetickém odvětví ve znění vyhlášek č. 363/2007 Sb. a 358/2009 Sb. a následujících, ponížené o jednak částku odpovídající výši odvodu elektřiny ze slunečního záření stanovené na základě ustanovení hlavy III. zákona č. 180/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů a jednak o částku odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou příslušného roku, garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. 1. 2011 na základě zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, jakož i vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, poukázaných na účet č. 6015-5504881/0710 vedený u České národní banky a. s. pro úschovu těchto zajištěných finančních prostředků s variabilním symbolem 2942013

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se s uplatněnými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních:

- a. společnost E.ON Energie, a.s., IČO: 26078201, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice 7, 370 01 České Budějovice
- b. společnost E.ON DISTRIBUCE, a.s., IČO: 28085400, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice 7, 370 01 České Budějovice

Odůvodnění:

A. Dosavadní stav řízení

1. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Brno, podal dne 22. 5. 2015 u zdejšího soudu obžalobu na D.E., M.K., T.G. a T.H. pro spáchání rozsáhlé trestné činnosti majetkového charakteru. Trestné jednání obžalovaných D.E. a M.K. bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a to z části dokonaný a z části ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když trestné jednání obžalovaného T.G. bylo kvalifikováno jako spáchání pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k tomuto zvlášť závažnému zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku z části dokonaného, z části ukončeného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Trestné jednání obžalované T.H. pak bylo v obžalobě kvalifikováno jako

zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku z části dokonaný a z části ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Podstata trestného jednání obžalovaných měla stručně řečeno spočívat v tom, že obžalovaný D.E., jako předseda představenstva společnosti XXXXX objednal zhotovení fotovoltaické elektrárny v Petrovicích u Borovan u firmy XXXXX, která byla zhotovitelem, resp. generálním dodavatelem této stavby. Po údajném provedení díla, tj. fotovoltaické elektrárny v Petrovicích u Borovan podepsali obžalovaný D.E., za firmu XXXXX a obžalovaný M.K., za firmu XXXXX dne 12. 11. 2010 předávací protokol o předání konstrukcí s fotovoltaickými panely o výkonu 3,3 MW, čímž potvrdili předání (převzetí) podstatné části díla bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz fotovoltaické elektrárny Petrovice u Borovan o výkonu 3,3 MW, ačkoliv věděli, že FVE není dokončena a tento protokol bude podkladem pro vydání licence k jejímu provozování. Obžalovaný T.G. měl, podle obžaloby, jako revizní technik, vyhotovit tři nepravdivé revizní zprávy, které se týkaly fotovoltaické elektrárny Petrovice u Borovan, a to dne 12. 11. 2010 na 1. blok elektrárny, 15. 11. 2010 na 2. blok elektrárny a 24. 11. 2010 na 3. blok elektrárny, a to přesto, že věděl, že fotovoltaická elektrárna v Petrovicích u Borovan není dokončena a že tyto revizní zprávy budou podkladem pro vydání licence Energetickým regulačním úřadem (dále jen ERU). Obžalovaná T.H., jako pracovnice stavebního úřadu, měla vydat 15. 11. 2010 rozhodnutí o předčasném užívání stavby fotovoltaické elektrárny Petrovice u Borovan, a to její první části a 17. 12. 2010 rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání druhé části této elektrárny, ačkoliv bloky 1., 2. a 3. nebyly k tomuto datu dokončeny a blok č. 4 nebyl dokončen nikdy. Následně pak obžalovaný D.E. jednal, jako předseda představenstva firmy XXXXX tak, že prostřednictvím zmocněnce zajistil doručení předávacího protokolu, revizních zpráv a rozhodnutí o povolení užívání elektrárny dne 18. 11. 2010 na ERU, který jim dne 3. 12. 2010 udělil licenci (s právní mocí 6. 12. 2010) a dne 30. 12. 2010 bylo provedeno první paralelní připojení k distribuční soustavě firmy E.ON Distribuce a. s. Díky tomu firmě XXXXX vznikl neoprávněně nárok na garantovanou výkupní cenu ve výši 12.150 Kč za 1 MW, a to na dobu 20 let, avšak pokud by FVE Petrovice byla uvedena do provozu až v roce 2011 byla by výkupní cena po dobu 20 let stanovena ve výši 5.500 Kč za 1 MW. Tím, podle obžaloby, za rok 2011 a 2012 vznikla firmě E.ON Distribuce a. s. škoda ve výši 15.450.611 Kč a za rok 2013 jejímu právnímu nástupci firmě E. ON Energie a. s. škoda ve výši 7.928.010,70 Kč a celkově tak, včetně solární daně, byla jednáním obžalovaných způsobena škoda ve výši 43.880.707 Kč těmto firmám, když za dobu 20 let by se firma XXXXX obohatila o částku nejméně 160.879.340 Kč především na úkor firmy E.ON Distribuce a. s., která by však vyplacenou garantovanou cenu zpětně refinancovala od spotřebitelů, od distribučních společností a z dotací ze státního rozpočtu.

2. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl v této obsáhlé trestní věci v rámci původního řízení v období od 16. 4. 2016 do 20. 9. 2017 celkem 16 hlavních líčení, v nichž vyslechl všechny obžalované, cca 20 svědků, přečetl další svědecké výpovědi, provedl rovněž znalecký posudek a několik stovek stran listinných důkazů, předložených procesními stranami. V odůvodnění svého původního rozsudku poukázal soud na to, že podstatou dokazování bylo prokázat, zda FVE byla či nebyla ke dni 31. 12. 2010 schopná provozu a zda licence jí byla vydána oprávněně nebo naopak neoprávněně, tedy na podkladě fiktivních dokumentů, které neosvědčovaly skutečný stav věci. Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 14. 12. 2017 č. j. 40 T 4/2015-4789 tak, že podle § 226 písm. b) trestního řádu všechny obžalované, tj. D.E., M.K., T.G. a T.H. obžaloby v plném rozsahu zprostil, neboť dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Poškozené společnosti E.ON Energie a. s. a E.ON Distribuce a. s. byly podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, rozhodl usnesením ze dne 29. 11. 2018 č. j. 2 To 42/2018-5029 tak, že z podnětu odvolání státního zástupce a obžalovaného T.G. napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu. Podle § 259 odst. 1 trestního řádu

vrátil věc soudu I. stupně. Odvolací soud vytknul nalézacímu soudu, že při hodnocení důkazů nepostupoval důsledně v souladu s principy zakotvenými v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a nezaložil hodnocení provedených důkazů na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, neboť důkazy hodnotil jednostranně, když bral v úvahu pouze ty důkazy, které podporovaly skutkovou verzi obžalovaných. Nalézací soud dokazování nesoustředil na základní skutečnosti, a to na zjištění reálného skutkového stavu v době udělení licence na provoz FVE, v době vypracování výchozích revizních zpráv obžalovaným T.G., a v době podpisu protokolu o předání stavby, podepsaných obžalovaným D.E. a obžalovaným M.K. a v době šetření prováděného v souvislosti s rozhodnutím Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech za účelem vydání rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Podle názoru odvolacího soudu teprve na základě takto objasněného skutkového stavu, který má stěžejní význam pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných, mohou být posuzovány další kroky směřující k uvedení FVE do provozu, nebo posuzovány skutečnosti významné pro dovození subjektivní stránky jednání obžalovaných. Zásadní význam pro vydání rozhodnutí o udělení licence k provozu FVE v rámci licenčního řízení má výchozí revizní zpráva. **Licence** k výrobě elektřiny vyjadřuje souhlas státu s tím, aby její držitel mohl podnikat v energetickém odvětví a je udělována ve vztahu k výrobnám elektřiny (§ 23 energetického zákona). V licenčním řízení musí být osvědčena bezpečnost energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie (viz rozhodnutí NSS ze dne 10. 12. 2015 č. j. **7 As 204/2015-66**). V souladu s tímto judikátem NSS slouží FVE k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely. Zpráva o výchozí revizi se proto musí vztahovat k celému energetickému zařízení a může být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletně dokončeno a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí. Revizní zpráva pak slouží jako podklad pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Základním požadavkem kladeným na revizní zprávu je to, aby ji revizní technik, který se tím stává spoluodpovědným za náležité zjištění skutkového stavu, zpracoval na základě všech podstatných měření a prověření na místě samém. V licenčním řízení je tedy na žadateli o licenci, aby doložil technické a další předpoklady. Správní orgán před vydáním rozhodnutí hodnotí podklady předložené žadatelem, avšak pouze z pohledu jejich obsahu a formálních náležitostí. Revizní technik ověřuje shodu reálného stavu s projektovou dokumentací a příp. zjištěné rozpory musí zanést do revizní zprávy. Fotovoltaické panely musí být při výchozí revizi nainstalovány, jinak by nebylo možné zkontrolovat, že jejich typ a počet odpovídá projektové dokumentaci. Dále odvolací soud upozornil na to, že ve vyhlášce č. 73/2010 Sb. ze dne 10. 3. 2010 se v příloze 2 k § 3 stanoví bližší **podmínky bezpečnosti zařízení** stanoveného v bodě 6. K těmto náležitostem, které jsou v citované právní normě taxativně vymezeny, náleží určení druhu revize (dílčí, výchozí a rozsah zařízení, tj. zařízení, které je revizním technikem z hlediska bezpečnosti touto zprávou prověřováno), datum zahájení, ukončení, vypracování a předání revizní zprávy, jméno, příjmení, podpis a evidenční číslo revizního technika, soupis provedených úkonů, použitých přístrojů a zjištěných závad nebo neshod. V této souvislosti je proto nutné **vyžádat zprávu od ERU** o tom, zda byly revizní zprávy, vypracované obžalovaným T.G. pro potřeby licenčního řízení, týkajícího se XXXXX, posuzovány ERU ve vztahu k bezpečnosti FVE jako celku, včetně nainstalovaných a funkčních panelů, tedy zda-li byly uvedené revizní zprávy chápány jako doklady potvrzující bezpečnost zařízení těsně předtím, než bude dáno do provozu a zda-li se předpokládá, v souvislosti s vypracováním revizních zpráv, dokončenost FVE jako celku. V návaznosti na toto vyjádření ERU se musí nalézací soud vypořádat s otázkou **dokončenosti předmětné elektrárny k datu** zpracování výchozích revizních zpráv, neboť z tohoto pohledu lze posoudit jejich pravdivost či nepravdivost, včetně pravdivosti či nepravdivosti výpovědi obžalovaného T.G., což je podstatné k vyvození závěru o jeho trestní odpovědnosti. Odvolací soud zaujal také stanovisko k obsahu revizních zpráv zpracovaných obžalovaným T.G. (ad 22. usnesení odvolacího soudu), když současně poukázal na některé sporné skutečnosti týkající se těchto revizních zpráv. V části revizních zpráv, označených jako popis zařízení (bod 5) je vždy uvedeno, že pro danou aplikaci jednotlivých bloků je nařízen

systém polykrystalických panelů typu Hyundai HIS 206 Wp a 230 Wp. V následných tabulkách, v nichž jsou uvedeny parametry instalovaných FV panelů jsou však kromě výše uvedených typů uvedeny ještě další typy FV panelů, a to typ HIS-M203 SG-203 Wp a dále typ HIS-M206 SG-206 Wp. V projektové dokumentaci se však hovoří pouze o aplikaci systému polykrystalických panelů Hyundai HIS-M230 SG-230 Wp (č. l. 2369). Vedle toho vznikly pochybnosti o odborné způsobilosti obžalovaného T.G. k provádění revize elektrických zařízení typu FVE. Odvolací soud poukázal na rozhodnutí ERU ze dne 30. 8. 2013 sp. zn. OLP-08092/2013-ERU o povolení obnovy řízení o udělení licence XXXXX(č. l. 2590). V odůvodnění tohoto rozhodnutí se totiž konstatuje, že výchozí revize provedené obžalovaným T.G. dne 12., 15. a 24. 11. 2010 nebyly podle sdělení Technické inspekce ČR provedeny osobou k tomu oprávněnou. Podle sdělení Technické inspekce ČR obžalovaný T.G. vykonával sice revize s platným osvědčením, nikoliv však oprávněním podle § 6a odst. 1 zákona č. 174/1968 Sb. o státním odborném dozoru nad bezpečností práce ve znění pozdějších předpisů. Tyto revizní zprávy ze dne 12., 15. a 24. 11. 2010, podle nichž části revidovaného zařízení byly schopny provozu, však nebyly provedeny osobou k tomu oprávněnou. Podle stanoviska ERU ze dne 30. 1. 2013 nebyl obžalovaný T.G. v době vykonání revizí držitelem oprávnění k provedení revizí. Podle Osvědčení vydaného Institutem Technické inspekce ČR byl T.G. oprávněn k provedení revizí vyhrazených elektrických zařízení v objektech třída A, nikoliv třídy B, jak na to poukazoval ERU v tomto rozhodnutí (č. l. 2495). T.G. má živnostenské oprávnění na živnost montáž, opravy, revize a zkoušky elektrického zařízení, avšak v databázi Technické inspekce ČR bylo zjištěno, že obžalovaný nemá na tuto činnost vydáno oprávnění ve smyslu zákona č. 174/1968 Sb. a vyhlášky č. 73/2010 Sb. Takové oprávnění se vydává osobám na základě prověření jejich způsobilosti k revizím vyhrazených technických zařízení (č. l. 2489-2490). Odvolací soud proto uložil nalézacímu soudu, aby vyžádal **originál spisu ERU o povolení obnovy řízení** o udělení licence XXXXXa provedl dokazování listinami, na které sám ERU odkazuje ve svém rozhodnutí a které mají význam pro posouzení otázky odborné způsobilosti T.G. provádět revizi zařízení FVE v Petrovicích a dále aby k obsahu těchto listinných důkazů vyslechl obžalovaného T.G., příp. provedl další důkazy. Kromě toho se musí nalézací soud zabývat i tím s jakým výsledkem bylo řízení o obnově skončeno i zda bylo původní rozhodnutí ERU o udělení licence zrušeno a v kladném případě o jaké argumenty se takové rozhodnutí opíralo.

4. Dále odvolací soud ve svém rozhodnutí (ad 25.) poukázal na to, že krátce po zpracování výchozích revizních zpráv a podpisu protokolu o převzetí díla, v němž bylo předávané dílo shledáno bez závad s tím, že jeho realizace měla proběhnout v souladu s projektovou dokumentací, podepsali dne 30. 11. 2010 obžalovaní D.E. a M.K. škodní protokol. V tomto protokole je uvedeno, že došlo k zaslání jiných FV panelů, než které odpovídají projektové dokumentaci, neboť byly dodány nesprávné panely typu HISM-206 SF a HISM-203 SF v množství 3,3 MW (č. l. 476). Ve výchozích revizních zprávách však není uvedeno, že by některé zařízení, které bylo předmětem revize, neodpovídalo projektové dokumentaci. Tyto revizní zprávy byly obžalovaným T.G. vypracovány ve velmi krátkém časovém odstupu od data sepsání škodního protokolu, v němž je uvedeno, že naopak poměrně velká část nainstalovaných FV panelů neodpovídá projektové dokumentaci. Právě tento obsah škodního protokolu zpochybňuje pravdivost údajů, které jsou uvedeny v protokolu o předání díla ze dne 12. 11. 2010 (č. l. 1296). Obsah tohoto škodního protokolu je proto nutno konfrontovat s obsahy protokolů ERU o státní kontrole ze dne 16. 5. 2012 (č. l. 2208-2209) a se záznamem o místním šetření ze **dne 17. 5. 2018** provedeným ERU (č. l. 2200-2201), z nichž vyplývá, že v květnu 2012 bylo při kontrole FVE Petrovice zjištěno, že i **nadále jsou na konstrukcích usazeny stejné typy panelů, které však byly právě v tomto škodním protokolu z 30. 11. 2010 označeny jako nesprávné a dodané omylem** (HISM-203 SF, HISM-206 SF) a žádný FV panel typu LDK 230, kterými měly být spolu s FV panely HISM-230 nahrazeny nesprávné typy dodaných FV panelů. Prakticky stejné údaje, stran typu FV panelů, jsou uvedeny v protokole o kontrole ze dne 3. 8. 2012. Při této

kontrole byl rovněž zjištěn menší počet nainstalovaných FV panelů, který neodpovídal původní kapacitě 3,3 MW, ale ani kapacitě 3 MW. V záznamu o provedené kontrole orgány Státní energetické inspekce je uvedeno, že v době kontroly výkon osazených panelů činil pouze 1,975614 MW a na konstrukcích bylo nainstalováno **pouze 9.081 FV panelů, místo 14.872 FV panelů** uvedených v projektové dokumentaci. Tento rozdíl měli zástupci XXXXX zdůvodnit probíhající reklamací, v jejímž důsledku bylo nutno demontovat 112 FV panelů, jejichž výkon činil 0,0246 MW. Ovšem ani po započtení těchto reklamovaných FV panelů by celkový výkon instalovaných panelů neodpovídal nejen původní kapacitě 3,3 MW, ale ani 2 MW (č. l. 489). V návaznosti na obsah tohoto škodního protokolu z 30. 11. 2010 je také nutno zabývat se údaji uvedenými na fakturách ze dne 21. 10., 8. 11., 20. 11. a 30. 11. 2010, které dokládají dodání panelů HIS-203 a HIS-206 SF na stavbu FVE v Petrovicích (č. l. 2660, 2659, 2661). Jedná se o dodávku panelů, které jsou ve škodním protokole z 30. 11. 2010 označeny za nesprávné, kromě těchto FV panelů byly ve stejnou dobu fakturovány dodávky další panelů pro tuto elektrárnu, které rovněž neodpovídaly typům panelů uvedených v projektové dokumentaci (typ HISM-224 SG, HISM-227 SG). Tyto faktury dokládají také realizaci instalace FV panelů i po datu, kdy mělo, podle protokolu o předání díla z 12. 11. 2010, dojít k předání dokončeného díla jeho objednateli.

5. Dále odvolací soud uložil nalézacímu soudu, aby věnoval v rámci svého hodnotícího procesu pozornost obsahům stavebních deníků firem XXXXX, XXXXX a XXXXX, když v odůvodnění svého rozhodnutí (ad 27., 28. a 29.) poukázal na důležité údaje uvedené v těchto stavebních denících, svědčící o přerušení nebo ukončení stavebních prací. Odvolací soud sice vyjádřil souhlas se stanoviskem nalézacího soudu o tom, že vedení stavebních deníků neodpovídalo zákonným podmínkám, uvedeným v příslušných právních normách, které upravují vedení stavebních deníků, avšak tato skutečnost sama o sobě nemůže vést k tomu, aby údaje ve stavebních denících uvedené byly apriori odmítnuty jako nevěrohodné. Obsahy stavebních deníků je nutno posuzovat v kontextu dalších důkazů. Nalézací soud se musí zabývat tím, zda údaje v jednotlivých stavebních denících jsou ve vzájemném rozporu, nebo zda-li mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. Teprve poté bude možno uzavřít, zda se jedná o důkazy věrohodné nebo zcela osamocené, které jsou v rozporu s výsledky provedeného dokazování. Obsahy citovaných stavebních deníků je třeba hodnotit v kontextu se skutečnostmi, které vyplývají z dalších listinných důkazů (ad 30. odůvodnění usnesení odvolacího soudu). Jedná se především o smlouvu o dílo uzavřenou mezi společnostmi XXXXX a XXXXX 26. 8. 2010 (č. l. 862), dodatek k této smlouvě ze dne 15. 11. 2010 (č. l. 875) a další dodatek ze dne 28. 12. 2010. Podstatný je rovněž předávací protokol ze dne 17. 3. 2011 (č. l. 886), který je třeba hodnotit s oběma výše uvedenými dodatky ke smlouvě o dílo, jakož i v návaznosti na další důkazy. Mezi tyto důkazy patří objednávka ze dne 3. 1. 2011 (č. l. 620) adresovaná firmě XXXXX, jakož i uznání dluhu ze dne 30. 3. 2011 (č. l. 622). Podstatná je rovněž objednávka adresovaná opět firmě XXXXX ze dne 6. 12. 2010 (č. l. 407), protokol o předání díla a faktura (č. l. 409, 411). Kromě toho se musí nalézací soud vypořádat s obsahem faktury vystavené firmou XXXXX ze dne 10. 12. 2010 (č. l. 3531), resp. dalšími fakturami (č. l. 3534, 3539, 3558, 3546, 3559). Podstatné jsou i faktury vystavené firmou XXXXX na základě dodatku č. 1 ke Smlouvě uzavřené touto společností a společností XXXXX s datem plnění 13. 12. 2010 (č. l. 882). Odvolací soud rovněž poukázal na čl. I Smlouvy o odstoupení od smlouvy o dílo (mezi společnostmi XXXXX, jako dodavatelem, a společností XXXXX), kterou podepsali obžalovaní D.E. a M.K. dne 8. 3. 2011, přičemž v tomto článku I. je jako důvod odstoupení od smlouvy uvedeno nedodržení termínu vyhotovení díla, ani jako celku, ani jednotlivých částí FVE ke dni 31. 12. 2010, resp. dodatečným termínům 15. 1. a 28. 2. 2011 (č. l. 2239). Při ustálení skutkového stavu nelze opomenout ani obsahy fotografií dokumentujících rozestavěnost stavby FVE Petrovice po datu udělení licence (č. l. 491-499, 543, 2589, 2531-2535, 2630, 2632, 2635).
6. Vedle listinných důkazů pak podle názoru odvolacího soudu jsou významnými důkazy i svědecké výpovědi, z nichž vyplývá, že reálná situace na stavbě FVE Petrovice k datu udělení licence

neodpovídá údajům, které byly obsaženy v rozhodujících dokumentech předložených ERU. Odvolací soud poukázal zejména na výpovědi svědků K., K., M., B., K. a B.. Další svědecké výpovědi (V., P., K.) dokladují postup pracovníků ERU při udělení licence a význam výchozích revizních zpráv, jakož i dalších podstatných dokumentů předkládaných pro licenční řízení. V závěru pak odvolací soud poukázal i na výpověď svědka P., který měl původně revizní zprávy k této FVE zpracovat, jakož i výpověď svědka M., který potvrdil problémy s dodávkami panelů. Při hodnocení veškerých důkazů musí nalézací soud vzít do úvahy také shodu těchto svědeckých výpovědí se závěry, které již učinil Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích sp. zn. 9 As 145/2016, 9 As 256/2015, 9 As 19/2015 a 7 As 114/2015.

7. Odvolací soud zaujal také stanovisko k druhé části výstavby FVE Petrovice (blok IV.) a uložil nalézacímu soudu, aby konfrontoval obsah listinných důkazů (rozhodnutí Stavebního úřadu v Borovanech z 6. 12. 2010 – č. l. 573, protokol o předání díla z 6. 12. 2010 – č. l. 576, protokol o provedené kontrole části II. provedené dne 17. 12. 2010 – č. l. 2023) s výpovědi L.(č. l. 1125-1128). Svědek uvedl, že panely, které měly být v tomto bloku II. FVE Petrovice namontovány, vůbec nebyly dodány. Zmíněný protokol o předání díla z 6. 12. 2010 je třeba konfrontovat i s e-mailem z 23. 9. 2011, který zaslal obžalovaný M.K. společnosti XXXXX, v němž rovněž poukazuje na to, že část konstrukcí bloku II. FVE Petrovice nebyla a stále není dokončena (č. l. 957). Kromě toho se musí soud vypořádat s výpověďmi svědků P.(č. l. 4277-4294), který odmítl výchozí revizní zprávu zpracovat pro nedokončenost stavby, výpovědi svědka F., který uvedl, že na bloku IV. žádné zapojování FV panelů neprováděl. Rovněž svědek B. uvedl, že k bloku IV. žádné FV panely osazeny nebyly. Tyto důkazy je nutno konfrontovat nejen s předávacím protokolem ze dne 6. 12. 2010, ale i s rozhodnutím o předčasném užívání stavby a s žádostí o změnu licence z 28. 12. 2010.
8. V závěru odůvodnění svého usnesení odvolací soud uložil nalézacímu soudu, aby doplnil dokazování v intencích jeho závazných pokynů tak, aby byl zjištěn správně skutkový stav ke dni vypracování výchozích revizních zpráv, ke dni podepsání předávacích protokolů ze dne 12. 11. 2010 a 6. 12. 2010, vydání rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby ze dne 15. 11. 2010 č. j. Měú/Sú/2554/2010/Hl a povolení k předčasnému užívání pro stavbu FVE, část. II. obsahující blok trafostanice č. 4 ze dne 17. 12. 2010. Takový postup je nezbytný proto, aby mohlo být spolehlivě posouzeno, zda-li podklady předané ERU v souvislosti se žádostí o vydání licence obsahovaly pravdivé údaje odpovídající reálné situaci. V případě uznání viny obžalovaných pak hraje významnou roli pro posouzení právní kvalifikace otázka stanovení výše škody, která měla být jejich jednáním způsobena. Podle názoru odvolacího soudu je nutno vycházet z rozdílu mezi sazbami za solární energii vyplacenými do konce roku 2010 a sazbami, které měly být vyplaceny od 1. 1. 2011. Tato koncepce, podle názoru odvolacího soudu, správně odráží povahu věci, kdy v daném případě sice mohly být FVE v podstatné míře dokončeny, avšak došlo k podvodnému jednání vůči ERU za účelem včasného vydání licence zachovávající vyšší výkupní ceny solární energie. V daném případě by se tedy mohlo jednat o úmysl získat výhodu ve výši cenového rozdílu mezi roky 2010 a 2011. Jedná se zároveň o vyjádření presumpce, že FVE by licenci získaly, avšak teprve po dni 1. 1. 2011, tedy za zcela jiných podmínek k odkupu solární energie. V této souvislosti je nutno poukázat na rozhodnutí NS ze dne 19. 10. 2016 sp. zn. 4 Tdo 968/2016.
9. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl v druhé fázi, tj. po vrácení věci z odvolacího řízení, u hlavního líčení veškeré dostupné důkazy. Na úvod je třeba konstatovat, že obžalovaný T.G. i nadále využil svého práva a hlavního líčení se neúčastnil, když požádal o konání hlavního líčení v plném rozsahu v jeho nepřítomnosti. Nebylo tedy možno obžalovaného opětovně vyslechnout, event. konfrontovat s listinnými důkazy. Pro přehlednost je třeba konstatovat, že hlavní líčení se konalo dne 30. 9. 2019 (protokol č. l. 5096 a násl.) a byly při něm vyslechnuty obžalovaní D.E., M.K., T.H., provedeny byly dostupné listinné důkazy, včetně spisu ERU. Při

odročeném hlavním líčení dne 17. 2. 2020 (č. l. 5135 a násl.) byl na žádost obhajoby obžalovaného M.K. vyslechnut svědek M.. Dokazování pak bylo prohlášeno za ukončené a byla realizována práva závěrečných řečí procesních stran i právo posledního slova přítomných obžalovaných. Hlavní líčení bylo za účelem vyhlášení rozhodnutí odročeno na den 26. 3. 2020. K vyhlášení rozhodnutí však nedošlo při tomto hlavním líčení ani při odročeném hlavním líčení dne 29. 4. 2020, neboť z důvodu vyhlášení nouzového stavu na území ČR, který trval několik měsíců, hlavní líčení proběhnout nemohla. V mezidobí pak došlo ke změně složení senátu, a proto se souhlasem procesních stran byly při odročeném hlavním líčení dne 3. 6. 2020 konstatovány podstatné obsahy protokolů o veškerých hlavních líčeních, provedených od samého počátku v této trestní věci, a to včetně v něm provedených důkazů. Postup soudu byl zcela v souladu s ustanovením § 219 odst. 3 alinea 2, 3 trestního řádu. Při tomto hlavním líčení pak bylo dokazování ještě doplněno o čtení listinných důkazů, jak je ostatně zcela zřejmé z protokolu o hlavním líčení. V závěru dokazování u hlavního líčení dne 3. 6. 2020 státní zástupce ani obžalovaný, resp. jejich obhájci další důkazní návrhy neučinili, a proto bylo dokazování prohlášeno za ukončené, když opětovně byly provedeny závěrečné řeči všech procesních stran a rovněž bylo realizováno právo posledního slova přítomných obžalovaných. Při odročeném hlavním líčení, po poradě senátu, byl dne 23. 6. 2020 vyhlášen tento rozsudek. Nálezací soud při svém rozhodování dne 23. 6. 2020 vycházel z veškerých důkazů, které byly dosud v rámci tohoto trestního řízení provedeny, tedy z důkazů provedených, jak před vyhlášením prvního rozsudku, tak z důkazů, které byly provedeny, v intencích závazného pokynu odvolacího soudu, po vrácení věci z odvolacího řízení. Před opětovným rozbořem jednotlivých důkazů i skutkových zjištění z nich učiněných však soud považuje za nezbytné stručně nastínit tehdy platnou právní úpravu, která v konečném důsledku poskytuje adekvátní podklad pro rozbor skutkových zjištění, jakož i pro právní závěry nálezacího soudu.

B. Právní úprava

10. Činnost FVE byla v uvedené době, tj. prakticky až do konce roku 2012, upravena zákonem č. 180/2005 Sb. o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů. Podle § 3 odst. 1 tohoto zákona se podpora vztahovala na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, vyrobenou v zařízeních v České republice za využití obnovitelných zdrojů, s výjimkou větrných elektráren, umístěných na rozloze 1 km² o celkovém instalovaném výkonu nad 20 MWe. Podle § 4 odst. 1 tohoto zákona provozovatelé distribučních soustav byli povinni na svém, licencí vymezeném, území přednostně připojit k přenosové soustavě nebo k distribučním soustavám zařízení podle § 3 za účelem přenosu nebo distribuce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud o to výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů požádal a pokud splňoval podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním předpisem. Za tento zvláštní předpis je třeba považovat zákon č. 458/2000 Sb., tzv. energetický zákon. Podle § 3 odst. 3 energetického zákona mohou podnikat v energetických odvětvích na území České republiky, a to za podmínek stanovených tímto zákonem osoby pouze na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem. Fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence musela mj. prokázat, že má dostatečné finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti a povinností bylo dále doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti (§ 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb.). Energetické zařízení muselo mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Podmínky udělení licence byly vymezeny v ustanovení § 7 odst. 1 tohoto zákona, když licence se udělovala na základě písemné žádosti, k níž bylo nutno (podle § 7 odst. 4 písm. d), e) tohoto zákona) připojit doklady prokazující finanční a technické předpoklady a doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k technickému zařízení.
11. Prováděcí vyhláška č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, která byla účinná v roce 2010 (č. l. 1056-1059), stanovila podmínky a

způsob prokázání technických předpokladů (§ 9) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením (§ 9c), které se prokazovaly povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (tzv. revizní zpráva), stanovených zvláštním právním předpisem. Tímto právním předpisem bylo ustanovení § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb. o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle něhož organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech. Podle § 7 odst. 1 písm. c), d) citované vyhlášky č. 426/2005 Sb. prokazoval žadatel vlastnické právo k energetickému zařízení, a to mj. smlouvou na základě které dochází k převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení anebo smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení. Podle § 7 odst. 4 citované vyhlášky č. 426/2005 Sb., nebylo-li možno nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými v odst. 1, bylo možno nabytí vlastnického práva nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Licenci bylo možné vydat pouze na podkladě těchto dokladů, které byly tzv. povinnými důkazy a předkládaly se spolu s žádostí o udělení licence, a to společně s dalšími důkazy, mj. prokazujícími finanční předpoklady. Celé řízení o vydání licence je řízením správním, a proto se v souladu s ustanovením § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., tzv. správního řádu postupovalo právě podle tohoto předpisu. Podle § 50 správního řádu je podkladem pro vydání rozhodnutí návrh účastníků, dále důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední povinnosti, listiny od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle správního řádu tyto podklady správní orgán hodnotí podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci. V rámci licenčního řízení proto jako podklad pro rozhodnutí mohou sloužit i jiné důkazy, které účastníci řízení navrhnou.

12. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. byl ERÚ zmocněn ke stanovení výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy, a to vždy na kalendářní rok dopředu. Výkupní ceny elektřiny z obnovitelných zdrojů a tzv. zelené bonusy byly pro inkriminované období stanoveny cenovým rozhodnutím ERÚ č. 4/2009 Sb. ze dne 3. 11. 2009, resp. č. 5/2009 ze dne 23. 11. 2009. Pro zařízení vyrábějící elektřinu s využitím slunečního záření s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 byla stanovena výkupní cena elektřiny dodané do sítě částkou 12.150 Kč za 1 MWh a výše zeleného bonusu byla stanovena částkou 11.180 Kč za 1 MWh.
13. Zákon č. 180/2005 Sb. byl novelizován zákonem č. 137/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011 a ve spojení s cenovým rozhodnutím ERÚ č. 2/2010 ze dne 8. 11. 2010 došlo k výraznému snížení výkupních cen elektřiny z fotovoltaických zdrojů. Pro zdroje s instalovaným výkonem nad 100 kW uvedené do provozu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 byla stanovena výkupní cena elektřiny dodané do sítě na částku 5.500 Kč za 1 MWh a u zelených bonusů na částku 4.500 Kč na 1 MWh, což představuje pokles o 55% v případě výkupních cen a 60% v případě zelených bonusů oproti výkupním cenám stanoveným pro zařízení uvedená do provozu v roce 2010. Ze změny této platné právní úpravy lze, podle názoru nalézacího soudu, dovodit motivaci všech investorů, kteří měli rozestavěné FVE v roce 2010 k tomu, aby je uvedli do provozu ještě v roce 2010, nikoliv až v roce 2011, event. později.
14. Nezbytným předpokladem pro získání této výkupní ceny bylo pochopitelně udělení příslušné licence, tj. oprávnění k podnikání v energetickém odvětví. Dále pak bylo nezbytné uvedení příslušné výrobní do provozu právě do konce roku 2010. Do 31. 12. 2010 platilo cenové rozhodnutí ERÚ č. 4/2009, podle jehož bodu 1.9. u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu a dodávat do

elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na výkupní cenu nebo zelený bonus bylo tedy pravomocné rozhodnutí o udělení licence, které je rozhodnutím správním.

15. Podstatou tohoto trestního řízení proto bylo především posouzení pravdivosti údajů uvedených v rozhodujících dokumentech, a to revizní zprávě a kolaudačním souhlasu, na jejichž podkladě byla ERÚ vydána licence pro provozování FVE Medlov. **Zásadní bylo prokázání toho, zda v rámci licenčního řízení byly ERÚ, tj. orgánu rozhodujícímu o udělení licence, předloženy doklady s pravdivými údaji, tj. takovými, které deklarovaly skutečný stav FVE Medlov, nebo zda naopak byly předloženy dokumenty s nepravdivými údaji.** V takovém případě by došlo k vydání rozhodnutí o udělení licence bez splnění zákonných podmínek díky tomu, že správní orgán, tj. ERÚ byl uveden v omyl. Takové vylákání licence pro provoz FVE Medlov ještě v roce 2010 díky uvedení v omyl ERÚ by pochopitelně bylo motivováno cílem získat podstatně vyšší výkupní ceny, tj. ceny platné pro FVE uvedené do provozu v roce 2010 oproti výkupním cenám platným pro FVE uvedeným do provozu až v roce 2011 a později. Základem důkazního řízení bylo posouzení otázky, zda firmě XXXXX byla licence pro provozování FVE Medlov udělena oprávněně, nebo v případě neoprávněného udělení licence, zda k tomu došlo na základě prokázaného trestněprávně významného jednání každého z obžalovaných.
16. V souvislosti s argumentací obhajoby považuje nalézací soud za nezbytné, rovněž na úvod skutkových zjištění, upozornit na skutečnost, že dokazování nesměřovalo k prokázání stavu elektrárny ke dni 31. 12. 2010, tj. zda byla či nebyla dokončena, event. byla dokončena pouze částečně, neboť předmětem dokazování bylo to, zda licence vydaná ERÚ byla vydána na základě dokumentů obsahujících pravdivé nebo naopak nepravdivé skutečnosti. Platná licence je totiž nezbytným předpokladem jednak pro uvedení FVE do provozu a jednak pro uplatnění nároku na zvýhodněné výkupní ceny. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 56/2016, z jehož odůvodnění je zřetelný právní názor spočívající v tom, že „i kdyby byly FVE z podstatné části dokončeny, není možné nijak zpětně prokazovat podmínku bezpečnosti tohoto zařízení ...“. Jinak řečeno výhodnější výkupní ceny lze nárokovat pouze za předpokladu řádného předchozího vydání licence. V opačném případě, tedy pokud by dodatečně např. v roce 2011 bylo zjištěno, že licence byla vydána neoprávněně, tj. např. na základě nepravdivé revizní zprávy nebo nepravdivého kolaudačního rozhodnutí a rozhodnutí o vydání licence by bylo zrušeno, logicky by tak provozovatel příslušné FVE nemohl nárokovat výhodnější výkupní cenu, která se vztahovala pouze na zařízení uvedená do provozu v roce 2010. Nová licence by totiž byla vydána až v roce 2011 a později, nikoliv v roce 2010.

C. Skutková zjištění

17. Ze skutkové věty výroku rozsudku a ostatně i výroku obžaloby je zcela zřejmé, že obžalovaní se trestné činnosti měli dopustit v souvislosti s výstavbou FVE Petrovice u Borovan. Nalézací soud proto považuje za nezbytné na úvod zmínit stěžejní důkazy, které se týkaly právní subjektivity firem zúčastněných na výstavbě této elektrárny, resp. postavení zejména obžalovaných D.E. a M.K. v těchto firmách. **Výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 251, 859, 1249 a 3929) bylo prokázáno, že firma XXXXX byla zapsána do obchodního rejstříku 13. 4. 2010 s IČO: XXXXX. Předsedou představenstva této společnosti byl v inkriminované době obžalovaný D.E. a dalšími členy představenstva byli od 20. 9. 2010 D.F. a V.D., oba shodně do 6. 11. 2011. V.D. se dříve podílel na činnosti firmy jako člen dozorčí rady, a to do 20. 9. 2010, obdobně jako J.B., který byl do té doby předsedou dozorčí rady. Od 20. 9. 2010 se předsedou dozorčí rady stal V.T.. Jediným akcionářem firmy XXXXX byla společnost XXXXX a.s., jejíž právní subjektivita byla rovněž prokázána **výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 253, 855, 1120, 1220, 1224, 1251). Tato firma

byla zapsána do obchodního rejstříku 30. 11. 2007 s IČO: 281 99 995. V inkriminované době byl předsedou představenstva této společnosti rovněž obžalovaný D.E., a to do 24. 3. 2010 do 2. 4. 2012. Místopředsedou představenstva byl V.D. a dalším členem představenstva byl J.B.. Oba byli také v rámci tohoto trestního řízení vyslechnuti v procesním postavení svědků. Členy dozorčí rady byli další svědkové V.T. a P.L.. **Výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 482) bylo prokázáno, že firma XXXXX byla zapsána 16. 9. 2009 pod IČO: 286 00 363. Obžalovaný M.K. v této firmě vykonával funkci místopředsedy představenstva od 16. 9. 2009. Předsedou představenstva byl M.. **Výpisem z obchodního rejstříku firmy XXXXX** (č. l. 7 přílohového spisu Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 15 C 238/2012) bylo prokázáno, že firma sem byla zapsána 6. 6. 1990 s IČO: 005 06 729. V inkriminované době v této firmě působila jako místopředsedkyně představenstva svědkyně K.Č..

18. Zahájení stavby FVE v Petrovicích pochopitelně předcházelo úvodní část stavebního řízení. V daném případě byla uzavřena **Veřejnoprávní smlouva o umístění a provedení stavby**, která nahrazovala územní rozhodnutí a stavební povolení (smlouva č. l. 671). Výsledkem bylo rozhodnutí o povolení stavby (č. l. 94). Prokazatelně byla touto Veřejnoprávní smlouvou, podepsanou 24. 8. 2010 (č. l. 740b) Městského úřadu v Borovanech, Stavebního úřadu, povolena stavba FVE v místě Petrovice. Stavebníkem byla firma XXXXX s IČO: XXXXX a prováděcí firmou byla XXXXX s IČO: 286 00 363. Originál Veřejnoprávní smlouvy o umístění a provedení stavby (č. l. 729) prokazuje, že věc byla vedena u Městského úřadu v Borovanech, jako Stavebního úřadu, pod sp. zn. Měú-Sú2009/2010 H.. Za správní orgán, tj. Městský úřad v Borovanech smlouvu podepsala obžalovaná T.H. a za žadatele, tj. firmu XXXXX ji podepsal J.B.. Pro úplnost lze zmínit, že této Veřejnoprávní smlouvě z hlediska časového předcházela **Smlouva o připojení výroby elektřiny ze dne 10. 6. 2010** uzavřená mezi žadatelem firmou XXXXX a firmou E.ON Distribuce a. s., jako provozovatelem distribuční soustavy (č. l. 678). Provozovatel distribuční soustavy se zavázal připojit ke své distribuční soustavě zařízení žadatele pro odběr a výrobu elektřiny a zajistit rezervovaný příkon a výkon. **Souhlasné stanovisko** se stavbou FVE Petrovice sdělila i Správa a údržba silnic Jihočeského kraje, závod České Budějovice dne 11. 8. 2010 (č. l. 759).
19. Základním listinným důkazem, který se týká výstavby FVE v Petrovicích u Borovan je **Smlouva o dílo** uzavřená dne 10. 9. 2010 mezi objednatelem stavby, tj. firmou XXXXX, zastoupenou obžalovaným D.E. a zhotovitelem stavby, kterým byla firma XXXXX, zastoupenou obžalovaným M.K. (č. l. 1374-1382, 2010, 2302). V čl. I. Smlouvy je vymezen její předmět, kterým je kompletní stavba na klíč za pevně dohodnutou cenu v pevně dohodnutém termínu, tj. vybudování a uvedení do provozu FVE s instalovaným výkonem 4,4 MW. Podle čl. II./2 se strany dohodly na předání celkového díla k předčasnému užívání stavby, tj. připojení k distribuční soustavě vysokého napětí nejpozději do 3. 12. 2010. **Dodatek č. 1 k této Smlouvě** byl uzavřen až dne 5. 3. 2011 (č. l. 1042) a zakotvuje změnu původní Smlouvy o dílo, podle níž se dodávané dílo bude skládat z výkonu 2000,28 kWp.
20. Další **Smlouva o dílo** týkající se FVE Petrovice byla uzavřena mezi objednatelem, tj. firmou XXXXX, kterou zastupoval opět obžalovaný D.E. společně se svědky V.D. a J.B. a společností XXXXX, jako zhotovitelem, kterou zastupovali K.Č. a V.M.. Tato smlouva byla uzavřena dokonce dříve, než předchozí Smlouva o dílo mezi firmou XXXXX a XXXXX, neboť byla uzavřena již dne 26. 8. 2010 (č. l. 913-921). Na základě této Smlouvy se firma XXXXX zavázala provést dílo – dodávku a montáž ocelové konstrukce pro FVE v Petrovicích včetně provedení montáže 19.296 ks FV panelů. Firma XXXXX se dále ve Smlouvě zavázala vést o průběhu prací stavební deník. K ukončení montáže mělo dojít 25. 10. 2010 a k předání díla objednateli 29. 10. 2010 (viz **Příloha č. 2 k této Smlouvě** – č. l. 927). Dne 15. 11. 2010 však byl k této Smlouvě uzavřen **Dodatek č. 1** (č. l. 871), podle něhož se změnila původně dohodnutá cena a především byl změněn harmonogram montáže, a to na základě **Přílohy č. 1 k tomuto Dodatku č. 1** (č. l.

875). K ukončení montáže tak mělo dojít až dne 25. 1. 2011 a k předání díla objednateli až 29. 1. 2011. Ve dnech 22. 12. 2010 až 3. 1. 2011 totiž mělo dojít, podle tohoto dokumentu, k přerušení montáže FV panelů. K výše citované Smlouvě o dílo ze dne 26. 8. 2010 byl kromě Dodatku č. 1 uzavřen dne 28. 12. 2010 ještě **Dodatek č. 2**, v němž došlo ke změně ceny za provedené dílo, mj. s odkazem na ztížené klimatické podmínky ve dnech 22. 12. 2010 až 28. 2. 2011. **Příloha č. 1 k tomuto Dodatku č. 2** (č. l. 879) změnila data v harmonogramu montáže. Shodně jako v Příloze č. 1 k Dodatku č. 1 (č. l. 875) je i zde uvedeno, že dodávka 50% FV panelů měla být provedena 15. 11. 2010 a **dodávka zbylých 50% FV panelů dne 15. 12. 2010**. Rozdíl spočívá pouze v tom, že v dodatku č. 2 je jako datum ukončení montáže uveden den 28. 2. 2011, zatímco v dodatku č. 1 je jako datum ukončení montáže uveden den 25. 1. 2011. K tomuto právnímu vztahu mezi firmami XXXXXa XXXXX se pak vztahuje **Předávací protokol ze dne 13. 12. 2010** (č. l. 880), podle něhož firma XXXXX předala firmě XXXXX dílčí plnění předmětu díla, a to dodávku a montáž ocelových konstrukcí FVE Petrovice bez vad a nedodělků. Předávací protokol podepsal za firmu XXXXX P.B.a za firmu XXXXXobžalovaný D.E.. Firma XXXXX pak vystavila pro firmu XXXXX**fakturu** (č. l. 882), kterou fakturovala dodávku montáže a prvků ocelové konstrukce na FVE Petrovice v částce 30.549.984 Kč včetně DPH, a to s odkazem na soupis provedené montáže a dodávky z 21. 10. 2010 (č. l. 881). Téhož dne, tj. 13. 12. 2010 byl mezi oběma smluvními stranami vystaven další **Předávací protokol**, a to na vícepráce uvedené v Dodatku č. 1 ke Smlouvě o dílo (č. l. 883). Tyto vícepráce byly na základě obdobného soupisu prací (č. l. 884) fakturovány rovněž **fakturou ze dne 27. 12. 2010** (č. l. 885) s tím, že zdanitelné plnění proběhlo 13. 12. 2010. V rozporu s tím je však **Předávací protokol ze dne 17. 3. 2011** a s ním související **faktury** rovněž z března 2011 (č. l. 886-891), kde firma XXXXX deklaruje předání předmětu díla v rozsahu pouze 43% ze smluvního celku. Společnost XXXXX pak zaslala do firmy XXXXX**přípis**, v němž se domáhala úhrady těchto neuhrazených pohledávek na základě čtyř zde specifikovaných faktur splatných v březnu a dubnu 2011, a to v celkové výši 31.873.925 Kč (č. l. 899). V souvislosti s neuhrazenými fakturami lze v kontextu článku VI. odst. 1 Smlouvy o dílo ze dne 26. 8. 2010 (č. l. 862 a násl.) důvodně dovozovat, že pokud firma XXXXXtyto faktury neuhradila firmě XXXXX neměla právo vystupovat jako vlastník. Z citovaného ustanovení Smlouvy o dílo totiž vyplývá dohoda smluvních stran o tom, že objednatel (firma XXXXXa. s.) se stává vlastníkem předmětného díla nebo jeho části v souladu s ustanovením § 554 odst. 5 obchodního zákoníku ve spojení s ustanovením § 445 obchodního zákoníku v okamžiku, kdy uhradí zhotoviteli (společnosti XXXXX) sjednanou cenu díla bez zádržného. Logicky pak, pokud konstrukce nebyly ve vlastnictví společnosti XXXXXnemohla je tato společnost převést na další subjekt a v konečném důsledku nemohly být ve vlastnictví firmy XXXXX, která byla žadatelem o licenci a vystupovala jako vlastník. Tato společnost, jak vyplývá ze zprávy ERU (č. l. 900 a násl.) totiž uvedla, že elektrárnu včetně konstrukcí koupila od firmy XXXXX Ostatně dne 30. 6. 2012 firma XXXXXsdělila policejnímu orgánu, že vlastnické právo k FVE získala podle Smlouvy o dílo, kterou uzavřela s firmou XXXXX, tj. zhotovitelem FVE Petrovice s výkonem 4,4 MW. Podle svého tvrzení měla vlastnické právo získat od oprávněného vlastníka (č. l. 929 a násl.).

21. K této Smlouvě o dílo mezi firmami XXXXXa XXXXX byli v procesním postavení svědků vyslechnuti u hlavního líčení zástupci obou smluvních stran. Za firmu XXXXX vypovídala K.Č., P.B.a M.K.. Za firmu XXXXXbyli vyslechnuti J.B., V.T., V.D., V.D., P.L.a J.P.. Jejich svědecké výpovědi jsou v podrobnostech rozebrány v odůvodnění předchozího rozsudku nalézacího soudu, který, jak je shora rekapitulováno se zabýval dostavěností FVE k poslednímu dni roku 2010. V intencích závazného právního názoru však soud nahlížel na veškeré důkazy, tedy i tyto svědecké výpovědi z pohledu prokázání dostavěnosti FVE ke dni zahájení revizních prohlídek obžalovaným T.G. (12., 15. a 24. 11. 2010), resp. ke dni prvotních úkonů ze strany Stavebního úřadu, tj. obžalované T.H.(5. 11. 2010 kontrolní prohlídka na stavbě a 15. 11. 2010, resp. 24. 11.

2010 vydání rozhodnutí Stavebního úřadu). Z pohledu těchto rozhodujících dat, podstatných pro následné vydání licence ERU, soud z uvedených svědeckých výpovědí vyjímá rozhodující pasáže.

22. **Svědék J.B.** uvedl, že spolupracoval s firmou XXXXX, a to na základě dohody, kterou uzavřel jménem své firmy XXXXX. Jeho úkolem bylo shromažďovat podklady pro různá řízení a v tomto případě, tj. ve vztahu k FVE Petrovice u Borovan shromažďoval také materiály nezbytné pro rozhodnutí o udělení licence. Svědek podával žádost o stavební povolení a navíc se osobně účastnil dvou schůzek, které se týkaly získání předběžného souhlasu s užíváním této stavby. V uvedené době byl J.B. členem představenstva společnosti XXXXX. První listopadová schůzka, jejímž cílem bylo získat souhlas s předběžným užíváním a provozováním elektrárny trvala cca 2 – 3 hodiny a s odstupem času si svědek vybavuje, že kromě něj byla přítomna obžalovaná T.H., jako vedoucí Stavebního úřadu a byli tam také zástupci Hasičského záchranného sboru, jakož i dalších zúčastněných subjektů. Výsledkem šetření bylo rozhodnutí, že elektrárna je schopna v základních parametrech funkčního provozu. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka J.B. o tom, že v uvedené době elektrárna nebyla 100% dokončená, což se snažil do jisté míry bagatelizovat tím, že chyběly některé FV panely. Vzápětí pak uvedl, že kapacita elektrárny z hlediska osazených panelů byla cca 60-70%. Nebylo však možné dosáhnout plánovaného výkonu 4,4 MW proto, že nebyly osazeny veškeré solární panely, ale na základě této listopadové schůzky získali podklad proto, aby mohli s firmou E.ON jednat o tzv. prvním paralelním připojení FVE Petrovice u Borovan do distribuční sítě firmy E.ON. U hlavního líčení svědek trval na tom, že žádost o povolení předčasného užívání elektrárny podal on sám, jako zástupce firmy XXXXX. První paralelní připojení do distribuční sítě proběhlo, podle vyjádření svědka, cca v polovině prosince 2010. Svědek dále uvedl, že licence od ERU pro příslušnou FVE musela být k dispozici už před tímto prvním paralelním připojením. Pracovníci firmy E.ON však 30. 12. 2010 akceptovali pouze částečně kapacitu FVE Petrovice a určili, že je zde nainstalováno maximálně 2 MW. V souladu s listinnými důkazy, tj. příslušnou Smlouvou o dílo ze dne 10. 9. 2010 (č. l. 1374) je i vyjádření svědka J.B. o tom, že dodavatelem technologie pro elektrárnu v Petrovicích byla firma XXXXX, kterou zastupoval obžalovaný M.K.. Svědek rovněž potvrdil, že stavební dozor na stavbě dělal zřejmě externí pracovník J.P. a na stavbě byl veden stavební deník. K dotazu státního zástupce svědek upřesnil, že sice shromažďoval veškeré materiály, potřebné pro správní řízení u ERU o udělení licence, ale samotnou žádost o licenci jménem firmy nepodával. Opakovaně uvedl, že podle jeho odhadu bylo na elektrárně nainstalováno asi 60% FV panelů, což odpovídá kapacitě cca 3 MW. Výstavba 4. bloku nakonec realizována nebyla. Co je zaznamenáno ve stavebním deníku svědek sám neví, neboť stavební deník nečetl a navíc nebylo náplní jeho práce stavební deník kontrolovat. V závěru své výpovědi J.B. vysvětlil, že pro stavbu FVE Petrovice bylo třeba mít samostatný podnik, a proto firma XXXXX založil dceřinou společnost, která se zabývala výstavbou a následně provozováním této elektrárny. O licenci u ERU tedy žádala firma XXXXX a podklady pro licenční řízení připravoval právě svědek sám. Šlo především o projektovou dokumentaci a také podklady ze stavebního úřadu, které osvědčovaly v jakém stádiu je výstavba elektrárny. Za podstatné považuje nalézací soud jednoznačné vyjádření svědka o tom, že před zahájením kontrolní prohlídky dne 5. 11. 2010 ani před zahájením revizních prohlídek revizním technikem, tj. ode dne 12. 11. 2010 nebyla elektrárna kompletně osazená. J.B. potvrdil, že podle jeho odhadu ke dni 5. 11. 2010 byla elektrárna osazena asi ze 60% FV panely. Z hlediska zbylé technologie byla údajně schopna provozu v rozsahu 3,3 MW, a to jak po stránce nosičů, tak po stránce transformátorů, střídačů, tedy všech jednotek, které elektrárnu tvoří. Na protokole o kontrolní prohlídce z 5. 11. 2010 (č. l. 816) je svědkův podpis. Tento svědek rovněž připustil, že elektrárna musí fungovat jako celek. Při prohlídce na místě samém 5. 11. 2010 bylo zjištěno, že jsou sice hotové transformátory, střídače, údajně i veškeré nosné konstrukce a osazeny panely, avšak ty pouze v rozsahu 50 – 60%. Náзор svědka o tom, že není podstatné, aby panely byly nainstalovány ve 100% rozsahu však byl zcela jednoznačně vyvrácen

odborným názorem, prezentovaným v odborném vyjádření, které zpracovali zástupci ČVUT, jak je rozvedeno dále.

23. **Svědék V.T.** v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že se účastnil především přípravy výstavby FVE v Petrovicích, a to jako technickoadministrativní pracovník. V té době pracoval jako OSVČ a měl tedy oprávnění pro přípravu projektových dokumentací i pro technickou činnost. Jeho smluvním partnerem byla nejdříve firma XXXXX a od listopadu 2010 měl smlouvu s firmou XXXXX. Náplní jeho práce bylo shromažďovat a kompletovat podklady pro vydání stavebního povolení, což dělal právě v koordinaci se svědkem J.B.. Také V.T. uvedl, že byl přítomen na stavbě FVE dne 5. 11. 2010, když proběhlo místní šetření pro účely stavebního řízení. V té době všichni zúčastnění stavbou procházeli a na stavbě probíhaly další stavební práce. Svědek V.T. dokonce tvrdil, že ke dni 5. 11. 2010 byla elektrárna z hlediska dalšího provozu provozuschopná, neboť zde byly osazeny FV panel pro kapacitu 3-3,5 MW. Jeho stanovisko neodpovídá dále rozvedeným listinným důkazům a ostatně ani plně nekoresponduje s výpovědí svědka J.B., který připouštěl kapacitu cca 60% panelů, což v propočtu plánovaného výkonu 4,4 MW představuje panely pro cca 2,6 MW. S licenčním řízením u ERU však neměl svědek nic společného, a proto se k němu v podrobnostech vyjádřit nedokázal. Také V.T. do jisté míry bagatelizoval nedostatky zjištěné při místním šetření 5. 11. 2010, když tvrdil, že nedostatky spočívaly pouze v absenci osazení hasicích přístrojů. Vzápětí však vypověděl, že dne 16. 12. 2010 byl přítomen osazení elektroměrů na této FVE. To je podle názoru soudu ostatně další skutečnost svědčící o tom, že FVE Petrovice nebyla ke dni 5. 11. 2010 dostavěna. Svědek dále uvedl, že ke dni 5. 11. 2010 probíhala instalace dalších panelů v 3. bloku a ve 4. bloku. Skutečnost, že následně, tj. po dni 5. 11. 2010 došlo k montování panelů ve výrazném rozsahu, nemá, podle názoru svědka, žádný vliv na instalovaný výkon a na funkčnost elektrárny. Svědek tvrdil, že k instalaci panelů došlo kvůli jejich původní špatné dodávce, kdy se panely musely sundávat a převrtávat nosné ocelové konstrukce. Rovněž toto vyjádření svědka je vyvráceno odbornými expertizami i listinnými důkazy, jak bude rozvedeno dále, které svědčí o tom, že ke dni 5. 11. 2010 nebyla elektrárna dokončena v souladu s projektovou dokumentací, tedy zejména nebyla osazena panely, které byly původně projektovány. Zápisy do stavebního deníku, podle tvrzení svědka, prováděl buď P.B. nebo někdo jiný z firmy XXXXX nikoli však svědek sám. Svědek opakovaně trval na tom, že na elektrárně bylo nainstalováno v rozhodném období cca 3,3 MW panelů. Pokud byla 8. 3. 2011 sepsána dohoda o odstoupení od smlouvy, v níž je uvedeno, že bylo nainstalováno pouze 2,2 MW na této elektrárně, bylo to podle tvrzení svědka proto, že společnost E.ON Distribuce a. s. rozhodla o tom, že elektrárnu připojí pouze v rozsahu 2 MW. Ani toto tvrzení svědka neodpovídá meritě věci, když nejen z dohody o odstoupení od smlouvy, ale i z dalších listinných důkazů, zejména faktur, zápisů ve stavebním deníku apod., je zcela zjevné, že elektrárna v takovém rozsahu dokončena ke dni 5. 11. 2010 nebyla. Výpověď svědka zjevně směřovala k bagatelizaci celého skutkového děje s cílem vytvořit dojem, že ke dni 30. 12. 2010, kdy do elektrárny přišli zástupci firmy E.ON Distribuce a. s. byla elektrárna dokončena. Bylo to právě rozhodnutí pracovníků firmy E.ON Distribuce a. s., kteří se rozhodli akceptovat výkon pouze 2 MW, což byl údajně důvod proto, že nadbytečná technologie byla na jaře 2011 demontována. Závěrečné vyjádření svědka V.T. u hlavního líčení svědčí o tom, že k rozhodnému dni, tj. 5. 11. 2010 nebyla elektrárna dostavěna v souladu s plánovanou projektovou dokumentací. Svědek vysvětlil, že k přemontování a sundání některých řad panelů došlo proto, že síť nosných ocelových konstrukcí se musela zahustit tak, aby na ni panely mohly být namontovány, tedy aby na dané ploše byl stejný nainstalovaný výkon, který tam měl být při plánovaném větším rozměru panelů. Firma XXXXX na konstrukce uzpůsobené pro větší panely namontovala dodané menší panely, a proto vznikly komplikace. Elektrárna byla, podle jeho tvrzení, schopna provozu od 16. nebo 17. 12. 2010, kdy byl nainstalován elektroměr.
24. **Svědék P.L.** především vysvětlil strukturu jednotlivých právních subjektů zúčastněných na výstavbě a provozu této elektrárny. Svědek potvrdil, že sám v uvedené době pracoval jako člen

představenstva společnosti XXXXX, která podnikala v oblasti reklamy a měla finanční zdroje ze svého zisku, které chtěla uplatnit zcela mimo oblast svého působení. Proto vytvořila 100% dceřinou společnost, a to firmu XXXXX, která měla být organizátorem aktivit při výstavbě FVE. Bylo ovšem nutné, aby pro výstavbu a provoz každé elektrárny byla zřízena nová firma, nezatížená svou minulostí. Proto firma XXXXX vytvořila firmu XXXXX, v níž byla sama 100% vlastníkem. Tato firma XXXXX je tedy dceřinou firmou XXXXX a tzv. vnučkou společnosti XXXXX. Investorem FVE v Petrovicích u Borovan byla společnost XXXXX a na základě smlouvy o dílo byla jejím generálním dodavatelem firma XXXXX. Tato firma dodávala všechny části technologické struktury, tedy výstavbu konstrukcí, montáže panelů, trafostanic, celou infrastrukturu, rozvody nízkého napětí apod. Nedělala pochopitelně všechno z vlastních zdrojů, ale dodavatelem firmy XXXXX byla mj. firma XXXXX., která dodávala prakticky všechno z těchto hlavních částí stavby. Jejím dodavatelem, tj. dodavatelem části technologického zařízení pro firmu XXXXX, pak byla právě firma XXXXX. Vedle této firmy měla firma XXXXX ještě další subdodavatele. Základem činnosti firmy XXXXX pro firmu XXXXX byla právě Smlouva o dílo ze dne 26. 8. 2010. V rámci své výpovědi u hlavního líčení svědek potvrdil, že jako člen představenstva společnosti XXXXX měl na starosti ekonomiku této firmy. Úkolem svědka bylo především zajišťovat finanční prostředky na výstavbu elektrárny. V té době byl v oblasti fotovoltiky aktivní peněžní ústav UniCredit Bank, s nímž jednali o poskytnutí úvěru. Svědek v podrobnostech popsal finanční transakce v závislosti na výstavbě elektrárny i v závislosti na tehdy aktuální právní i ekonomické situaci ve společnosti, což podle jeho vyjádření nakonec vedlo i k uzavření smlouvy s firmou XXXXX o zpětném leasingu elektrárny. Z hlediska podmínek žádosti o licenci je podstatné vyjádření svědka o tom, že finanční zdroje pro výstavbu elektrárny měla firma XXXXX, jako žadatel o licenci, zajištěny, i když zdroje od UniCredit Bank a. s. na základě smlouvy o úvěru nebyly čerpány a v konečném důsledku nebyly poskytnuty. U hlavního líčení svědek P.L. tvrdil, že na stavbě elektrárny byly jako první dokončeny konstrukce na plnou kapacitu 4,4 MW, a to ještě dřív, než firma rozhodla o snížení kapacity v žádosti o licenci na 3,3 MW. Po dokončení konstrukcí probíhala dodávka panelů, avšak ani svědek sám nedokázal určit, zda byly panely plně osazené na všech konstrukcích. Přesto však svědek trval na tom, že ke konci roku 2010 byly 100% osazené panely na $\frac{3}{4}$ plochy elektrárny. Toto vyjádření svědka je však z hlediska merita projednávané věci irelevantní, neboť, jak soud opakovaně uvedl v odůvodnění tohoto rozhodnutí, podstatný a rozhodující byl stav dokončenosti FVE ke dni kontrolní prohlídky, resp. ke dni zahájení revizní prohlídky revizním technikem. Komplikace při výstavbě elektrárny vznikly, podle názoru svědka, mj. i díky tomu, že firma XXXXX sice postavila všechny konstrukce pro panely, avšak dodané železo nevykazovalo slibovanou kvalitu, nesplňovalo požadované parametry. Firma XXXXX však nepřistoupila na společné znalecké posouzení problému a odmítala jakýkoliv postup, který by vedl ke smírnému řešení sporu. V závěru své výpovědi svědek potvrdil, že původní revizní technik revizní zprávu pro FVE Petrovice nevyhotovil, a to zřejmě proto, že v té době obdobně jako statní revizní technici neměl dostatečné kapacitní podmínky, neboť byl přetížen. Firma E.ON Distribuce a. s. jim nakonec poskytla smlouvu na odkup pouze 2 MW elektrické energie. Zbytek panelů, tj. rozdíl mezi 3,3 MW, na jejichž kapacitu licenci žádali, a 2 MW, které mohli dodávat této firmě, museli odmontovat, aby nevznikla černá dodávka elektřiny. Další dodávku panelů do původně plánované kapacity 4,4 MW museli úplně odmítnout.

25. Členem představenstva firmy XXXXX byl také **svědek V.D.**, který sám u hlavního líčení uvedl, že ve firmě XXXXX nikterak nefiguroval. Sám stavbu elektrárny neřídil, nekontroloval a byl se na ní podívat pouze z vlastního zájmu přibližně na počátku prosince 2010, kdy viděl, že plocha elektrárny je zastavěná v rozsahu více než 2/3. U hlavního líčení V.D. vysvětlil, že on sám se v rámci firmy XXXXX podílel především na obstarání finančních prostředků, které si tato firma musela zajistit z vlastních zdrojů, nikoliv tedy z bankovního úvěru. Šlo o požadavek banky, který souvisel s poskytnutím úvěru na financování stavby této elektrárny. Kromě svědka vedl jednání

s bankou také obžalovaný D.E.. Původní požadavek banky byl, aby firma byla schopná financovat z vlastních zdrojů cca 20% stavebních nákladů, avšak po změně legislativy požadovala banka částku 40%. Z tohoto důvodu se financování stavby FVE Petrovice značně zkomplikovalo a téměř rozpadlo. Přibližně koncem června nebo začátkem července 2011 se jim podařilo uzavřít leasingovou smlouvu se společností XXXXX. Svědek V.D. tak u hlavního líčení potvrdil, že sám, jako člen představenstva firmy XXXXX, podepsal Smlouvu o dílo s firmou XXXXX, stejně jako předseda představenstva firmy XXXXX, tj. obžalovaný D.E.. Firma XXXXX byla dodavatelem části stavby, tedy stojanů, nebo-li konstrukcí pro FV panely. Svědek se rovněž vyjádřil k Dohodě o odstoupení od Smlouvy o dílo ze dne 8. 3. 2011, uzavřené mezi společností XXXXX a generálním dodavatelem stavby, tj. firmou XXXXX. Až po nahlédnutí na písemné vyhotovení této Dohody V.D. potvrdil, že v závěru Dohody (č. l. 2241) je jeho podpis. To, co je uvedeno v Dohodě, odpovídá skutečnosti, ale s dostupem času i vzhledem ke svým v minulosti vážným osobním problémům si nedokázal detaily této Dohody vybavit. Svědek se rovněž nedokázal vyjádřit k bližším souvislostem Dopisu (č. l. 2243 a násl.), v němž je deklarováno, že byl instalovaný výkon v té době pouze 2 MW. Přesto však potvrdil, že v závěru Dopisu (č. l. 2246) je jeho podpis. I přes tento listinný důkaz trval svědek u hlavního líčení na tom, že ke dni 5. nebo 6. 12. 2010 bylo na elektrárně instalováno cca 3-3,3 MW. Hlavním dodavatelem stavby FVE Petrovice byla firma XXXXX a jako její hlavní zástupce vystupoval právě obžalovaný M.K.. Firma dodávala na stavbu panely i veškeré technologické části.

26. S firmou XXXXX spolupracoval také **svědek J.P.**, který potvrdil, že jej oslovil právě obžalovaný D.E., který firmu XXXXX zastupoval. Svědek sám s touto firmou uzavřel smlouvu o poradenství. Úkolem svědka bylo pohlídat náklady stavby, doporučit firmy a zjistit, aby elektrárna byla včas připojena do sítě a dodávala elektřinu. J.P. zdůraznil, že sám projekt výstavby elektrárny nedělal, pouze jej při jeho vzniku částečně připomínkoval. Na základě tohoto projektu společně s projektanty vytvořil harmonogram prací a následně na jeho plnění dohlížel. Z tohoto důvodu na stavbu pravidelně dojížděl, prováděl kontrolu stavby. Harmonogram, nebo-li časový plán výstavby, který svědek kontroloval, spočíval v tom, že bylo třeba nejdříve získat stavební povolení, smlouvu o připojení od firmy E.ON Distribuce a. s. a především následně rozvrhnout postup prací tak, aby byly co nejmenší náklady při výstavbě elektrárny a v konečném důsledku, aby došlo včas k připojení. J.P. uvedl, že měli naplánováno skončit se stavbou tak, aby k připojení došlo nejpozději 15., resp. 20. 12. 2010. Podle jeho názoru byla elektrárna připojená někdy mezi 10. a 16. nebo 17. 12. 2010 tedy v tomto týdnu. Stavba sice běžela bez problémů, ale komplikace nastaly při poslední dodávce panelů, které měly jiné rozměry a jinou wattáž. Tak vznikl i problém firmě XXXXX, která nemohla panely těchto rozměrů namontovat na konstrukce. Podle tvrzení svědka se však v té době při výstavbě elektrárny již dostali na kapacitu cca 3-3,5 MW. Když ovšem sám přišel na kontrolu a viděl nevhodné panely, sám dal pokyn k tomu, aby panely odmontovali a vyměnili. Byly to pouze tyto poslední panely, které měly jinou wattáž, a proto nemohly dosáhnout plánované kapacity elektrárny 4,4 MW. V té době však, podle jeho tvrzení, byly určité namontované panely v kapacitě přes 3 MW. V závěru své výpovědi svědek vysvětlil, že k výstavbě této elektrárny přišel ve fázi, kdy firma zastupovaná obžalovaným D.E. měla k dispozici projekt a měla také stavební povolení. Nejdříve svědek tvrdil, že neví, kdo dělal na stavbě oficiální stavební dozor a vedl stavební deník, později připustil, že technický nebo stavební dozor dělal D.S., avšak pro kterou firmu pracoval, svědek sám neví. J.P. se také nedokázal vyjádřit k údajům ve stavebním deníku o tom, že byly zastaveny práce z důvodu nedodání FV panelů. Sám vysvětlil, že mu nepřísluší hodnotit, jestli někdo údaje ve stavebním deníku falšoval. Opakovaně však trval na tom, že elektrárna byla dokončená v rozsahu cca 3-3,5 MW a vadné panely namontovala firma XXXXX v rozsahu téměř 1 MW.
27. Statutární zástupkyně společnosti XXXXX **K.Č.** byla rovněž vyslechnuta u hlavního líčení a potvrdila, že ve firmě pracovala jako výkonná ředitelka. Detaily tohoto obchodního případu dojednával obchodní ředitel M.K.. Firma XXXXX nakonec podala trestní oznámení. Svědkyně

potvrdila, že jménem firmy XXXXX skutečně podepsala prvotní smlouvu o dílo s firmou XXXXX, kterou zastupovali obžalovaný D.E. a pan D.. Ke smlouvě byly následně sepsány dodatky, jejichž obsahem byl zejména posun termínu dokončení díla, a to z důvodu neposkytnutí součinnosti na straně objednatele, neboť některé panely jim nebyly dodány. Svědkyně vysvětlila, že úkolem jejich firmy XXXXX bylo především postavit konstrukce a namontovat na ně panely. Firma XXXXX práce neprováděla vlastními zaměstnanci, ale najímala si další subdodavatele např. firmu XXXXX XXXXX apod. Svědkyně rovněž uvedla, že na staveništi této elektrárny nikdy osobně nebyla a informace získávala zprostředkovaně od spolupracovníků P.B. a M.K.. Je pravdou, že K. vedl nějaká jednání o poskytnutí půjčky na dostavbu elektrárny s firmou XXXXX, zejména s obžalovaným D.E., avšak nejednalo se o závazný návrh ze strany jejich firmy, který by např. svědkyně předložila na představenstvu firmy k příp. schválení. Ve skutečnosti, podle jejího názoru, takový návrh nebyl míněn vážně, neboť o půjčce ve firmě neuvažovali. Svědkyně potvrdila skutečnosti, ostatně vyplývající se Smlouvy o dílo, tedy to, že obchodním partnerem firmy XXXXX byla firma XXXXX nikoliv firma XXXXX, s níž neměli žádný obchodní vztah. Předávací protokol ze dne 17. 3. 2011 (č. l. 886), podle názoru svědkyně, za firmu XXXXXpodepsal obžalovaný D.E.. V závěru své výpovědi svědkyně potvrdila, že firma XXXXX podala také žalobu o určení vlastnického práva k těmto ocelovým konstrukcím, a to na firmu XXXXX a XXXXX i když nakonec došlo ke zpětvzetí žalobního návrhu. Jejich firma však přesto znaleckým posudkem vyvracela všechny domnělé vady a návrhy na reklamaci tak zamítala.

28. S výpovědí svědkyně K.Č. koresponduje výpověď **svědka M.K.**, obchodního ředitele firmy XXXXX. Tento svědek u hlavního líčení rovněž potvrdil, že jménem jejich firmy XXXXX Smlouvu o dílo s firmou XXXXXpodepsala K.Č.. Realizaci stavby u nich ve firmě měl na starosti svědkův kolega P.B., jehož nadřízeným byl pan M.. Svědek sám stavbu sledoval pouze zpovzdálí, neboť informace o stavu této zakázky získával především od P.B.. Podle Smlouvy o dílo měla jejich firma realizovat dodávku ocelových konstrukcí a montáž FV panelů na konstrukce, přičemž panely na stavbu dodal sám objednatel. M.K. rovněž uvedl, že s kolegou P.B. se scházeli nad projektovou dokumentací stavby, na níž je zachycen půdorys elektrárny. Sám svědek předpokládá, že do této dokumentace byly průběžně barevně vyznačeny řady podpůrných konstrukcí, které byly namontovány a také ty, na kterých byly osazeny FV panely. Po předestření situačního výkresu stavby (č. l. 547), svědek potvrdil, že se jedná o ten plán, o kterém hovořil. Finální součet panelů činil 43% z této zakázky. Ze situačního plánu lze, podle jeho názoru, zjistit, že součet FV panelů byl udělán ke dni 7. 1. 2011 a pokud jsou panely vyznačeny dvěma barvami, sám předpokládá, že je to v závislosti na různém výkonu panelů. Podpůrné konstrukce byly namontovány všechny. Zda byly záznamy o přesném počtu kusů namontovaných panelů nebo instalovaných konstrukcí zapsány ve stavebním deníku, si osobně není jistý, neboť stavební deník viděl sice asi dvakrát, ale nijak ho nekontroloval. Svědek rovněž potvrdil, že provedli standardním způsobem dokumentaci realizované stavby, a to pořízením fotodokumentace a objednali si rovněž letecký snímek. M.K. se nedokázal podrobně vyjádřit k tomu, v jakém stavu byly namontované konstrukce i panely v závěru roku 2010, avšak podle svého vyjádření usuzuje, že panely nebyly namontovány v plném rozsahu smlouvy o dílo, neboť v té době probíhala horečnatá jednání se subdodavateli. Zda byla elektrárna k poslednímu dni roku 2010 v provozuschopném stavu rovněž potvrdit ani vyvrátit nedokázal s vysvětlením, že tomu nerozumí. Navíc nikdy neviděl, jak subdodavatelé jejich firmy osazují panely na konstrukce a kromě toho ani neví, zda elektrárna 3. 12. 2010 získala licenci na 3,3 MW. Rovněž neviděl konkrétní panely, které měly být o kapacitě 4,4 MW, podle tvrzení obžalovaného M.K., v elektrárně po celou dobu k dispozici. Podle názoru svědka však v případě, že by tam panely skutečně byly, sám by inicioval, aby se panely namontovaly. Cena za toto dílo v objemu cca 26 mil. Kč bez DPH jim uhrazena nebyla, přestože existují protokoly o tom, že dílo bylo předáno bez vad a nedodělků. V závěru své výpovědi se svědek znovu vyjádřil k situačnímu výkresu FVE Petrovice, když nejdříve tvrdil, že výkres vznikl přibližně v srpnu nebo září roku 2010 a následně

vedl, že záznamy do něj byly učiněny na přelomu roku 2010/2011. Na obou dodatcích ke Smlouvě o dílo (č. l. 862-869) je, podle tvrzení svědka, jeho vlastní podpis. V příloze k Dodatku č. 1 z 15. 11. 2010 (č. l. 874) je uvedeno, že proběhla dodávka 50% FV panelů a byla zahájena jejich montáž. Podle názoru svědka je pravděpodobné, že je to zapsáno i ve stavebním deníku. Obdobné údaje o montáži 50% FV panelů ke dni 15. 11. 2010 jsou obsaženy i v Dodatku č. 2 z 28. 12. 2010 (č. l. 878), avšak svědek nedokázal potvrdit, zda tyto údaje korespondují se zápisy ve stavebním deníku. Podle jeho názoru však jednoznačně ke dni 7. 1. 2011 na stavbě nebylo ani 50% panelů, což sám ví z tohoto výkresu, podle něhož ke dni 7. 1. 2011 jich bylo asi 43%. Údaje týkající se konkrétního data a počtu namontovaných panelů, které uvedl ve svém přípise ze 16. 5. 2013 zaslaném na policii, získal na základě konzultace s kolegou P.B.. V závěru výpovědi M.K. potvrdil, že skutečně učinil první dotaz na ERU v otázce týkající se podmínek získání licence pro provoz FVE, zejména z pohledu prokázání vlastnického práva k elektrárně ze strany žadatele. Podle jeho názoru totiž žadatel, tj. firma XXXXX nebyla v té době vlastníkem ocelových konstrukcí.

29. Dalším zástupcem firmy XXXXX byl stavbyvedoucí **P.B.**, který byl rovněž vyslechnut v procesním postavení svědka u hlavního líčení. Svědek uvedl, že úkolem jejich firmy bylo dodávat na stavbu FVE v Petrovicích ocelové konstrukce včetně jejich montáží a namontovat na ně FV panely. Svědkovým nadřízeným byl V.M.. Svědek P.B., jako stavbyvedoucí, stavbu dozoroval, avšak výrobu nosných ocelových konstrukcí neprováděla firma XXXXX sama, ale prostřednictvím subdodavatelské firmy. FV panely jim navíc dodával objednatel této zakázky, tj. firma XXXXX, která si je obstarala sama. Montáž ocelových konstrukcí i FV panelů nedělala firma XXXXX sama, ale pracovali pro ni v rámci subdodávky zaměstnanci firmy XXXXX M.. Svědek P.B. uvedl, že na stavbě byl jako stavbyvedoucí minimálně obden a také on zapisoval záznamy do stavebního deníku. Podle jeho tvrzení na konci roku 2010 byly osazené veškeré konstrukce, ale panely byly namontované asi na polovinu. I v této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné opakovat, že aktuálně při svém rozhodování považoval za podstatný stav dokončenost FVE Petrovice u Borovan nikoliv k poslednímu dni roku 2010, ale ke dni 5. 11. 2010, kdy proběhla kontrolní prohlídka, resp. k dnům 12., 15. a 24. 11., kdy byly realizovány revizní prohlídky, a to vše pochopitelně v souvislosti s finálním předávacím protokolem ze dne 12. 11. 2010. V průběhu své výpovědi u hlavního líčení se P.B. vyjádřil i k výkresu, resp. plánu FVE, když uvedl, že tam zaznamenával kolik konstrukcí se namontovalo, avšak výkres sloužil především pro jeho přehled, proto sem nezapisoval data. Vlastní stavební deník o provedených pracích si vedl jejich subdodavatel, tj. firma XXXXX a v tomto stavebním deníku mohou být uvedena konkrétní čísla o počtu panelů, které byly v uvedený den namontovány. V závěru roku 2010, tj. mezi vánočními svátky a Silvestrem, svědek na stavbě nebyl, a proto nedokáže přesně říct, jaké práce se zde prováděly. Na stavbě pracovali zástupci firmy XXXXX M., kteří zde domontovali panely. Podkladem pro fakturaci jejich subdodavatele, tj. firmy XXXXX byl soupis prací, nikoliv zápisy ve stavebním deníku. Svědek P.B. u hlavního líčení opakovaně trval na tom, že **stavební deník obsahoval pravdivé údaje**, neboť sám do něho zapisoval to, co se na stavbě provedlo. Vzhledem k tomu, že ke konci roku 2010 na stavbě nebyl, nedokázal se vyjádřit k tomu, zda byly namontovány nesprávné panely. Připustil ovšem, že na konstrukce byly namontovány panely rozměrově odlišné. Podstatu výpovědi svědka u hlavního líčení činilo jeho vyjádření k listinným důkazům, zejména několika typům stavebních deníků (svazek IX.). **První stavební deník** (č. l. 3256-3326), podle vyjádření svědka, není stavební deník, který by on sám vyhotovoval jménem firmy XXXXX a není veden ani jménem jejich subdodavatele. Protokolem o vydání věci (č. l. 3255) bylo prokázáno, že originál tohoto stavebního a montážního deníku vydal v přípravném řízení 12. 11. 2013 P.F. a záznamy jsou v něm učiněné v době od 11. 10. 2010 do 19. 5. 2011 (č. l. 3268-3315). **Druhý stavební deník** (č. l. 3328-3389) je, podle vyjádření P.B., stavebním deníkem jejich subdodavatele, tj. firmy XXXXX XXXXX. Také toto vyjádření svědka koresponduje s údaji uvedenými v Protokole o vydání věci (č. l. 3327), z něhož bylo zjištěno, že

stavební deník vydal v přípravném řízení svědek K.M.. Záznamy jsou v něm vedeny od 17. 11. 2010 do 6. 1. 2011 (č. l. 3337-3351). P.B. uvedl, že záznamy v tomto stavebním deníku přečetl a podepsal, neboť s nimi souhlasil. Ani v tomto případě však záznamy nebyly podkladem pro fakturaci, která byla také v případě tohoto obchodního partnera provedena na základě soupisu prací. **Ke třetímu stavebnímu deníku** (č. l. 3392-3517) P.B. uvedl, že je to ten stavební deník, který on sám, jako stavbyvedoucí, vedl. To ostatně odpovídá i označení stavby na úvodní straně deníku. Protokolem o vydání věci (č. l. 3391) bylo prokázáno, že tento stavební deník vydal policejním orgánům svědek M.K. dne 4. 12. 2013. Z obsahu stavebního deníku bylo zjištěno, že jsou zde záznamy uvedeny od 30. 8. 2010 do 6. 1. 2011 (č. l. 3400-3462). Svědkovi P.B. byl předestřen záznam na č. l. 3429, k němuž svědek uvedl, že v záznamu není jeho podpis. Dále se vyjádřil k záznamu, který se týká data podstatného pro účely tohoto trestního řízení, tj. záznamu ze dne 5. 11. 2010. V tento den byla stavebním úřadem provedena kontrolní prohlídka a ve stavebním deníku je k tomuto dni uveden počet 200 ks FV panelů, které se montovaly. P.B. uvedl, že počet kusů do deníku zapsal sám a jsou zde jiné dodané rozměry, kvůli kterému práce předělávali, což je uvedeno na č. l. 3438. K dalšímu záznamu z 19. 11. 2010 (č. l. 3441), v němž je uvedeno, že montáž panelů probíhala, P.B. vypověděl, že pokud sám skutečně tuto formulaci do deníku napsal, tak montáž panelů na stavbě nadále probíhala. Obdobně se vyjádřil i k záznamu z 21. 11. 2010 (č. l. 3444), v němž je uvedeno např. předělávání rastrů, montáž FV panelů a pokud to tam napsal, pak to odpovídalo skutečnosti. Že se provádí montáž FV panelů, je patrné i ze záznamů z 4. a 5. 1. 2011 (č. l. 3459). Následující den, tj. 6. 1. 2011 je uveden záznam o domontování panelů, což svědek vysvětlil tím, že objednatelem nebyly dodány panely, a proto dostal příkaz, že s pracemi mají skončit. Za podstatné považoval nalézací soud i vyjádření svědka P.B. k emailu ze dne 24. 7. 2013, který zaslal M.V.z ERU. P.B. vysvětlil, že údaje, které do tohoto emailu napsal, sám opsal buď ze stavebního deníku nebo ze svých záznamů, možná z výkresu, na který si dělal poznámky pro sebe. Následně připustil, že údaje do toho emailu zapsal asi na základě toho, že si prošel stavební deník a co zde bylo zapsáno, tak od toho odvodil tyto informace, např. pokud v emailu napsal, že k datu 12. 11. 2010 je namontováno 201 ks panelů, jak sdělil ERU, k tomuto údaji došel zřejmě s odkazem na zápis ve stavebním deníku z 5. 11. 2010, kde je napsáno 200 ks (č. l. 3429). K druhé cifře, která je emailu uvedena a týká se dne 15. 11. 2010, nedošel na základě údajů ve stavebním deníku, neboť zde žádné takové záznamy nejsou. Tyto skutečnosti zřejmě dovodil z jiných informací, možná z kopií stavebního deníku firmy XXXXX, který však aktuálně není k dispozici. Stavební deník této firmy (č. l. 3328 a násl.) začíná až dnem 17. 11. 2010. V návaznosti na vyjádření svědka P.B. ke stavebním deníkům mu pak byl u hlavního líčení předložen další stěžejní listinný důkaz, a to tzv. situační výkres, neboli plánec FVE Petrovice (č. l. 4090). P.B. potvrdil, že tento situační výkres měl v průběhu stavby k dispozici a zaznamenával si do něho montážní sestavy. Obdobný situační výkres (č. l. 547) vyhotovil projektant v jejich firmě a svědek sám si do výkresu psal poznámky. P.B. dále vysvětlil, že zeleným zvýrazňovačem označil panely 230, růžovým zvýrazňovačem panely 203. Tyto záznamy dělal proto, aby věděl, kde předělávali jiné rozměry. Předělané jsou tedy panely označené růžově. Pokud část panelů v situačním výkresu není označena žádným zvýrazňovačem, jsou to ty části, které ještě nemontovali. P.B. dále uvedl, že pokud k datu 24. 11. 2010 stanovil počet namontovaných panelů 3.415, došel k tomuto číslu propočtem. Sám tento plánec vyhotovil asi 7. 1. 2011, což zjistil z rukou dopsaného textu. Označoval pouze to, co fyzicky dělala firma XXXXX. Souběžně s nimi jiná firma panely nemontovala, ale svědek sám neví, jestli po ukončení prací ze strany jejich firmy, nemontovala panely na téže stavbě jiná firma. Ve zmíněném emailu ze 24. 7. 2013, adresovaném ERU, stanovil konkrétní počty panelů a zřejmě, pokud použil tento situační výkres, tak jenom násobil. Ze situačního výkresu konkrétní data vyčíst nelze a sám je určil ze stavebního deníku možná firmy XXXXX, který ovšem aktuálně nebyl k dispozici. Ze situačního výkresu nelze stanovit, že ke dni 24. 11. 2010 bylo namontováno 3.415 ks panelů a tento počet není uveden ani ve stavebním deníku firmy XXXXX, který měl nalézací soud k dispozici a který začíná záznamy až ze dne 17. 11. 2010 (č. l. 3328 a násl.). V závěru své

výpovědi P.B. dále uvedl, že fotodokumentaci o průběhu stavby pořizoval průběžně, počty panelů spočítal podle výkresů a podle svého tvrzení poznal, co je panel o kapacitě 203 a 230. Svědek rovněž trval na tom, že stavební deník, který vedl, uchovával po celou dobu stavby u sebe, a to buď na stavbě ve stavební boudě, anebo ho vozil u sebe v autě. Zápisy dělal vždy ten den, kterého se zápis týkal, maximálně o den až dva dny později, pokud např. na stavbě nebyl. V takové situaci použil stavební deník svého subdodavatele. Předloženou fotodokumentaci, zachycující stav elektrárny k 29. 11. 2010, svědek, podle svého vyjádření, nepořizoval a nemůže tedy potvrdit, zda takto elektrárna vypadala. Pokud jsou na některých fotografiích zachyceny dne 15. 12. 2010 palety z fotovoltaickými moduly ještě v krabicích nemůže svědek uvést, jestli toho dne probíhaly nějaké další montáže panelů. Ze záznamu ve stavebním deníku firmy XXXXX (č. l. 3459) nelze, podle vyjádření svědka, dovodit údaj o počtu kusů namontovaných panelů. Svědek trval na tom, že stavební deníky vyplňoval tak, jak je na stavbách zvykem. Podle jeho názoru nikdo tento stavební deník nepřepisoval. Záznamy v situačním plánu elektrárny, který vyhotovil 6. nebo 7. 1. 2011 udělal podle vlastních poznámek, které však neměl od nikoho potvrzené. Fakturace s firmou XXXXX XXXXX se dělala tak, že se svědek sešel s K.M., jako zástupcem této firmy, ten předložil svědkovi návrh soupisu prací, společně to odkontrolovali a poté byla vystavena faktura. Proč však v soupisu prací není uveden počet montovaných panelů, svědek vysvětlit nedokázal s tím, že neví, jak byla postavena smlouva. Fakturu a objednávku (č. l. 3528, 3529) svědek nezná, a proto se k ní nedokázal vyjádřit. Naproti tomu potvrdil, že předávací protokoly ze dne 12. a 25. 11. 2010 podepsal společně s obžalovaným D.E.. Svědek sám předávací protokol vyhotovil, dal jej M.K., který zajistil právě podpis obžalovaného D.E.. Ve stavebním deníku firmy XXXXX XXXXX jsou maximálně podpisy svědka P.B., avšak zápisy nejsou jeho. Pokud jsou ve stavebním deníku firmy XXXXX (č. l. 3462) a firmy XXXXX XXXXX (č. l. 3351) uvedeny údaje, které si vzájemně nekořespondují a z období 5. až 7. 1. 2011 P.B. vysvětlil, že to pramení zřejmě z toho, že si vytrhával jednotlivé stránky ze stavebního deníku firmy XXXXX XXXXX a zakládal si je v jejich firmě do materiálů k této zakázce v archivu. Obdobně postupoval i v období od 17. 11. 2010, z něhož stavební deník aktuálně není k dispozici, neboť se údajně ztratil.

30. S výpovědí svědka P.B. v některých směrech koresponduje i výpověď **svědka K.M.**, výlučného majitele a jediného jednatele firmy XXXXX XXXXX. Svědek u hlavního líčení potvrdil, že na základě Smlouvy o dílo prováděli subdodávku pro firmu XXXXX. Předmětem této subdodávky byly vlastně jenom práce, neboť FV panely dodával firmě sám investor. K.M. vysvětlil, že na stavbě FVE Petrovice již byly natlučeny ocelové piloty, které jako subdodávku pro firmu XXXXX dělala jiná firma. Svědkova firma, tj. firma XXXXX XXXXX na tyto železné piloty montovala nadzemní ocelové konstrukce. Kdo však byl výrobcem těchto konstrukcí, svědek rovněž vysvětlit nedokázal s tím, že to zajišťovala firma XXXXX. Po odchodu firmy XXXXX XXXXX z tohoto staveniště samotné panely dělal ještě někdo jiný. K.M. u hlavního líčení, shodně jako svědek P.B., uvedl, že sám si vedl vlastní stavební deník firmy XXXXX M. s. r. o., do kterého zapisoval potřebné údaje. Podkladem pro vystavení faktur jeho firmou pro firmu XXXXX byl soupis prací, který odsouhlasoval vždy společně s P.B.. K vystavení faktur stavební deník prakticky nepotřeboval. Východiskem vztahu jeho firmy s firmou XXXXX byla předestřená Smlouva o dílo (č. l. 510-515) a svědkova firma za provedené práce účtovala podle počtu namontovaných panelů. Panely ovšem dělali pouze chvíli a práce po nich převzala nějaká jiná firma. Soupis provedených prací, který sloužil jako podklad pro fakturaci, odsouhlasovali s P.B. z firmy XXXXX jednou za měsíc, a to obvykle tak, že na konci směny celou stavbu prošli. K.M. u hlavního líčení nejdříve uvedl, že si zřídil asi na přelomu roku nový stavební deník, následně však tvrdil, že si není vědom toho, že by pro tuto stavbu měl vlastně dva stavební deníky a v konečném důsledku připustil, že to vlastně možné je, protože se mohlo stát, že jeden stavební deník nechal doma a musel údaje někam zapisovat. U hlavního líčení byly svědkovi rovněž předloženy listinné důkazy, a to různé stavební deníky k vyjádření. Stran prvního

stavebního deníku (č. l. 3327) K.M. potvrdil, že je to jeho písmo a zápisy odpovídaly realitě včetně data, protože ze stavby na počátku ledna 2011 odcházeli. Druhý stavební deník firmy XXXXX (č. l. 3292) sám sice zahlédl, ale v podrobnostech v něm nelistoval. Ve vlastním stavebním deníku prováděl zápisy, které byly, podle jeho názoru pravdivé, i když připustil, že některé zápisy dopisoval zpětně, a to se zpožděním maximálně několika dnů, nikoli však se zpožděním řádu měsíců nebo let. Zápis ze dne 14. 10. 2010 (č. l. 518, resp. 525) je jeho vlastním záznamem. Je zde ovšem písařská chyba, kdy svědek omylem napsal rok 2009, nikoliv 2010. Při porovnání záznamů jeho stavebního deníku (č. l. 518, 3336 a násl.) i záznamů stavebního deníku firmy XXXXX (č. l. 3392), které se týkaly dat 13., 14., 20., 21. 11. 2010, nebo 24., 25. 9. 2010, event. 16. 10. 2010 svědek uvedl, že záznamy v obou stavebních denících jsou skutečně identické, když mu není známo, že by P.B. údaje z jeho stavebního deníku opisoval do stavebního deníku firmy XXXXX. Vedle těchto stavebních deníků se K.M. vyjádřil i ke stavebnímu deníku, který předložil P.F. (č. l. 3256), který porovnal se záznamy ve svém stavebním deníku ze dne 29. 10. 2010 (č. l. 527). Teplotní rozdíly, zaznamenané v obou stavebních denících, činí rozdíl cca 15°C, což svědek vysvětlil lakonicky pouze tím, že jeden z nich uvedl údaje špatné. Pokud sám v přípravném řízení řekl, že na stavbě byla panely osazena pouze asi ¼ zhotovených ocelových konstrukcí, bylo to zřejmě podle toho, co na stavbě viděl. K jakému to však bylo datu, určit nedokázal. V závěru výsledku u hlavního líčení byly svědkovi předloženy další listinné důkazy (č. l. 528), z nichž je zřejmé, že u jednotlivých pracovních turnusů v listopadu 2010 provedl P.B. kontrolu shodně 17. 12. 2010 (č. l. 528-531). S časovým odstupem dne 27. 1. 2011 učinil P.B. kontrolní podpis k zápisu z 23. 10. 2010 (č. l. 538). Podle vyjádření K.M. svědek P.B. jednotlivé panely zřejmě nějak evidoval, i když svědek sám netuší, jestli to počítal přesně. Rozpor mezi svým tvrzením o namontování cca ¼ panelů a údajem firmy XXXXX o tom, že namontována byla cca ½ panelů, K.M. vysvětlit nedokázal. Předávací protokol nebo soupis panelů podle jeho vysvětlení sice někde existuje, ale sám ho ve spise nevidí.

31. Dalším subjektem, který se na výstavbě FVE Petrovice podílel v pozici subdodavatele, byla firma XXXXX s. r. o., jejíž zástupce **P.F.** byl vyslechnut v přípravném řízení a jeho výpověď byla u hlavního líčení čtena v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. P.F. potvrdil, že měl uzavřenu smlouvu nikoliv písemnou, ale ústní a faktury za provedenou práci vystavoval na firmu XXXXX. Pracovníci jeho firmy také vedli stavební a montážní deník, do kterého ovšem kromě svědka zapisovaly i další osoby, a proto on sám nemůže vyjádřit k tomu, zda údaje, zde uvedené, jsou v souladu se skutečností. Předmětem práce jeho firmy XXXXX byla kabeláž, rozvaděče a zapojení panelů, což určitě provedli na prvním a druhém bloku a zřejmě i na bloku třetím. Řady panelů se překrývaly, a proto se svědek s jistotou k rozsahu prací na druhém a třetím bloku vyjádřit nedokázal. Současně P.F. odmítl vyjádřit se k tomu, v jakém rozsahu byly panely na elektrárně osazeny s vysvětlením, že nebylo součástí jeho práce počítat nainstalované panely v jednotlivých blocích ke každému dni roku 2010. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka P.F. k listinným důkazům označeným jako výchozí zprávy o revizi ze dne 15., 16. a 2. 11. 2010, jejichž autorem je revizní technik P.. P.F. vysvětlil, že je to obvyklý postup v rámci průběhu obdobné stavby. P. napsal nějaký doklad před ukončením díla, který však nelze chápat jako řádnou revizní zprávu, neboť revizní zpráva má jinou formu. Tyto dokumenty, ačkoliv jsou označeny jako revizní zprávy, mají podle jeho názoru charakter pouze čestného prohlášení, neboť P. je napsal před ukončením díla a připravoval si mezitím podklady pro revizní zprávu, kterou chtěl v úplné podobě vydat po ukončení jednotlivých částí díla. P.F. rovněž potvrdil, že stavba běžela i po datu 16. 11. 2010, což rovněž svědčí o tom, že dokument P. je dokumentem pouze provizorním. S výpovědí svědka F. koresponduje i výpověď **svědka V.K.**, který u hlavního líčení potvrdil, že byl zaměstnán ve firmě XXXXX, která dostala objednávku právě od firmy XXXXX tedy od P.F.. V prosinci 2010 jejich firma prováděla zprovoznění střídačů na FVE Petrovice. Jde o zařízení převádějící stejnosměrné napětí vyrobené FV panelem na napětí střídavé tak, aby mohlo být puštěno do sítě. Tyto střídače však jejich firma XXXXX neinstalovala, neboť

je měla připravené právě od firmy XXXXX P.F.. Vzhledem k tomu, že svědek spolu s dalšími cca pěti zaměstnanci strávili na stavbě cca polovinu pracovního dne, nedokázal se vyjádřit k tomu, kolik panelů v té době na elektrárně chybělo, neboť s odstupem času si vybavil pouze, že na elektrárně všechny panely osazeny nebyly. V době, kdy na elektrárně svědek pracoval, neměl žádné informace o tom, že by již byly vyhotoveny v listopadu 2010 revizní zprávy na bezpečnost elektrárny a dne 3. 12. 2010 již elektrárna dostala licenci.

32. Další ze subdodavatelů na stavbě XXXXX byla firma XXXXX, jejíž tehdejší ředitel **B.M.**, byl rovněž vyslechnut v procesním postavení svědka. Svědek uvedl, že měli smlouvu s firmou M., kterou zastupoval obžalovaný M.K.. Hlavním předmětem jejich firmy byla sice výroba ze dřeva, ale v té době se snažili rozšířit svoje aktivity i v jiném směru. Na základě smlouvy bylo jejich úkolem rozvedení nízkonapěťové kabeláže, tedy tenkých kabelů od jednotlivých panelů po rozvaděče. To byla vlastně první část zakázky. Druhá část zakázky spočívala v montáži části panelů, kdy v podstatě panel uložili a přišroubovali na konstrukci. Odhadem namontovali 200 až 300 ks panelů a pokyny jim dával právě T.. Podle odhadu svědka B. M. v té době byly asi 2/3 elektrárny hotové, když ve zbytku byly pouze nosníky. Jde však o jeho vlastní odhad, neboť jednotlivé panely svědek nepočítal. S odstupem času si svědek vybavuje, že kabely dávali k panelům, které byly nainstalované a pokud na některých stojanech nebo konstrukcích panel nebyl, pak tam kabely nepokládali. V té době se zde setkal také s A.B., který dělal napojení kamerového systému a možná i nízkého napětí. **Svědka A.B.** byl rovněž vyslechnut u hlavního líčení a sám potvrdil, že byl subdodavatelem tentokrát firmy XXXXX, a to jako OSVČ. Předmětem zakázky byly zejména IT servisní služby, ale pracovníci, kteří pro jeho firmu práce dělali, také natahovali kabely a jeden z nich měl na starosti i zapojování. Svědkova firma měla především zajistit zabezpečovací systémy a IT systémy, když šlo o různá čidla, o kamerový systém. Jejich úkolem bylo dodat práce nikoliv materiál. Svědek uvedl, že na stavbě určitě viděl panely a zapojené i střídače. V říjnu byla určitě levá část z 1/2, možná ze 3/4 dodělaná.
33. I nadále zůstaly bez většího důkazního významu výpovědi svědků T.M. a V.D.. **Svědka T.M.** uvedl, že jednak tuto elektrárnu projektoval jako elektroprojektant a jednak si u něj firma XXXXX, tj. V.K., objednala zprovoznění regulace elektrárny. Na základě svědkova projektu se tedy elektrárna stavěla. Při zprovoznění regulace elektrárny šlo vlastně o to, aby firma E.ON Distribuce a. s. na dálku viděla výrobu v elektrárně a mohla ji regulovat, příp. vypnout. Svědek dodával na elektrárnu určitý mezikus, označovaný jako interface. Účelem bylo právě zajistit komunikaci ovládacího pultu firmy E.ON se střídači v elektrárně. Tato práce však neměla z jeho pohledu vliv na funkčnost elektrárny z hlediska výroby. Práce vykonával svědek jako zaměstnanec firmy XXXXX, která měla smlouvu s firmou XXXXX V.K.. Práce na původním projektu dělal svědek ještě před stavbou elektrárny a řešil otázku vytýčení elektrárny, umístění jednotlivých segmentů, stolů s trafostanicemi, a to z hlediska jejich polohy nikoliv vybavení. Svědkův projekt byl určený především pro stavební povolení. **Svědka V.D.** byl rovněž vyslechnut u hlavního líčení a pouze potvrdil, že na stavbě FVE Petrovice dělal oplocení a přístupové komunikace. Pohyboval se zde cca v květnu 2010. Jeho firma Lovosické inženýrské stavby měla smlouvu o dílo zřejmě s firmou XXXXX. Na stavbě elektrárny byl naposled cca v září 2010.
34. Kromě těchto svědeckých výpovědí lze za podstatné pro závěry nalézacího soudu o nedokončenosti FVE v rozhodném období považovat také **listinné důkazy**. Jedná se zejména o stavební deníky, pořízenou fotodokumentaci, event. faktury, a to vše jednak z období, které předcházelo rozhodným úkonům ze strany obžalovaných (vydání revizních zpráv obžalovaným T.G., vydání rozhodnutí ve stavební řízení obžalovanou T.H., podepsání předávacího protokolu obžalovanými D.E. a M.K.), ale také důkazy, které byly vytvořeny po tomto rozhodném období, avšak dokumentují stav nedokončenosti elektrárny především před vydáním revizní zprávy a před vydáním rozhodnutí ve stavebním řízení a podpisem předávacího protokolu. Nalézací soud

znovu poukazuje na to, že za rozhodné je třeba považovat nikoliv datum 31. 12. 2010, ale vždy den, kdy obžalovaní učinili rozhodující úkony, resp. vytvořili dokumenty, které byly následně podkladem pro vydání licence ERU.

35. Dne 12. 10. 2010 uzavřeli obžalovaní D.E., na straně investora a obžalovaný M.K., na straně zhotovitele, tj. firmy XXXXX **Dohodu o předčasném užívání stavby** (č. l. 558, 802). Podle bodu VI. Smlouvy se smluvní strany dohodly na dni 8. 11. 2010 jako termínu pro předčasné uvedení FVE Petrovice do provozu s tím, že do té doby budou na příslušný Stavební úřad v Borovanech dodány veškeré revize těch částí FVE Petrovice, které budou k tomuto datu připojeny do distribuční sítě E.ON.
36. Dne 14. 10. 2010 podal J.B., jako zástupce firmy XXXXX, **Žádost o předčasné užívání této stavby** na Stavební úřad Borovany (č. l. 556). Rovněž tato Žádost o předčasné užívání stavby FVE Petrovice směřovala k datu 8. 11. 2010 a žadatel v ní uvedl, že ke dni podání Žádosti jsou dokončeny stavební práce, které zde vyjmenoval, jako stavební práce na podkonstrukcích, na kterých budou připevněny FV panely. Současně žadatel poukázal na shora uvedenou Dohodu o předčasném užívání stavby mezi hlavním dodavatelem, tj. společností XXXXX a investorem XXXXXK této Žádosti o předčasné užívání stavby (č. l. 556) bylo dodatečně přiloženo **Prohlášení o shodě použitých technologií při výstavbě FVE Petrovice ze dne 3. 11. 2010** (č. l. 559, 800). V tomto prohlášení dodavatel, tj. firma XXXXX, zastoupená obžalovaným M.K. prohlašuje, že dílo je provedeno v předepsané kvalitě podle projektové dokumentace a splňuje požadované parametry předepsané projektem. Podle názoru nalézacího soudu již v textu tohoto prohlášení lze vysledovat prvotní nepravdivé informace. Nejen ke dni podání žádosti, ale ani ke dni vypracování prohlášení o shodě FVE Petrovice rozhodně stavba nebyla provedena v předepsané kvalitě a podle projektové dokumentace, neboť, jak bylo prokázáno důkazy dále rozvedenými, stavba byla k tomuto dni realizována podle projektové dokumentace pouze v částečném rozsahu a už vůbec nebyla dokončena v kvalitě, která by opravňovala revizního technika vydat revizní zprávy.
37. Dne 5. 11. 2010 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením ve věci kontrolní prohlídky na stavbě FVE Petrovice, a to podle § 122 odst. 3 zákona 183/2006 Sb., tj. stavebního zákona, přičemž toto šetření nařídila obžalovaná T.H. jménem Stavebního úřadu v Borovanech. **Protokolem o průběhu tohoto jednání ze dne 5. 11. 2010** (č. l. 145, 516, 572) bylo prokázáno, že šetření se účastnila obžalovaná T.H., za Stavební úřad v Borovanech, E.D. za Hasičský záchranný sbor Jihočeského kraje. Závěrečné podpisy tohoto protokolu svědčí o tom, že přítomni byli také J.B. a V.T., jako zástupci firmy XXXXX. Předmětem jednání byla stavba – FVE Petrovice – I. část. Investor v průběhu ústního jednání doložil vytyčovací protokol stavby a doklady o výsledcích předepsaných zkoušek – revize DHP. Z protokolu také vyplývá, že po prohlídce stavby, tj. FVE Petrovice bylo zjištěno, že podmínky stavebního povolení a územního rozhodnutí byly splněny, když odchylky od projektu schváleného ve stavebním řízení nejsou. Fakticky však stavba k tomuto dni nebyla dokončena podle projektové dokumentace a nemohla tedy být schopna ani bezpečného provozu. V předmětném Protokole o průběhu jednání je ostatně zaznamenáno, že nejsou doloženy potřebné doklady – revize elektro VN. Závěr byl tedy ten, že stavbu nelze užívat do doby vydání rozhodnutí stavebního úřadu, když současně je zde konstatováno, že stanovisko HZS JČK bude doručeno pro rozvodnu VN. Z písemné poznámky v závěrečné části protokolu bylo zjištěno, že 12. 11. 2010 bylo toto stanovisko HZS JČK doručeno emailem dle domluvy, stejně jako KVR stavby a revize elektro VN. Ke dni 5. 11. 2010 lze vydat předčasné užívání stavby. Podpis v protokole svědčí pro podpis obžalované T.H.. **Svědkyň E.D.**, jako zástupkyně Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje, byla vyslechnuta v přípravném řízení a její výpověď byla u hlavního líčení čtena v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědkyně potvrdila, že dne 5. 11. 2010 byla skutečně místnímu šetření na stavbě FVE Petrovice osobně přítomna. Kromě ní samotné zde byla

obžalovaná T.H., jako zástupkyně Stavebního odboru Městského úřadu v Borovanech. Na předloženém protokole svědkyně na druhé straně poznala, jednak svůj podpis a jednak připomínky, které ke stavbě na místě měla. V rámci své výpovědi potvrdila, že v průběhu kontroly areál skutečně procházeli, ale podle jejího názoru stavba nebyla zcela dokončená. Areál byl oplocený, ale panely nebyly zřejmě osazeny na celé ploše, resp. zadní část velkého areálu nebyla osazena vůbec. Z hlediska požárního stavba vykazovala malou změnu oproti původně schválenému požárně bezpečnostnímu řešení, kde byla navíc provedena rozvodna VN. Svědkyně E.D. dále potvrdila, že taková rozvodna musí být ochráněna přenosným hasicím přístrojem a tyto nedostatky byly dodatečně odstraněny. Do dne 12. 11. 2010 bylo předloženo nově zpracované požárně bezpečnostní řešení stavby i revize přenosného hasicího přístroje a tím byla, podle názoru svědkyně, již stavba z hlediska požární ochrany způsobilá k provozu.

38. Postup stavebního úřadu, konkrétně obžalované T.H., byl v uvedené době upraven zákonem č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (tzv. stavebním zákonem), a to ve znění pozdějších předpisů, naposled zákonem č. 227/2009 Sb. Režim stavebního řízení pro stavby označované jako fotovoltaické či solární elektrárny výslovně v tomto zákoně upraven není. Obžalovaná T.H. v rámci své obhajoby uvedla, že pro nedostatečnou právní úpravu vyžadovala v případě této FVE naplnění podmínek přísnějšího režimu, tj. běžného stavebního řízení upraveného v § 109 a násl. stavebního zákona. Zde jsou mj. (§ 119 stavebního zákona) stanoveny podmínky kdy lze dokončenou stavbu nebo její část, která vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, event. byla prováděna na podkladě veřejnoprávní smlouvy nebo certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem a byla provedena v souladu s ním, užívat, a to na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo na základě kolaudačního souhlasu. Podmínky kolaudačního souhlasu jsou pak upraveny v § 122 stavebního zákona. Jak vyplývá ze skutkové věty výroku rozsudku, podstata trestného jednání obžalované T.H. spočívala ve vydání rozhodnutí o předčasném užívání stavby, tj. FVE v Petrovčicích. Podle ustanovení § 123 stavebního zákona může stavební úřad na žádost stavebníka vydat časově omezené povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením, pokud to nemá podstatný vliv na užitelnost stavby, neohroží to bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životního prostředí. U stavby prováděné dodavatelsky stavebník k žádosti připojí dohodu se zhotovitelem stavby obsahující jeho souhlas, popř. sjednané podmínky předčasného užívání stavby. Nejsou-li splněny tyto citované podmínky § 123 odst. 1 stavebního zákona, pak stavební úřad žádost o povolení předčasného užívání stavby zamítne postupem podle § 123 odst. 3 stavebního zákona. Podle § 133 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., tzv. stavebního zákona provádí stavební úřad kontrolní prohlídku rozestavěné stavby mj. před vydáním kolaudačního souhlasu nebo v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné (odst. 1). Při kontrolní prohlídce stavební úřad zjišťuje zejména, zda je stavba prováděna technicky správně a v náležité kvalitě, popř. použití stanovených stavebních výrobků, materiálů a konstrukcí (odst. 2 písm. b) a stavebně technický stav stavby, zda není ohrožován život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí (odst. 2 písm. c). Kontrolní prohlídka probíhá na podkladě ověřené projektové dokumentace, popř. dokumentace zpracované do úrovně dokumentace po provedení stavby (odst. 3).
39. Dne 15. 11. 2010 vydala obžalovaná T.H., jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech **Rozhodnutí pod č. j. Měú/Sú/2554/2010/HL** (č. l. 431, 819, 1017, 2006). Stavební úřad Borovany tímto rozhodnutím podle § 123 odst. 1 stavebního zákona vydal povolení k předčasnému užívání pro stavbu „Fotovoltaická elektrárna – část I., obsahující blok trafostanice č. 1, 2, 3 a rozvodna VN“, když současně stanovil čtyři podmínky pro předčasné užívání stavby, a to vše na dobu dočasnou do 31. 12. 2010. Rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti stavebníka, žadatele, tj. pro firmu XXXXXXžádost o vydání rozhodnutí k předčasnému užívání stavby FVE, část I. Dne 5. 11. 2010 provedl stavební úřad oznámenou kontrolní prohlídku, při které zjistil, že

stavba je provedena podle projektové dokumentace ověřené stavebníkem, že je uzavřena dohoda se zhotovitelem stavby o předčasném užívání části I. – blok trafostanice 1., 2., 3. a hlavní rozvodna vysokého napětí. Potřebné podklady byly stavebnímu úřadu doplněny dodatečně dne 12. 11. 2010 a po jejich přezkoumání, včetně dokladů předložených při kontrolní prohlídce, stavební úřad dospěl k závěru, že je možné vydat rozhodnutí o předčasném užívání stavby podle § 123 stavebního zákona a současně stanovil lhůtu pro předčasné užívání stavby do 31. 12. 2010, jakož i podmínky, za kterých je možné stavbu dočasně užívat. Na toto rozhodnutí navazuje další rozhodnutí, které vydala obžalovaná T.H. a které je označeno jako **Usnesení o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení Rozhodnutí ze dne 15. 11. 2010.** Toto usnesení bylo vydané Městským úřadem Borovany, Stavebním úřadem 24. 11. 2010 (č. l. 820, 2009). Stavební úřad rozhodl podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o opravě zřejmých nesprávností v předchozím Rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání stavby „Fotovoltaická elektrárna – I., obsahující blok trafostanice 1., 2., 3. a rozvodna VN, vydaného pod č.j. Měú/Sú/2554/2010/HL 15. 11. 2010“, a to tak, že opravil název stavby. Stavební úřad tak fakticky doplnil údaje o tom, že jde v rámci části I. obsahující blok trafostanice 1., 2., 3., rozvodnu VN i o fotovoltaické panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3 MW. Z odůvodnění tohoto opravného usnesení lze zjistit, že Městský úřad v Borovanech, resp. obžalovaná T.H. toto usnesení vydala na základě žádosti firmy XXXXX, když ve výrokové části původního rozhodnutí v části týkající se názvu stavby došlo k nedostatečnému vymezení části stavby, která byla uvedena do předčasného užívání.

40. **Obžalovaná T.H.** ve všech výpovědích u hlavního líčení, ostatně jako v přípravném řízení, popřela v plném rozsahu, že by se dopustila trestného jednání, které jí je v obžalobě kladeno za vinu. Obžalovaná upozornila na to, že v té době bylo zásadně nejasné, jakou formu mají mít stavby FVE z hlediska stavebního zákona, tedy zda mají být zařazeny do režimu staveb označovaných jako technická infrastruktura nebo jako energetická soustava, event. zda mají být vedeny v režimu jiné formy. Sama z opatrnosti vyžadovala doklady nezbytné pro stavební povolení. Pro tuto stavbu jí dokumenty předávali B.s T.. Obžalovaná upozornila na to, že všechny předložené dokumenty byly v pořádku, neboť ona sama uzavřela se stavebníkem Veřejnoprávní smlouvu, na základě které byla vlastně stavba povolena. V říjnu 2010 stavebník požádal o tzv. předčasné užívání stavby. V obecné rovině je rozhodnutí o předčasném užívání stavby vydáváno na základě žádosti investora, tj. stavebníka v případě pokud stavba není zcela dokončena, ale je potřeba ji užívat. Toto rozhodnutí je vždy pouze dočasné a vydává se na dobu 1 až 2 měsíců. K rozhodnutí o předčasném užívání stavby je však nezbytný souhlas zhotovitele. Pro tento případ stavebník skutečně doložil dohodu zhotovitele s uživatelem stavby a také souhlas zhotovitele s užíváním stavby. Obžalovaná T.H. uvedla, že na základě těchto dokumentů nařídila na den 5. 11. 2010 kontrolní prohlídku. Při prohlídce stavby sama prověřovala, zda je stavba realizována v souladu s projektovou dokumentací. Nálezací soud z hlediska merita projednávané věci považuje za podstatné vyjádření obžalované o tom, že při místním šetření 5. 11. 2010 sama viděla, že na stavbě bylo osazeno asi 60-70 % panelů. Je tedy zjevné, že ani obžalovaná nepotvrdila, že byly osazeny všechny panely a stavba byla podle projektové dokumentace zcela dokončena. Dále obžalovaná uvedla, že všichni účastníci prohlídky stavbu procházeli a ona na základě místního šetření konstatovala, že stavba je umístěna v lokalitě v souladu s územním plánem, na stavbě jsou nosné konstrukce, hlavní rozvody, trafostanice a kabeláž. O provedené prohlídce obžalovaná sepsala protokol, který je rozveden shora. V rámci své výpovědi obžalovaná dále uvedla, že nesouhlasí s tvrzením svědka P.B., že v té době bylo na stavbě cca 201 ks panelů, neboť podle jejího názoru zde bylo osazeno 60-70% panelů. Při kontrolní prohlídce měla k dispozici projektovou dokumentaci a stavbu posuzovala a jako celek. Následně na základě výsledků místního šetření vydala rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Dodatečná oprava tohoto rozhodnutí znamenala pouze dopřesnění názvu stavby, nikoliv změnu podstaty rozhodnutí jako takového. V rámci své výpovědi obžalovaná rovněž připustila, že při

kontrolní prohlídce 5. 11. 2010 neměl investor k dispozici revizi vysokého napětí, kterou požadoval zástupce Hasičského záchranného sboru, avšak tyto dokumenty předložil dodatečně. V další části výpovědi se obžalovaná T.H. vyjádřila i ke kontrolní prohlídce ze dne 17. 12. 2010, která se týkala druhé části stavby. Vzhledem k tomu, že se na místo nedostavily další zúčastněné osoby, protokol o této prohlídce nesepisovala. Prostorově však zjistila, že na místě je osazeno více panelů, než tomu bylo při první kontrolní prohlídce (pozn. soudu – 5. 11. 2010), a proto usoudila, že stavba nadále pokračuje v souladu s dokumentací. Ke svému rozhodnutí ze dne 24. 11. 2010, jímž provedla opravu prvního rozhodnutí z 5. 11. 2010, obžalovaná u hlavního líčení uvedla, že pouze vymezila stavbu, jako údaj o tom, že „fotovoltaické panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3 MW...“. Podle jejího názoru šlo o definiční vymezení stavby, nikoliv o konstatování stavby. Na svoji obhajobu obžalovaná uvedla, že nevěděla, že toto rozhodnutí o předčasném užívání stavby bude podkladem pro vydání licence na ERU a že tento úřad z toho dovodí, že stavba je provozuschopná v plném rozsahu. Kolaudační rozhodnutí by mohlo být vydáno i za předpokladu, že by plocha nebyla osazena panely v plném rozsahu. Při kontrole stavby na místě samém měla k dispozici projektovou dokumentaci a nezjistila, že by stavba, jako celek, nebyla realizována v místě, kde to územní plán vymezuje, nebo že by neodpovídala projektové dokumentaci. K dotazu státního zástupce trvala obžalovaná na tom, že pokud v úvodu rozhodnutí o předčasném užívání stavby uvedla, že jde o stavbu 3,3 MW, vnímala to, jako název stavby, která se povoluje do předčasného užívání. Pokud v tomto rozhodnutí uvedla, že stavba „je provedena“ podle projektové dokumentace, fakticky tím myslela, že stavba „je prováděna“, tedy že je ve stavu, kdy se dokončuje. Podle jejího názoru to totiž vyplývá z charakteru rozhodnutí, označeného jako Rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Tohoto termínu předčasné užívání stavby se užívá v případě, že stavba není finálně dokončená, je tedy ve stavu rozestavěnosti a nesplňuje podmínky pro vydání kolaudačního souhlasu, současně však provoz stavby splňuje podmínky bezpečnosti, ochrany zdraví osob, zvířat a životního prostředí. Obžalovaná také upozornila na to, že pro vydání rozhodnutí o předčasném užívání stavby je nezbytný souhlas zhotovitele o tom, že stavba může být předčasně užívána, i když se na ní bude dále pokračovat. V závěru své výpovědi na svoji obhajobu obžalovaná uvedla, že není možné, aby stavební úřad na stavbě kontroloval správný počet nějakých drobných zařízení, která jsou vedena jako zařízení snadno odmontovatelná a namontovatelná, čímž měla na mysli FV panely. Kolaudační rozhodnutí lze tedy vydat i za předpokladu, že by celá plocha stavby FVE nebyla plně osazena panely.

41. S výpovědí obžalované o počátku stavebního řízení ve věci výstavby FVE Petrovice koresponduje především **Veřejnoprávní smlouva** (č. l. 671, 729), která nahrazuje územní rozhodnutí a stavební povolení. Tato smlouva byla uzavřena mezi firmou XXXXX, zastoupenou J.B. a Městským úřadem v Borovanech, který zastupovala právě obžalovaná T.H.. Z článku VII./4 pak vyplývá, že stavba bude dokončena do 31. 12. 2010. Z oznámení o povolení stavby (č. l. 94) bylo zjištěno, že jako prováděcí firma byla označena firma XXXXX a jako stavebník právě firma XXXXXs tím, že stavba byla povolena rozhodnutím Městským úřadem Borovany 24. 8. 2010.
42. Následný průběh stavebního řízení je dokumentován dalšími listinnými důkazy. Dne 25. 11. 2010 podal stavebník **Žádost o vydání kolaudačního souhlasu původně označenou dnem 22. 11. 2010** (č. l. 821), v jejímž čl. III. uvádí základní údaje o dokončené stavbě s tím, že jde o FVE Petrovice s kapacitou 4,4 MW a předpokládaný termín dokončení stavby je 15. 12. 2010 (čl. V.)
43. Čtvrtého bloku této FVE Petrovice se týkají dva rozhodující dokumenty ze dne 6. 12. 2010, a to **Předávací protokol** (č. l. 246, 574, 576 a 826) a **Dohoda o předčasném užívání stavby – Dodatek č. 1** (č. l. 577, 575, 247, 825). Oba dokumenty jsou podepsané obžalovanými D.E. jako zástupcem investora, firmy XXXXXa M.K., jako zástupcem zhotovitele, firmy XXXXX V předávacím protokole je mj. uvedeno, že firma XXXXX, zastoupená právě obžalovaným M.K., předala firmě XXXXX, kterou zastupoval obžalovaný D.E. a ten také převzal dílo označené jako

„Konstrukce s upevněnými FV panely instalovaného výkonu 1,1MW, kompletní rozvody NN technologie, střídače, rozvaděče k bloku trafostanice č. 4“. Současně je uvedeno jako stav předávaného díla, že je předávána poslední část díla – blok trafostanice č. 4 o výkonu 1,1 MW bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice na celkový instalovaný výkon FV panelů 4,4 MW (č. l. 576). Obdobné údaje lze zjistit i z obsahu finančního předpokladu vydaného na základě § 8 vyhlášky č. 426/2005 Sb., podepsaného dne 20. 12. 2010. Zde se totiž odkazuje na Protokol o provedené kontrole části II. FVE Petrovice, provedené dne 17. 12. 2010, při níž mělo být zjištěno, že předávané dílo je schopné bezpečného provozu (č. l. 2023). Při konfrontaci těchto listinných dokladů s **výpovědí svědka L.** nezbyvá nalézacímu soudu než konstatovat, že jsou tyto důkazy ve vzájemném rozporu. Svědek totiž potvrdil, že vůbec nebyly dodány panely, které by byly nezbytné pro dosažení celkového výkonu 4,4 MW, který je však uveden v Protokole o předání díla. Tyto panely měly být namontovány v příslušném bloku FVE Petrovice. Nalézací soud neměl důvodu pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědka L.. Údaje uvedené v těchto listinných důkazech, zejména v Protokole o předání díla ze 6. 12. 2010 jsou totiž v rozporu i s emailovým dopisem ze dne 23. 9. 2011. Tento email odeslal obžalovaný M.K. firmě XXXXX a dokonce v něm sám uvádí, že část konstrukcí v bloku II. FVE Petrovice nebyla a stále není dokončena (č. l. 957). Z hlediska časového je zcela zjevné, že FVE Petrovice nebyla dokončena v deklarovaném rozsahu ani téměř 10 měsíců poté, kdy před ERU byly předloženy v licenčním řízení dokumenty, deklarující naopak její dokončenost. Ostatně pro opakovaně uvedený závěr nalézacího soudu o nedokončenosti FVE Petrovice v rozhodné době, svědčí i přístup, resp. výpověď revizního technika svědka P.. Tento svědek potvrdil, že sice měl výchozí revizní zprávy pro FVE Petrovice zpracovat, ale nakonec provedl pouze určité měření a odmítl oficiální výchozí revizní zprávy vypracovat. Důvodem byla nedokončenost stavby. P. potvrdil, že určitá měření provedl, a proto, aby dostal za práci alespoň částečně zaplacen, vypracoval dokument označený jako Čestné prohlášení, který se týkal této druhé části FVE Petrovice (bloku IV.). Svědek dále vypověděl, že tuto část FVE si před vypracováním Čestného prohlášení neprohlédl a dodatečně pak při vlastní návštěvě FVE Petrovice dokonce zjistil, že nebylo realizováno nic z toho, co je v Čestném prohlášení uvedeno. S výpovědí svědka P. navíc koresponduje i výpověď svědka F., který potvrdil, že jeho firma XXXXX na IV. bloku FVE Petrovice neprováděla zapojení FV panelů. Podle výpovědi svědka takové práce dělali na zmíněné elektrárně jen v části bloků I. až III. Problémy s dodávkou FV panelů pro blok IV. potvrdil dokonce i svědek B., který uvedl, že zde z těchto důvodů žádné FV panely osazené nebyly. Paradoxně však dne 28. 12. 2010 podal žadatel, tj. firma XXXXX žádost o změnu licence. V této žádosti je uvedeno, že IV. blok FVE Petrovice je dokončen a elektrárna má tak celkový výkon 4,4 MW. Toto tvrzení je ovšem zcela v rozporu se shora rozebranými důkazy, které, jak nalézací soud opakovaně uvedl, svědčí o nedokončenosti FVE Petrovice v rozhodném období, tj. před vydáním podstatných dokumentů, které sloužily jako podklad pro vydání licence, jak je shora uvedeno. Elektrárna však nebyla dokončena v deklarovaném rozsahu ani v období následujícím po vydání licence. Přesto však odběratel, tj. firma XXXXX současně v předávacím protokole prohlásila, že nemá vůči dodavateli žádných právních, finančních či faktických požadavků. V Dodatku č. 1 k Dohodě o předčasném užívání stavby je rovněž uvedeno, že se předává zbylý úsek elektrárny, tj. blok č. 4, který bude převeden do režimu předčasného užívání stavby dne 17. 12. 2010. Téhož dne, tj. 6. 12. 2010 byla podána také **Žádost o předčasné užívání stavby – II. části FVE Petrovice – 4. blok k datu 17. 12. 2010** (č. l. 245, 573, 824). Žádost podal jménem XXXXX J.B. a v žádosti je současně uvedeno, že 4. blok obsahuje FV panely, NN rozvody, měniče o celkovém výkonu 1,1 MW. Celkově byla podána žádost o povolení zkušebního provozu FVE s instalovaným výkonem FV panelů 4,4 MW do 31. 1. 2011. Na základě této žádosti provedla obžalovaná T.H., jako zástupkyně Stavebního úřadu, Městského úřadu v Borovanech, 17. 12. 2010 závěrečnou kontrolní prohlídku (č. l. 823). Téhož dne pak obžalovaná vydala **Rozhodnutí č.j. MěÚ/SÚ/2954/2010/HL** (č. l. 827) **o povolení k předčasnému užívání stavby FVE Petrovice – II. část, blok č. 4 – trafostanice, FV**

panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 1,1 MW. Předčasné užívání bylo povoleno do 31. 1. 2011. V rámci tohoto rozhodnutí byl povolen i zkušební provoz FVE Petrovice část I. – bloky trafostanic 1., 2., 3., rozvodna VN, FV panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3 MW, a to rovněž do 31. 1. 2011. Pro úplnost lze zmínit, že **Žádost o vydání kolaudačního souhlasu byla podána až dne 19. 1. 2011** (č. l. 829), a to T. za XXXXXV žádosti se odkazuje na původní územní rozhodnutí ze 24. 8. 2010, vydané Městským úřadem v Borovanech pod č. j. MěÚ/SÚ/2009/2010/HL. Závěrečná kontrolní prohlídka I. etapy FVE Petrovice proběhla dne 31. 1. 2011 (č. l. 830) a její průběh je zaznamenán především v **Protokole o průběhu ústního jednání** (č. l. 831). Ústního jednání i kontrolní prohlídce, kromě obžalované T.H., byl přítomen B.za XXXXXZ protokolu je zřejmé, že při ústním jednání nebyly zjištěny odchylky od projektu ani vady nebo nedodělky stavby. Následně byl vydán **Kolaudační souhlas s trvalým užíváním stavby FVE Petrovice o výkonu 3,3 MW – I. etapa** (č. l. 832).

44. Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, ať už o dočasném nebo dokonce trvalém užívání stavby je nepochybně osvědčení bezpečnosti tohoto provozu, což primárně prokazují revizní zprávy vydané autorizovaným revizním technikem. Obžalovaná T.H., jak vyplývá z chronologického sledu událostí, nemohla mít tyto rozhodující revizní zprávy k dispozici nejen ke dni 5. 11. 2010, kdy proběhlo místní šetření, ale ani ke dni 15. 11. 2010, kdy vydala své rozhodnutí o předčasném užívání FVE Petrovice, část I. – bloky 1., 2., 3. Revizní zprávy, předložené následně ERU spolu s rozhodnutím Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech, které vydala právě obžalovaná T.H., vypracoval obžalovaný T.G. ve třech etapách, a to 12., 15. a 24. 11. 2010. Osvědčení bezpečnosti provozu FVE bylo pochopitelně nezbytnou a zákonnou podmínkou pro vydání licence ERU. Podstatnými důkazy, které z hlediska chronologického časově předcházely úkonům obžalovaného T.G., tj. vydání revizních zpráv i úkonům obžalované T.H. v rámci stavebního řízení, byly listinné důkazy označené jako **Zprávy o výchozí revizi, vydané V.P.** Jejich autor V.P. byl rovněž u hlavního líčení vyslechnut v procesním postavení svědka. **Zprávou o výchozí revizi č. 11-1/2010-2016**, vykonané 1. 11. 2010 revizním technikem V.P. (č. l. 560, 639, 814) bylo prokázáno, že byl revidován objekt: I. blok – FVE 1,093 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR1 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR1. Ve zprávě se konstatuje, že v elektrárně bylo instalováno 1,093 MW (viz příloha list č. 2-3). Celkově posudek vyznívá tak, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Součástí zprávy je i **Čestné prohlášení revizního technika V.P.** o tom, že elektorevize úspěšně proběhla ve dnech 1. 11. 2010 bez jakýchkoliv závad a zařízení je možno provozovat s tím, že čestné prohlášení je vydáno vzhledem k rozsáhlosti výchozí revize do doby jejího písemného zpracování (do 12. 11. 2010). V příloze k Čestnému prohlášení (str. 2) je uvedeno, že I. blok se skládá ze 4.750 panelů a 99 střídačů, když má výkon 1.092,96 kWp. Ve zprávě je otisk autorizačního razítka revizního technika V.P. (č. l. 639). Obdobnou **Zprávou o výchozí revizi elektrického zařízení č. 11-9/10-224 vykonané 12. 11. 2010** (č. l. 640) bylo prokázáno, že revizní technik V.P. revidoval II. blok FVE o výkonu 1,093 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR2 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR2. Celkový posudek obsahuje závěr o tom, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Rovněž tato zpráva obsahuje **Čestné prohlášení V.P.**, že elektorevize úspěšně proběhla 12. 11. 2010 bez jakýchkoli závad a zařízení je možno provozovat s tím, že Čestné prohlášení se vydává vzhledem k rozsáhlosti výchozí revize do doby jejího písemného zpracování, tj. do 20. 11. 2010. Revizní zpráva měla být 15. 11. 2010 zpracována a 16. 11. 2010 předána, když je rovněž opatřena autorizačním razítkem V.P.. Třetího bloku FVE Petrovice se týká **Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení č. 11-11/10-226** vykonaná dne 15. 11. 2010 opět revizním technikem V.P. (č. l. 641). Revidovaným objektem byl třetí blok FVE Petrovice s výkonem opět 1,093 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR3 včetně rozvaděčů RF, RP, HRP-TR3. Závěr posudku revizního technika je obdobný jako

v případě obou předchozích zpráv, tedy že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu a také tato zpráva obsahuje **Čestné prohlášení P.** o tom, že elektorevize proběhla úspěšně ve dnech 1. 11. 2010 bez jakýchkoli závad a zařízení je možno provozovat. Vzhledem k rozsáhlosti výchozí revize se vydává toto čestné prohlášení do doby písemného zpracování revize, tj. do 25. 11. 2010. Revizní zpráva byla zpracována 16. 11. 2010 a téhož dne předána, jak je opět uvedeno v závěru tohoto listinného důkazu. Čtvrtý, velmi obdobný, dokument opět označený jako **Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení č. 11-10/10-225**, vykonané 2. 12. 2010 (č. l. 624) svědčí o tom, že revizní technik V.P. revidoval objekt čtvrtého bloku FVE 1,16 MW v katastrální území Petrovice u Borovan – vývody z TR4 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR4. Závěr celkového posudku je i v tomto případě takový, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Rovněž tento dokument obsahuje **Čestné prohlášení** o tom, že elektorevize úspěšně proběhla 2. 12. 2010 bez jakýchkoli závad a zařízení je možno provozovat s tím, že čestné prohlášení je vydáno do doby písemného zpracování výchozí revize, tj. do ledna 2011. Revizní zpráva, jak vyplývá z poznámky, byla zpracována v prosinci 2010 a předána 7. 12. 2010 (č. l. 642), když rovněž obsahuje otisk autorizačního razítka revizního technika V.P. a shodný podpis. Autor těchto čtyř zpráv o výchozí revizi **V.P.** byl vyslechnut u hlavního líčení v procesním postavení svědka a potvrdil, že jej oslovil stavbyvedoucí P.F., s nímž spolupracoval v minulosti. Svědek popsal průběh revizí jednotlivých částí stavby. Když zrevidoval první úsek, tak obvykle, jako i v jiných případech, ten den nebo následující den vydal investorovi doklad, že může zkušebně zařízení provozovat až do doby vydání výchozí revize. Cca po jednom až dvou týdnech obdobnou revizi dělal na druhém úseku a v tom okamžiku, jak se sám s odstupem času domnívá, byly na prvním úseku posbírání nějaké panely. Tento druhý úsek také nebyl úplně dokončen, takže svědek zrevidoval jen to, co bylo možné revidovat, tedy rozvody a rozvaděče. Při revizi třetího úseku se sám domnívá, že tam panely nebyly a netroufne si říct, jestli tam byly všechny rozvaděče a stejně tak neví, jestli tam byly všechny střídače. Čtvrtý úsek nebyl vůbec započat. V.P. uvedl, to co považuje nalézací soud za podstatné a ostatně vysvětlující proč revizní zprávy vydal svým jménem obžalovaný T.G.. Svědek potvrdil, že na závěr nechtěl vydat revizní zprávy a P.F. mu odmítl zaplatit. Nakonec se dohodli tak, že svědek V.P. poskytne P.F. hodnoty, které sám naměřil, ovšem bez svého jména a iniciál. Tedy že revizní zprávy nevydává a nepodepíše je. U hlavního líčení svědek vysvětlil, že výchozí revize znamená existenci takových podmínek, pro které je zařízení schopno bezpečného provozu, a to bez jakýchkoli závad nebo omezení. Když přijel na druhý úsek a zjistil, že tam nejsou panely na tom prvním úseku, došel k závěru, že první úsek nebyl v pořádku. Když totiž původně prováděl kontrolu tohoto prvního úseku, panely tam byly všechny. Když přijel provádět kontrolu druhého bloku, nějaké panely na prvním bloku byly, ale nějaké chyběly, i když s odstupem času si to přesně nepamatuje. Domnívá se ovšem, že část panelů byla demontována. Při třetí návštěvě prováděl kontrolu třetího bloku a bylo to obdobné jako v případě předchozí kontroly u druhého bloku, tedy zařízení nebylo dokončeno a panely tam nebyly. Opětovně V.P. vysvětlil, že revizní protokoly odmítl vydat. Z tohoto důvodu vydal pouze tzv. Čestné prohlášení, a to na základě dohody s investorem. V zásadě šlo o předběžný souhlas se zkušebním provozem. Sám byl v elektrárně naposledy v listopadu 2010. Podle názoru svědka může být elektrárna schopna bezpečného provozu, i když má panely pouze v částečném rozsahu, ale v revizní zprávě musí být specifikováno v jakém to je rozsahu. Elektrárna je způsobilá bezpečného provozu až tehdy, kdy je kompletně hotová a připravená na provoz, tedy když tam nejsou žádné závady a všechno je v pořádku. Výsledkem revizní zprávy je osvědčení toho, že je všechno v pořádku, zejména izolační stavy a že lze zařízení provozovat, aniž by tam došlo k nějaké újmě na zdraví člověka nebo na majetku, tj. může se to fyzicky zničit nebo vyhořet. Svědek potvrdil, že revizní zpráva má výsledek o tom, že revidované zařízení je schopno bezpečného provozu. Panely na FVE je třeba považovat za výrobní zařízení. On sám při revizi kontroloval elektroinstalace, ale tím, že tam nebyly panely, tak nebyla splněna funkce výroby té elektrické energie. Pokud má tedy revidovat nějaké zařízení, musí toto zařízení být kompletní. Sám by nevydal revizní zprávu na elektrárnu,

kteřá nemá panely, neboť mu to zakazuje norma, podle níž musí být zařízení schopno provozu. Když elektrárna nemá panely, jde o zařízení, které není schopno provozu. Do revizní zprávy totiž musí uvést závěr o tom, že elektrárna je schopna bezpečného provozu, a proto musí pro takový závěr provést funkční zkoušky u zařízení, které reviduje. Svědek vysvětlil, že pokud by byla osazena pouze část panelů, mohl by sice dojít k závěru, že tato část i bez panelů je schopna bezpečného provozu, ale nebyla by to FVE, bylo to by pouze její zařízení, které by revidoval. V.P.se u hlavního líčení vyjádřil také k těmto shora citovaným listinným důkazům, označeným jako Zprávy o výchozí revizi (č. l. 639-642), přičemž potvrdil, že je vydával ke zkušebnímu provozu, a to do doby vydání Zprávy o výchozí revizi. Jak ovšem vznikl doklad ke čtvrtému bloku (č. l. 642) sám neví, neboť on nikdy čtvrtý blok neviděl, a proto jej ani nerevidoval. Svědek trval rovněž na tom, že byt' je dokument označený jako Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení (č. l. 639), nejde o Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení, neboť je takto označen pouze titulní list výchozí zprávy, na němž je napsané, že výchozí zpráva zpracovaná není a teprve zpracovaná bude. Revizní zpráva totiž musí obsahovat údaje o tom, co je na zařízení skutečně nainstalováno, tedy kolik panelů, jaké panely, jaké střídače, rozvaděče. Vše má být napsané tak, jak revizní zpráva vyžaduje. Předložený listinný důkaz je pouze dokladem o tom, aby se elektrárna mohla provozovat zkušebně. Obdobně se svědek vyjádřil i ke druhé zprávě týkající se bloku č. II. (č. l. 640). K oběma dokumentům V.P.vysvětlil, že svoje stanovisko o tom, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu se týká toho zařízení, které je uvedeno jako revidovaný objekt, tedy je vypsáno v rámečku a vyznačeno tučně. Tyto údaje v čestném prohlášení svědek do zprávy uvedl proto, aby zákazník mohl zařízení zkušebně provozovat. V závěru své výpovědi svědek zdůraznil, že zařízení jako celek však nebylo dokončeno, protože tam nebyly panely a neodpovídalo to tedy projektové dokumentaci, proto odmítl revizní zprávu vydat. Když prováděl měření a kontrolu prvního bloku panely tam byly, ale následně se situace změnila, což sám zjistil v době, když přijel dělat revizi druhého bloku. Když prováděl revizi na třetím bloku (zpráva č. l. 641) bylo tam těch panelů vlastně nejméně. Rozvaděče tam byly, protože ve zprávě je uvedeno jejich výrobní číslo, které dokazuje, že tam rozvaděče byly. Výrobní čísla panelů se však do zpráv nezapisují, neboť jde o tisíce panelů a navíc do zpráv se zapisují pouze typy panelů, jejich výkony, počty a celkový výkon. Existenci zprávy týkající se čtvrtého bloku si svědek vlastně nedokáže vysvětlit, když ho navíc zaráží datum na této zprávě s tím, že zpráva byla předána 7. 12. 2010, ačkoliv kolaudace měla proběhnout 4. 12. 2010. Zprávy vyhotovil a předal Pavlu Furchovi proto, že on chtěl mít vlastně v ruce nějaké dokumenty, aby je mohl předat zákazníkovi, protože jinak by nedostal zaplacení ani on, ani svědek. V.P.v závěru své výpovědi výslovně uvedl, že sám nepředpokládal, že by někdo takové zprávy mohl považovat jako řádné revizní zprávy a je proto s podivem, že je investor k takovému účelu použil a stavební úřad na to vůbec nereagoval. V době, když prováděl revize, viděl dokončené bloky I., II., III., ale panely na nich nebyly, byly na nich pouze rozvody, kabely a všechno ostatní pro trafostanici. S výjimkou panelů byly první tři bloky dokončeny, a proto z jeho pohledu, jako revizního technika bylo zařízení bezpečné až za situace, když by tam panely viděl. Předmětné dokumenty nepovažuje za řádné zprávy o výchozí revizi, ale pouze za čestné prohlášení, i když nešťastného názvu „Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení“ v úvodu použil, což vysvětlil tím, že převzal titulní stránky z výchozí revizní zprávy.

45. Stran významu těchto listinných důkazů podstatných pro licenční řízení, což je meritem této trestní věci, je třeba poukázat také na vysvětlení, které je obsaženo v odůvodnění **Rozhodnutí ERU ze dne 30. 8. 2013**, které vydal v rámci řízení o povolení obnovy licenčního řízení (č. l. 2590 a násl.). ERU jednoznačně uvedl, že ve vztahu k FVE Petrovice byly předloženy tři revizní zprávy vyhotovené V.P. a dále tři revizní zprávy vyhotovené T.G. (str. 8 a 9 tohoto rozhodnutí). ERU při rozhodování o udělení licence musel vycházet z revizních zpráv pozdějších, tedy z těch, které měly revidovat jednotlivé bloky FVE v aktuálním stavu. V rámci licenčního řízení proto vzal jako jeden z podkladů, prokazující technické předpoklady k zajištění licencované činnosti,

revizní zprávy vypracované T.G. k jednotlivým blokům FVE. Nálezací soud tedy konstatuje, že předmětné revizní zprávy vyhotovené V.P. nebyly listinnými důkazy rozhodujícími při rozhodnutí ERU o udělení licence a v rámci tohoto trestního řízení prokazují širší skutkové okolnosti, které předcházely vlastnímu trestnému jednání obžalovaného T.G..

46. Jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí, žadatel o licenci musel v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 energetického zákona (zákona č. 458/2000 Sb.) prokázat mj. technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti a byl tedy povinen mj. prokázat, že energetické zařízení má technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích se tyto technické předpoklady prokazují mj. splněním požadavku k zajištění bezpečnosti práce stanovených zvláštním předpisem, tedy revizními zprávami. Další rovina dokazování v rámci tohoto trestního řízení proto byla zaměřena na prokázání skutečností týkajících se pravdivosti revizních zpráv, když k pokynu odvolacího soudu se nálezací soud zabýval také odbornou způsobilostí obžalovaného T.G., který tyto tři rozhodující revizní zprávy pro účely licenčního řízení vydal.
47. **Obžalovaný T.G.** byl vyslechnut pouze v úvodní fázi hlavního líčení dne 26. 4. 2016 a dále využil svého práva, hlavního líčení se neúčastnil, když požádal osobně, aby hlavní líčení bylo konáno v jeho nepřítomnosti. V této souvislosti je třeba konstatovat, že nálezací soud tak nemohl splnit pokyn odvolacího soudu, aby dodatečně obžalovaného T.G. vyslechl k některým sporným otázkám, neboť obžalovaný účast a logicky i svoji výpověď v další fázi hlavního líčení odmítl. V počátku dokazování obžalovaný T.G. v plném rozsahu popřel, že by se dopustil trestného jednání, které je mu v obžalobě kladeno za vinu, tedy že by vystavil, jako revizní technik, nepravdivé zprávy, dokonce na zařízení, které nikdy neviděl. O provedení revize FVE Petrovice jej požádal obžalovaný M.K., když T.G., podle svého vyjádření, pracoval pro firmu XXXXX i na dalších FVE. Na FVE Petrovice prováděl revize rozvodů, kabelů, rozvaděčů, přičemž vše proměřil a zkontroloval. Nakonec provedl vyhodnocení a jako revizní technik vyhotovil revizní zprávu, která deklarovala to, že elektrické rozvody a zařízení jsou bezpečné. T.G. popřel, že by vytvořil nepravdivé revizní zprávy. Ke všemu došlo asi tak, že revizní zprávy měl v předběžné podobě od P., a ty byly vypracovány podle projektové dokumentace. Z těchto zpráv obžalovaný sám některé informace skutečně použil a vše uvedl do revizní zprávy. Obžalovaný T.G. provedl fyzické měření na rozdíl od P. a sám byl na stavbě asi třikrát v polovině listopadu 2010. Nakonec došel k závěru, že elektrické zařízení je schopno bezpečného provozu. O revizích I., II. a III. bloku elektrárny vyhotovil revizní zprávy z 12., 15. a zřejmě 16. 11. 2010, které měly sloužit především ke kolaudačnímu řízení, nikoliv pro vydání licence. Na svoji obhajobu T.G. uvedl, že nebylo možno v průběhu jeho návštěvy na stavbě určit, kolik je zde FV panelů a navíc pro něj, jako pro revizního technika, to nebylo důležité. Ke stavu elektrárny se nedokázal podrobně vyjádřit s vysvětlením, že souběžně prováděl revize dalších FVE a stavby mu proto splývají. Údaje do revizních zpráv, týkající se výkonu, uvedl podle projektové dokumentace. Jeho úkolem bylo ověřovat bezpečnost celého zařízení, a proto jako revizní technik fakticky nepotřeboval ani jeden FV panel. Důležité pro něj bylo, aby zařízení mělo všechny podrobné vlastnosti a on mohl konstatovat, že je schopno bezpečného provozu. Jako revizní technik vystavoval revizní zprávy, v nichž deklaroval, že elektrické rozvody a zařízení jsou bezpečné. Sám by rozhodně nevystavil nepravdivou revizní zprávu na zařízení, které by nikdy neviděl nebo nezkontroloval. Obžalovaný kategoricky popřel, že by se dopustil jednání, které je mu v obžalobě kladeno za vinu, když jeho vztah s obžalovaným M.K., resp. firmou HHi Komex byl vztahem ryze pracovním. Sám byl na elektrárně třikrát a prováděl měření izolačních stavů, kabelů. Revizní zprávy vystavil jako výchozí, které se dělají pod elektrickým napětím. Obžalovaný, jako revizní technik, musel udělat výpočet impedanční smyčky, zkontrolovat, zda odpovídá patřičné normě nebo projektové dokumentaci a kromě toho provedl i měření izolačních stavů. Po provedené revizi došel k závěru, že elektrické zařízení je schopno bezpečného provozu a revizi tedy dělal z hlediska bezpečnosti. Následně

vystavil revizní zprávy pro bloky I., II. a III., protože došel k závěru, že tato zařízení jsou schopna bezpečného provozu a lze je připojit k síti. V revizních zprávách uvedl, že pro navržený blok instalovaného výkonu je navržen určitý počet panelů podle projektové dokumentace, ale rozhodně nikde neuváděl, že by tam takové panely byly nainstalovány. Podle názoru obžalovaného fyzický počet panelů na místě nebyl důležitý proto, aby byla zachována bezpečnost elektrárny. Obžalovaný vysvětlil, že panely jsou homologované, mají svoje konektory a připojí se do střídačů, které si hlídají samy izolační stav panelů, přepětí, podpětí, vypínací časy a všechny nastavené ochrany. Pokud by bylo připojeno více panelů, než na které je bezpečnostně elektrárna dimenzována, snímač by to vypnul a vlastně by je nepustil do sítě. Názor obžalovaného je, že FV panely lze považovat za samostatný výrobek, který má osvědčení o shodě. Sám kontroloval bezpečnost elektrárny, jako revizní technik, a revizní zprávu takového charakteru mohl vydat bez toho, že by na elektrárně byl nainstalovaný jediný panel.

48. K pokynu odvolacího soudu se nalézací soud zabýval také otázkou odborné způsobilosti obžalovaného T.G.k provedení revizí FVE tohoto typu, jako byla FVE Petrovice. **Osvědčením ev. číslo 5061/7/07/R-EZ-E2/A** ze dne 11. 4. 2007, vydaným Institutem technické inspekce Praha (č. l. 2495), bylo prokázáno, že obžalovaný T.G. měl osvědčení k provádění revizí vyhrazených elektrických zařízení v rozsahu – elektrická zařízení s napětím do 1000V včetně hromosvodů v objektech třídy A. S tímto osvědčením koresponduje i **zpráva Technické inspekce České republiky** (č. l. 2489), kterou bylo prokázáno, že v inkriminované době, tj. v listopadu 2010 měl obžalovaný skutečně osvědčení revizního technika ze dne 11. 4. 2007. Toto osvědčení sloužilo k provádění revizí vyhrazených elektrických zařízení v rozsahu s napětím do 1000V včetně hromosvodů v objektech třídy A. V roce 2010, v důsledku změny legislativy, byly podmínky tohoto osvědčení upraveny vyhláškou č. 73/2010 Sb. o vyhrazených elektrických zařízeních. Obžalovaný T.G. měl v uvedené době živnostenské oprávnění na živnost – montáž, opravy, revize a zkoušky elektrických zařízení, avšak z databáze TI ČR, která se týkala jednotlivých oprávnění pro revizní techniky, bylo zjištěno, že obžalovaný T.G. neměl pro tuto činnost vydané **oprávnění** ve smyslu zákona č. 174/1968 Sb. o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. Podle § 6a odst. 1 písm. c) citovaného zákona č. 174/1968 Sb. „organizace státního odborného dozoru podle § 1 při provádění dozoru nad bezpečností vyhrazených technických zařízení – ve stanovených případech prověřují odbornou způsobilost organizací a podnikajících fyzických osob k výrobě, montáži, opravám, revizím, zkouškám vyhrazených technických zařízení a k plnění nádob plyny a vydávají jim k tomu oprávnění (§ 6a odst. 1 písm. c), resp. – prověřují odbornou způsobilost fyzických osob ke zkouškám, revizím, opravám, montážím nebo obsluze vyhrazených technických zařízení a vydávají jim o tom osvědčení (§ 6a odst. 1 písm. d)“. V příloze č. 2 k vyhlášce č. 73/2010 Sb. jsou uvedeny bližší podmínky bezpečnosti zařízení, a to mj. že právnické osoby a podnikající fyzické osoby mohou provádět montáž, opravy, revize a zkoušky zařízení na základě oprávnění vydaného organizací státního odborného dozoru (bod 1.). Takto lze, podle názoru nalézacího soudu, považovat za dostatečně prokázané, že obžalovaný T.G. předmětné oprávnění k revizi této FVE neměl. Na to ostatně poukázal i ERU ve svém rozhodnutí o povolení obnovy řízení z 30. 8. 2013 (č. l. 2590 a násl. str. 7). S odkazem na stanovisko TI ČR, které je obsaženo ve spise ERU o obnově řízení (č. l. 146-152), vydal obžalovaný revizní zprávy, ve kterých charakterizoval předměty prováděných revizí jako „Prostředí podle ČSN 33 2000-3, 33 2000-5-51: venkovní prostory zvláště nebezpečné“. V souladu s přílohou č. 1 k vyhlášce č. 73/2010 Sb. o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení ... naplňuje toto zařízení definici zařízení třídy I., skupiny B. a současně zařízení skupiny E. Osvědčení provádět revize má jedině technik s platným osvědčením příslušného druhu a rozsahu podle jiného právního předpisu. Kromě toho má být zahájení montáže zařízení třídy I. oznámeno bez zbytečného odkladu organizaci státního odborného dozoru. Zařízení třídy I. lze uvést do provozu jen na základě odborného a závazného stanoviska organizace státního odborného dozoru. TI ČR pak sdělila ERU, že zahájení montáže zařízení

třídy I. jí nebylo oznámeno, jako organizaci státního odborného dozoru, a proto ani nevydala odborné a závazné stanovisko. Také v tomto vyjádření TI ČR uvedla, že obžalovaný T.G. vykonával sice revize s platným osvědčením, avšak neměl oprávnění podle § 6a odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1968 Sb. o státním odborném dozoru nad bezpečností práce ve znění pozdějších předpisů. Nálezací soud tak učinil dílčí závěr o tom, že revizní zprávy obžalovaného T.G. ze dne 12., 15. a 24. 11. 2010 a jím předcházející revize předmětného objektu nebyly provedeny osobou k tomu oprávněnou. Jestliže obžalovaný T.G. neměl oprávnění k provádění takové revize, jaké vyžadovala revize FVE Petrovice, nemohou být tyto tři revizní zprávy, které vydal, náležitým podkladem prokazujícím splnění technických předpokladů FVE Petrovice a nemohou být jejich závěry považovány za pravdivé z hlediska splnění zákonného předpokladu podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., tzv. energetického zákona ve spojení s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb.

49. Podstatou trestného jednání obžalovaného T.G., jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, bylo vydání tří revizních zpráv, obsahujících nepravdivé informace. Ve **zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení č. 059/2010**, vykonané 12. 11. 2010 (č. l. 703-709, resp. 1033 a násl.) je uvedeno, že byl revidován objekt I. bloku FVE 1,1 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR1 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR1, a instalováno bylo 1,1 MW. Revizní zpráva byla zpracována v listopadu 2010 a předána firmě XXXXX dne 29. 11. 2010, což bylo zjištěno z podacího razítka této firmy a podpisu jejího zástupce. Zpráva je opatřena autorizačním razítkem revizního technika obžalovaného T.G. ke zprávě jsou připojené podrobné údaje o průběhu revize včetně uvedených parametrů instalovaných FV panelů, specifikace jednotlivých měřených zařízení, rozvaděčů, kabelových tras i detailů o jednotlivých provedených měřeních. V závěru zprávy je uvedeno stanovisko revizního technika o tom, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Druhá **Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení č. 058/2010**, vykonané dne 15. 11. 2010 (č. l. 710-716), obsahuje údaje o tom, že revidován byl objekt II. bloku FVE 1,088 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR2 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR2. Instalováno bylo 1,088 MW. Také v tomto případě jsou zde přesně konkretizovány výsledky měření na jednotlivých zařízeních a v závěru zprávy je uvedeno stanovisko revizního technika, tj. obžalovaného T.G. o tom, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Tato revizní zpráva byla zpracována v listopadu 2010 a předána XXXXX dne 29. 11. 2010, což zástupce firmy potvrdil otiskem firemního razítka, svým podpisem a uvedením data převzetí. Třetí **Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení č. 057/2010**, vykonané dne 24. 11. 2010 byla vypracována revizním technikem obžalovaným T.G. rovněž v listopadu 2010 (č. l. 717-724, 1018). Zpráva se týká revidovaného objektu III. bloku FVE 1,12 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – vývody z TR3 včetně rozvaděčů RF, RP a HRP-TR3, když instalováno bylo 1,12 MW. Rovněž v této zprávě obžalovaný podrobně rozepsal jednotlivá revidovaná zařízení elektrárny, konkretizoval hodnoty, které při jednotlivých formách měření zjistil a uzavřel, obdobně jako v případě I. a II. bloku, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Také tuto zprávu zpracoval v listopadu 2010 a do firmy XXXXX ji jejímu zástupci předal dne 29. 11. 2010, což zástupce XXXXX potvrdil svým podpisem, otiskem firemního razítka i uvedením data převzetí. Všechny tři revizní zprávy vyhotovené obžalovaným T.G. jsou opatřeny jeho autorizačním razítkem revizního technika. Obžalovaný dále vydal **Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 060/2010**, provedené dne 24. 11. 2010 (č. l. 1040-1041). V tomto případě revidovaným objektem byl blok I.-III. FVE 3,3 MW v katastrálním území Petrovice u Borovan – hromosvodní instalace. Zpráva byla vypracována v listopadu 2010 a předána zástupci firmy XXXXX dne 29. 11. 2010. Rovněž tato zpráva je opatřena autorizačním razítkem obžalovaného, jako revizního technika a razítkem firmy XXXXX, resp. podpisem jejího zástupce, který dne 29. 11. 2010 zprávu převzal. Závěr provedené revize spočívá v tom, že elektrické zařízení – hromosvodní instalace je provedeno pod zásad ČSN EN 62305-3 a z hlediska bezpečnosti je předpoklad bezpečného provozu. V samém úvodu této zprávy je rukou

dopsaná poznámka o tom, že revize odpovídají skutečnému stavu, včetně složení panelů. V nálezkové části při popisu objektu je zaznamenáno, že FV panely celé elektrárny jsou uloženy na ocelových konstrukcích, které jsou sestaveny do 27 řad. Bližší podrobnosti, zejména týkající se počtu a specifikace FV panelů, ve zprávě uvedeny nejsou.

50. Shora rozebrané zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení, zpracované obžalovaným T.G., měly zásadní význam pro udělení licence k provozu FVE Petrovice, a byly tedy jedním z podstatných důkazů pro rozhodnutí ERU v licenčním řízení. Odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí (ad 20.) poukázal na to, že licence k výrobě elektřiny vyjadřuje souhlas státu s tím, aby její držitel mohl podnikat v energetickém odvětví. Podle energetického zákona je licence udělována ve vztahu k výrobnám elektřiny (viz § 23 energetického zákona), přičemž výroby jsou tamtéž (§ 2 odst. 2 písm. a) bod 18 věta před středníkem) definovány jako „energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu zahrnující všechna nezbytná zařízení. V této souvislosti pak odvolací soud poukázal rovněž na **rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015 č. j. 7 As 204/2015-66**, podle něhož v licenčním řízení musí být osvědčena bezpečnost energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie. Podle tohoto rozhodnutí FVE slouží k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení a může být tedy vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletně dokončeno a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí. Podkladem pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení, v němž se rozhoduje o udělení licence, je právě tato revizní zpráva. Základním požadavkem kladeným na revizní zprávu je to, aby revizní technik, který ji vypracovává a stává se tak spoluodpovědným za náležité zjištění skutkového stavu, zpracoval revizní zprávu na základě všech podstatných měření a prověření na místě samém. Podle stanoviska Nejvyššího správního soudu je na žadateli o licenci, aby doložil technické a další předpoklady, které pak správní orgán před svým rozhodnutím hodnotí, avšak hodnotí je pouze z pohledu jejich obsahu a formálních náležitostí. Revizní technik tedy ověřuje shodu reálného stavu s projektovou dokumentací a příp. zjištěné rozporů musí zanést do revizní zprávy. Při stvrzování bezpečnosti provozu elektrárny musí revizní technik vycházet z projektové dokumentace a zkontrolovat, že stavba proběhla v souladu s touto dokumentací, obsahuje všechny bezpečnostní prvky, které projekt popisuje a tyto prvky fungují tak, jak mají. Lze tedy uzavřít, že FV panely musí být při výchozí revizi nainstalovány, jinak by nebylo možné zkontrolovat, že jejich typ a počet odpovídá projektové dokumentaci.
51. Náležitosti revizní zprávy jsou uvedeny v bodě 6. přílohy č. 2 k vyhlášce č. 73/2010 Sb. o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do skupin a bližších podmínkách jejich bezpečnosti. Na přílohu č. 2 odkazuje právě § 3 této vyhlášky, když se jedná o bližší podmínky bezpečnosti zařízení. V bodě 6. této přílohy je uvedeno, že revizní zpráva obsahuje zejména a) určení druhu revize, identifikaci a rozsah zařízení (tedy zařízení, které je revizním technikem z hlediska bezpečnosti touto zprávou prověřováno), b) datum zahájení, ukončení, vypracování a předání revizní zprávy, c) jméno, popř. jména a příjmení, podpis a evidenční číslo revizního technika, d) soupis provedených úkonů, použitých přístrojů a zjištěných závad nebo neshod a e) další údaje z hlediska stavu bezpečnosti zařízení, f) závěrečné zhodnocení bezpečnosti zařízení. Na tyto náležitosti ostatně odkazoval i odvolací soud (ad 21. jeho odůvodnění), který dále uložil nalézacímu soudu, aby si vyžádal zprávu od ERU o tom, zda byly revizní zprávy, vypracované obžalovaným T.G. pro potřeby tohoto licenčního řízení, týkajícího se FVE Petrovice, posuzovány ERU ve vztahu k bezpečnosti elektrárny jako celku, tedy včetně nainstalovaných a funkčních panelů, tedy zda byly uvedené revizní zprávy chápány jako doklad potvrzující bezpečnost zařízení těsně předtím, než bude dáno do provozu, a zda se předpokládá, v souvislosti s vypracováním revizních zpráv, dokončenost FVE jako celku. Z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného je pak podstatná otázka dokončenosti předmětné elektrárny k datu

zpracování výchozích revizních zpráv, neboť z tohoto pohledu lze posoudit jejich pravdivost či nepravdivost.

52. V souvislosti s obhajobou obžalovaného, která spočívala mj. v tom, že nepovažoval za nezbytné instalaci FV panelů na elektrárně, kterou revidoval v plném rozsahu, je třeba zmínit jednotlivé odborné expertizy. Z **odborného vyjádření Technické inspekce České republiky** (č. l. 4193) bylo zjištěno, že kromě obecně platné právní úpravy (energetický zákon č. 458/2000 Sb., zákon č. 174/68 Sb. o státním odborném dozoru a prováděcí vyhlášky č. 73/2010 Sb. o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení) je provádění revizí v případě výstavby FVE upraveno i normami – ČSN 33 1500:1991 a ČSN 33 2000-6:2007. Výchozí revize je definována jako revize prováděná na novém nebo rekonstruovaném elektrickém zařízení před jeho uvedením do provozu. Výstupem výchozí revize je pak výchozí revizní zpráva, jejíž náležitosti jsou uvedeny ve vyhlášce 73/2010 Sb., která je ostatně citována shora. Obě citované technické normy ČSN 33 1500 a ČSN 33 2000-6 považuje za stěžejní pro revizi elektrických zařízení také **odborná expertiza zpracovaná VUT v Brně, Ústavem elektroenergetiky** (č. l. 4616 a násl.). V odborném vyjádření se současně konstatuje, že ani jedna z těchto dvou technických norem neukládá reviznímu technikovi jakákoliv závazná měření na samostatných FV panelech, neboť rozhodující je tzv. prohlášení o shodě známé také jako označení CE, které lze považovat za výchozí revizi u samostatných FV panelů. Zpracovatelé této odborné expertizy tedy konstatovali, že samostatné FV panely samostatné revizi nepodléhají a s tímto názorem ostatně není třeba jakkoli polemizovat, když navíc prohlášení o shodě bylo, jak reviznímu technikovi T.G., tak zejména obžalované T.H., k dispozici v rámci úkonů, které prováděli (č. l. 559, 800). S tímto odborným stanoviskem korespondují i závěry **odborného vyjádření**, označené jako stanovisko **zpracované VŠB- Technickou univerzitou v Ostravě** (č. l. 4627). I zde se poukazuje na právní rámec podnikání v oblasti energetiky, tedy obě výše citované technické normy i zákon č. 458/2000 Sb., tzv. energetický zákon. Odborné stanovisko současně vysvětluje základní pojmy, s nimiž právní předpisy pracují a dále konstatuje, že jednotlivé samostatné díly zařízení FVE jsou zpravidla uvedeny na trh v souladu se zákonem č. 22/1997 Sb., tedy jako výrobek, u něhož bezpečnost prokazuje výrobce na tomto zařízení označením CE. FV panely toto označení CE, nebo-li prohlášení o shodě, mají a předmětem revize je tedy zjištění, zda elektrická instalace je schopna bezpečného provozu, avšak podle tohoto odborného stanoviska předmětem revize nejsou výrobky s označením CE, tj. FV panely. Dále je v odborném vyjádření uvedeno, že revizní technik musí v revizní zprávě uvést vymezení revidovaného zařízení, tedy o kterou část výroby se jedná. Proto, aby výroba, uváděná do řádného nebo zkušebního provozu, mohla být zrevidovaná, může být vydáno několik výchozích revizí, přičemž každá z nich je platná. Výchozí revize konstatuje stav elektrického zařízení k datu provedení revize a jejím výsledkem je tedy závěr o tom, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti, v rozsahu revize, schopno bezpečného provozu. Za stěžejní a ostatně plynoucí i z platné právní úpravy lze považovat závěrečné stanovisko zpracovatele odborného vyjádření o tom, že revizní zpráva je jednoznačně dokumentem, který prokazuje ověření bezpečnosti elektrárny. Stejně tak není sporu o závěrečném stanovisku o tom, že revizní technik za vystavenou revizní zprávu, prokazující ověření bezpečnosti, odpovídá. Na základě shora citovaného závěru Nejvyššího správního soudu, obsaženého v jeho rozhodnutí č. j. 7 As 204/2015-66 je stěžejním důkazem, který vnáší základní informace do projednávané věci **odborné vyjádření ČVUT Praha**, které bylo dodatečně u hlavního líčení provedeno. Toto odborné vyjádření lze vnímat jako obecně platné ve vztahu k revizním zprávám, které se týkají FVE. Byť bylo zpracováno pro účely jiného obdobného trestního řízení, je zjevné, že se jedná o odborný názor, který lze v obecné rovině použít pro jiná trestní řízení, tedy i pro trestní řízení v souvislosti s výstavbou a uvedením do provozu FVE Petrovice (č. l. 5128 ...).
53. Revizní zprávy, vydané obžalovaným T.G., hodnotil nalézací soud rovněž z hlediska jejich vlastního obsahu, na což ostatně poukázal odvolací soud ve svém rozhodnutí (ad 22.). Bylo

zjištěno, že jako předmět revize v každé z této revizní zprávě je uveden příslušný blok č. I., II. nebo III. XXXXXovšem bez toho, že by z obsahu revizní zprávy bylo zřejmé to, co je naopak třeba považovat za podstatné, tedy že se revize týkala pouze části příslušného bloku. V závěru každé zprávy o výchozí revizi obžalovaný uvedl, že elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno bezpečného provozu. Taková formulace logicky vzbuzuje dojem, že závěry obžalovaného se týkají příslušného revidovaného zařízení jako celku. Podle § 2 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 73/2010 Sb. se za elektrické zařízení považuje zařízení pro výrobu, přeměnu, přenos, rozvod a odběr elektrické energie. Lze plně akceptovat názor odvolacího soudu o tom, že takový dojem posiluje i skutečnost, že obžalovaný sice uvedl, že neučinil panely předmětem své revizní činnosti, avšak v revizních zprávách přesto detailně popsal parametry FV panelů, které měly být v elektrárně použity. Jednotlivé FV panel však nebyly v revizních zprávách uvedeny mezi těmi zařízeními, které nebyly podrobeny revizi (viz bod 3. revizních zpráv). FV panely obžalovaný nezahrnul mezi zařízení, u kterých revizi neprovedl, přesto však ve zprávách používá formulace o tom, že panely jsou zde instalovány, nikoliv že budou instalovány. Tato formulace zcela jednoznačně vzbuzuje dojem, že panely byly již v době revize na elektrárně instalovány a elektrárna v příslušné revidované části byla dokončena a revize se tak týkala jednotlivých bloků FVE jako dokončeného celku. Kromě toho v projektové dokumentaci se hovoří o systému polykrystalických panelů Hyundai HIS-M230SG-230Wp (č. l. 2369), avšak v revizních zprávách, resp. v následných tabulkách, ve kterých jsou uvedeny parametry instalovaných FV panelů jsou kromě výše uvedených typů (Hyundai HIS-206Wp a 230 Wp) uvedeny ještě další typy panelů, a to HIS-M203SG-203Wp a typ HIS-M206SG-206Wp. Obžalovaný tedy pro rozdílnost panelů nemohl konstatovat, že revidované bloky FVE jsou provedeny podle projektové dokumentace, což je další argument pro následný závěr o nepravdivosti každé z těchto tří revizních zpráv.

Stav FVE ke dni provedení revize revizním technikem a ke dni provedení místního šetření stavebním úřadem

54. Rozsáhlé listinné důkazy, zejména faktury, protokoly i údaje uvedené ve stavebních denících, prokazují podstatu skutkového děje, totiž skutečnost, že před provedením revizí a zpracováním revizních zpráv, před provedením místního šetření a vydáním rozhodnutí stavebního úřadu a před podpisem předávacího protokolu, nebyla FVE Petrovice u Borovan dokončena v rozsahu, který byl v těchto rozhodujících dokumentech deklarován. Sporné revizní zprávy, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu proto neměly být vydány. Ostatně obdobného charakteru je i **Předávací protokol ze dne 12. 11. 2010** (č. l. 1296), uzavřený mezi objednatelem firmou XXXXXa zhotovitelem firmou XXXXX s odkazem na původní shora rozebranou smlouvu o dílo, uzavřenou mezi těmito subjekty. Předávací protokol podepsali dne 12. 11. 2010 obžalovaní D.E. a M.K. (viz č. l. 1296). Z textu tohoto listinného důkazu vyplývá, že předmětem předání je konstrukce s upevněnými FV panely instalovaného výkonu 3,3 MW, kompletní rozvody NN technologie, střídače, rozvaděče (celkem pro 4,4 MW), rozvod VN včetně čtyř trafostanic a rozvodny VN (celkem pro 4,4 MW), kompletní vyvedení výkonu k místu napojení do distribuční sítě E.ON (stav ověřen při obhlídce staveniště v rámci řízení o předčasném užívání stavby u Stavebního úřadu Borovany 5. 11. 2010). V pasáži týkající se stavu předávaného díla je v tomto protokole uvedeno, že je předána podstatná část díla bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice na úrovni 3,3 MW instalovaných FV panelů. Již z data 12. 11. 2010, kdy byl tento protokol sepsán, lze při konfrontaci se zprávou o výchozí revizi elektrického zařízení č. 059/2010 zjistit, že tato zpráva byla vypracována jako první, a to obžalovaným T.G. na základě revize provedené právě v tento den, tj. 12. 11. 2010 (č. l. 703-709). Další dvě revizní zprávy, týkající se druhého a třetího bloku, byly zpracovány na podkladě revizí provedených s několikadenním časovým odstupem, a proto nebylo možné v předávacím protokole učinit závěr o tom, že je předáváno dílo umožňující bezpečný provoz na úrovni 3,3 MW instalovaných FV panelů, neboť ke dni 12. 11. 2010 nemohly být známy výsledky revizí, prováděných dne 15. 11. 2010 a dne 24. 11. 2010. Předně, jak vyplývá z dalších důkazů rozvedených v odůvodnění tohoto

rozsudku, nebyla elektrárna ke dni předání dokončena v takovém rozsahu, jak bylo deklarováno v protokole a navíc ke dni zpracování předávacího protokolu nebyla ověřena bezpečnost elektrárny na úrovni 3,3 MW, a to ani formálně revizními zprávami obžalovaného T.G.. Tyto revizní zprávy byly zpracovány později a obsahovaly nepravdivé údaje.

55. Podstatnými listinnými důkazy jsou stavební deníky firem XXXXX, XXXXX a XXXXX, z nichž byly zjištěny skutečnosti podstatné pro závěr soudu o nedokončenosti stavby FVE Petrovice k uvedeným datům. **Stavebním deníkem firmy XXXXX** bylo prokázáno, že k datu 23. 12. 2010 nebyly práce na montáži FV panelů dokončeny, ale naopak byly přerušeny, když nebyla provedena další dodávka těchto panelů. Pochopitelně takto došlo k prodloužení závěrečného termínu instalace všech FV panelů (č. l. 3337). Montáž FV panelů byla obnovena až 28. 12. 2010 a pokračovala do 30. 12. 2010 (č. l. 3349). Opětovně pak bylo v montáži FV panelů pokračováno v době od 3. do 6. 1. 2011 (č. l. 3350). Montážní práce však byly opět zastaveny, a to pro nedodání FV panelů, když konečný termín ukončení jejich montáže se opět posunul (č. l. 3350-3351). Na podkladě záznamů v tomto stavebním deníku lze tedy učinit dílčí závěr o tom, že veškeré FV panely nebyly namontovány na stojanech ve FVE Petrovice ke dni zahájení první revizní prohlídky a ani ke dni sepsání předávacího protokolu, resp. provedení místního šetření stavebním úřadem.
56. Dalším stavebním deníkem je **stavební deník firmy XXXXX s. r. o.**, v němž je zápis ze dne 16. 12. 2010 o tom, že se provádělo propojování FV panelů (č. l. 3304), avšak další práce byly prováděny až téměř po měsíci. Zápis ze dne 17. 1. 2011 svědčí o provádění propojování dalších FV panelů a montáži konvektoru (č. l. 3307). Dne 19. 1. 2011 měly být spuštěny na bloku I. a II. trafostanice I. a II., ovšem na obou blocích mělo být k tomuto datu dáno do provozu pouze 58 střídačů (č. l. 3310). Další práce pokračovaly až v květnu, když den 9. 5. 2011 bylo provedeno rozpojení a zapojení TR 1 a TR 2, když tyto práce pokračovaly až do 13. 5. 2011 a ke startování nových trafostanic podle zápisu ve stavebním deníku došlo až ve dnech 14. až 19. 5. 2011.
57. Také zápisy ve **stavebním deníku firmy XXXXX** prokazují prováděné práce po rozhodujících datech. Dne 26. 11. 2010 podle zápisu došlo k provádění a předělání rastru v řadách, na kterých byly namontovány FV panely, které byly toho dne k dispozici. Poznámka však svědčí o tom, že termín dokončení prací uvedený v dokumentaci je nespílitelný z důvodu přerušení prací, což bylo způsobeno nedostatkem FV panelů. Dne 16. 12. 2010 byly teprve montáže FV panelů obnoveny (č. l. 3450), když dne 18. 12. 2010 byla provedena demontáž a opětná montáž FV panelů (č. l. 3453). Tohoto dne, tj. 18. 12. 2010 však došlo znovu k přerušení prací prováděných firmou XXXXX, a to až do dne 21. 12. 2010. V pracích bylo potom znovu pokračováno ovšem pouze do 23. 12. 2010. Důvodem dalšího přerušení prací byl znovu nedostatek FV panelů (č. l. 3456). V závěru roku 2010 byly další práce provedeny podle záznamu ve stavebním deníku ve dnech 28. až 30. 12. 2010 a krátce poté proběhly práce v době od 3. do 6. 1. 2011. Podle zápisu ze stavebního deníku k tomuto datu, tj. 6. 1. 2011 byly opět zastaveny práce, týkající se montáže FV panelů, a to pro jejich nedodání (č. l. 3462). Odvolací soud se ve svých závěrech ztotožnil s původním stanoviskem nalézacího soudu o tom, že vedení stavebních deníků neodpovídalo zákonným podmínkám uvedeným v příslušných právních normách, které upravují vedení stavebních deníků, však poukázal na skutečnost, že stavební deníky je nutno posuzovat v kontextu dalších důkazů, které tyto závěry mohou potvrzovat nebo vyvracet. Nalézací soud proto důsledně hodnotil další listinné důkazy, které prokazují nedostavěnost FVE Petrovice k rozhodujícím datům. Mezi stěžejní důkazy patří smluvní dokumentace mezi firmou XXXXX a firmou XXXXX. Obě firmy mezi sebou uzavřely dne 26. 8. 2010 **Smlouvu o dílo**, podle které měly být práce realizované společností XXXXX ukončeny 15. 11. 2010 (č. l. 862). Téhož dne, tj. 15. 11. 2010 však smluvní strany uzavřely Dodatek k této Smlouvě, na základě něhož byl termín dokončení díla posunut až k datu 29. 1. 2011 (č. l. 875). Druhým dodatkem ze dne 28. 12. 2010 byl termín předání díla posunut dokonce až k datu 1. 3. 2011. Již z této smluvní dokumentace je

zcela zřejmé, že pokud smluvní strany posouvaly termín dokončení díla, nemohlo být dílo dokončeno podle původní smlouvy a harmonogramu v ní uvedeného. Logicky pak nemohlo být dílo dokončeno v potřebném rozsahu ke dni 5. 11. 2010, kdy proběhlo místní šetření, resp. ke dni 12. 11. 2010, kdy byla vydána první revizní zpráva obžalovaným T.G., která byla následována druhou zprávou a třetí zprávou na základě revizí provedených 15. a 24. 11. 2010. Pro závěr o nedokončenosti FVE Petrovice k rozhodujícím datům svědčí i **Předávací protokol o předání díla ze dne 17. 3. 2011** (č. l. 886), podepsaný obžalovaným D.E.. Tímto listinným důkazem bylo prokázáno, že montáž FV panelů byla realizována pouze v rozsahu 43% ze smluvního celku.

58. O tom, že práce na FVE Petrovice pokračovaly nejen v závěru roku 2010, tj. po vydání rozhodnutí stavebního úřadu, po vydání revizních zpráv a po sepsání předávacího protokolu, ale dokonce i v roce 2011, svědčí především **objednávka ze dne 3. 1. 2011** na provedení prací na této elektrárně, a to dokonce v rozsahu 1.254.400 Kč (č. l. 620). Objednávku učinila společnost XXXXXvůči společnosti XXXXX s. r. o. **Uznání dluhu** ze strany společnosti XXXXXze dne 30. 3. 2011, které se vztahuje k nezaplaceným, a přesto realizovaným pracem firmou XXXXX pro firmu XXXXXa to k datu po 31. 12. 2010 (č. l. 622). Lze tak považovat za prokázané, že v podstatném rozsahu práce pokračovaly dokonce i v roce 2011. Firmě XXXXX byla dne 6. 12. 2010 směřována další **objednávka** na realizaci montážních prací pro FVE Petrovice (č. l. 407), přičemž tyto práce byly realizovány 20. 1. 2011. Tato skutečnost je prokazována **Protokolem o předání díla** (č. l. 409) a zejména pak **fakturou**, kterou vystavila společnost XXXXX za provedené práce (č. l. 411).
59. Další práce byly na stavbě FVE Petrovice realizovány v následném období i firmou XXXXX, což je prokazováno **fakturou ze dne 10. 12. 2010** (č. l. 3531) za práce prováděné právě pro FVE Petrovice. Tato firma vystavil fakturu dokonce za práce prováděné v listopadu a prosinci 2010 (č. l. 3534), tedy za období, když již, podle revizních zpráv, rozhodnutí stavebního úřadu i předávacího protokolu, měla být stavba dokončena. Tyto skutečnosti prokazují faktury za práce prováděné do 15. 11. 2010 (č. l. 3539), do 30. 11. 2010 (č. l. 3558), do 5. 12. 2010 (č. l. 3559) a dokonce 30. 12. 2010 (č. l. 3546).
60. Obdobného charakteru, tj. jako důkaz prokazující realizaci stavebních prací na FVE Petrovice v době, když stavba měla být dokončena, jsou **faktury** vystavené firmou XXXXX, na níž je uvedeno datum plnění 13. 12. 2010 (č. l. 882). Fakturováno bylo na základě Dodatku č. 1 Smlouvy o dílo, kterou firma XXXXX uzavřela s firmou XXXXX
61. Dalším důkazem, svědčícím pro celkový závěr nalézacího soudu o nedokončenosti FVE Petrovice v rozhodném období je **Smlouva o odstoupení od Smlouvy o dílo**, kterou uzavřela firma XXXXX, zastoupená M.K., na straně generálního dodavatele stavby, se společností XXXXXa. s., kterou zastupoval obžalovaný D.E.. K odstoupení od Smlouvy o dílo došlo dne 8. 3. 2011, přičemž v čl. I. této Smlouvy se jako důvod odstoupení od Smlouvy o dílo uvádí nedodržení termínu vyhotovení díla jako celku ani jeho jednotlivých částí. Dílo nebylo dokončeno ke dni 31. 12. 2010 ani ve lhůtě dodatečně prodloužené do 15. 1., resp. 28. 2. 2011 (č. l. 2239). Rovněž tento listinný důkaz je spolehlivým podkladem pro závěr, že FVE Petrovice nebyla dokončena v rozhodujících dnech, kdy proběhlo místní šetření a byly provedeny revize revizním technikem T.G., na jejichž podkladě obžalovaný vydal revizní zprávy. Logicky tak nebylo dílo dokončeno tak, jak bylo deklarováno v předávacím protokole ze dne 12. 11. 2010, který podepsali rovněž obžalovaný D.E. a M.K..
62. O nedokončenosti díla v rozhodném období a dokonce o tom, že nebylo průběžně realizováno podle schválené projektové dokumentace, svědčí i **Škodní protokol z 30. 11. 2010**, jakož i odpovídající **faktury**. **Škodní protokol** opět podepsali obžalovaný M.K. a D.E., a jak vyplývá z jeho data, tj. 30. 11. 2010, došlo k tomuto úkonu krátce poté, co obžalovaný T.G. vypracoval

všechny tři zprávy o výchozí revizi a rovněž krátce poté, co oba obžalovaní podepsali protokol o převzetí díla, tj. FVE Petrovice bloky I. až III., v němž 12. 11. 2010 uvedli, že je předáváno dílo o kapacitě 3,3 MW, a to dokonce bez závad a v souladu s projektovou dokumentací. Naopak při sepsání tohoto škodního protokolu dne 30. 11. 2010 oba obžalovaní potvrdili, že došlo k dodání FV panelů, které neodpovídají projektové dokumentaci. Na stavbu byly dodány nesprávné typy panelů, a to HISM206SF a HISM203SF v množství dokonce 3,3 MW (č. l. 476). I tento škodní protokol svědčí o nepravdivosti údajů uvedených v předchozím předávacím protokole z 12. 11. 2010 a logicky i o nepravdivosti údajů uvedených v revizních zprávách zpracovaných obžalovaný T.G.. Zprávy o výchozí revizi nemohou obsahovat závěr o tom, že revidovaná část zařízení odpovídá projektové dokumentaci, když minimálně v části, týkající se typu panelů, stavba projektové dokumentaci neodpovídá. Obsah tohoto škodního protokolu z 30. 11. 2010 je ve stěžejních údajích zcela v rozporu s obsahem protokolu o předání díla z 12. 11. 2010 (č. l. 1296). Pro závěry o nepravdivosti údajů uvedených minimálně v revizních zprávách svědčí i údaje uvedené v **Protokole ERU o státní kontrole z 16. 5. 2012** (č. l. 2208-2209) a **Záznamu o místním šetření ze dne 17. 5. 2012**, které provedl rovněž ERU (č. l. 2200-2201). Těmito listinnými důkazy bylo prokázáno, že na FVE Petrovice bylo v květnu roku 2012 zjištěno, že jsou na konstrukcích usazeny jiné typy panelů, než které odpovídají projektové dokumentaci. Usazené panely byly právě v tomto škodním protokole z 30. 11. 2010 označeny jako panely nesprávné, resp. omylem dodané (HISM-203SF, HISM-206SF). Tyto údaje pak korespondují i s údaji týkajícími se typu FV panelů, které jsou uvedeny v **Protokole o kontrole ze dne 3. 8. 2012** (č. l. 2213b). Při této kontrole byly zjištěny nedostatky nejen v typu panelů, ale i v počtu nainstalovaných FV panelů, neboť svou kapacitou počet panelů neodpovídal skutečně instalovanému a ve smlouvě o dodávce elektřiny uvedenému výkonu 2 MW. Orgány Státní energetické inspekce, které kontrolu provedly, totiž konstatovaly, že výkon osazených panelů v době kontroly, tj. 3. 8. 2012 činil cca 1,975614 MW a na konstrukcích bylo pouze 9.081 FV panelů, nikoliv 14.872 panelů, jak by odpovídalo projektové dokumentaci. Probíhající reklamace v důsledku níž bylo nutno demontovat 112 panelů by se však vztahovala pouze na výkon 24,66 kWp (č. l. 489, 2214). Se škodním protokolem ze dne 30. 11. 2010 (č. l. 476) souvisí i **faktury** vystavené 21. 10., 8., 20. a 30. 11. 2010 (č. l. 2659-2661), které prokazují dodání panelů typu HIS203 a HIS206SF, ačkoliv tyto panely byly právě v tomto škodním protokole z 30. 11. 2010 označeny jako nesprávné. Mimo těchto dvou typů FV panelů byly ve stejnou dobu fakturovány dodávky dalších panelů, které ovšem rovněž neodpovídaly projektové dokumentaci (panely typu HISM224SG, HISM227SG). Pro argumenty obhajoby o demontování panelů pro jejich vadnost ovšem nesvědčí záznamy ve stavebních denících ani faktura vystavená firmou EXCON. Ve stavebních denících jsou sice zachyceny informace o výměně panelů, avšak v minimálním rozsahu, který rozhodně neodpovídá skutečnému stavu nenamontovaných panelů na konstrukcích ve FVE Petrovice. Ostatně i **faktura** vystavená firmou XXXXX za práce spojené s výměnou FV panelů, realizovaných v prosinci roku 2010, nesvědčí o tom, že by došlo k výměně panelů v zásadním rozsahu. Celková hodnota provedených prací činila cca 5.712 Kč (č. l. 882), a to za 17 hodin prací. Takový rozsah fakturovaných prací rozhodně neodpovídá počtu chybějících panelů.

63. Dalšími podstatnými důkazy svědčícími o nedostavěnosti FVE Petrovice v rozhodném období jsou i fotografie, které areál FVE Petrovice zachycují. Tyto fotografie dokumentují rozestavěnost stavby dokonce poté, co byla ERU udělena licence pro tuto elektrárnu a byl podepsán protokol předání díla. Jedná se o **fotografie** č. l. 491-499, jakož i fotografie, které dne 19. 11. 2012 pořídila firma GEODIS a. s. (č. l. 545). V průběhu měsíců listopad a prosinec 2010 pořídil fotografie FVE Petrovice dokonce obžalovaný M.K. (č. l. 2589, 2531-2535 a 2630, 2632, 2635). Jednotlivé fotografie samy o sobě nemají zásadní důkazní hodnotu, avšak v kontextu s dalšími důkazy, provedenými u hlavního líčení a rozebranými v odůvodnění tohoto rozsudku, umožňují učinit závěr o nedostavěnosti FVE v Petrovicích v rozhodném období.

64. Vedle shora rozebraných listinných důkazů svědčí o nedostavěnosti FVE Petrovice také výpovědi svědků. **M.K.**, zaměstnanec společnosti XXXXX, potvrdil, že pracovníci této firmy prováděli montážní práce ještě v průběhu měsíce prosince 2010 a lednu 2011. To ostatně odpovídá i shora rozebraným záznamům ve stavebním deníku. Svědek dále uvedl, že měli problémy s dodávkami panelů, a proto nemohli zakázku včas dokončit. **Svědka K.**, pracovník společnosti E.ON a. s., který prováděl dne 31. 12. 2010 kontrolu FVE Petrovice pak potvrdil, že v tento den nebyly v elektrárně ještě instalovány všechny FV panely. Jeho spolupracovník **svědek M.** rovněž neúplné osazení všech konstrukcí FV panely potvrdil. To byl právě důvod, proč se spojil telefonicky se svým nadřízeným a na základě jeho pokynu příslušný protokol 31. 12. 2010 ve FVE Petrovicích nepodepsal, ani ho neopatřil razítkem společnosti E.ON. **M.** potvrdil, že podepsal dodatek o tom, že FV panely nejsou plně osazeny. Výpověď svědka M. ostatně koresponduje i s obsahem **Protokolu o schválení výroby z 31. 12. 2010**, v němž je uvedeno, že fyzický stav elektrárny nesouhlasí s revizní zprávou. Nálezací soud v této souvislosti zdůrazňuje, že se navíc jednalo o několikátý denní odstup od vydání revizní zprávy, od vydání licence na podkladě revizní zprávy, a přesto ani v závěru roku 2010 nebyla elektrárna plně dostavěná. Ve věci byl dále vyslechnut **svědek P.B.**, pracovník společnosti XXXXX, který rovněž potvrdil, že práce na této elektrárně probíhaly až do ledna 2011 a definitivně byly ukončeny právě z nedostatku FV panelů. Podle zjištění svědka ke dni 7. 1. 2011, kdy byly práce ukončeny, bylo namontováno cca 8.292 FV panelů a celkový výkon instalovaných panelů činil cca 1,774 MW. Svědek se vyjádřil rovněž k obsahu protokolu o předání díla z 12. 11. 2010, v němž je uvedeno, že je předáváno dílo o výkonu 3,3 MW. Podle názoru svědka v době podepsání tohoto protokolu o předání díla nebylo dílo ze strany společnosti XXXXX dokončeno. Rovněž **svědek K.** v rámci své výpovědi uvedl, že objednávku na zprovoznění střídačů ve FVE Petrovice realizovali v průběhu prosince 2010 a je tedy zjevné, že práce týkající se zprovoznění střídačů nebyly dokončeny před zahájením revizní prohlídky obžalovaným T.G.. Ostatně ani **svědek B.**, který se účastnil kontroly FVE Petrovice v souvislosti s místním šetřením neuvedl, že by elektrárna byla zcela dokončená a že by zde byly osazeny veškeré panely a jejich počet by odpovídal plánovanému výkonu 4,4 MW.
65. Lze tedy učinit dílčí závěr o tom, že FVE Petrovice nebyla dostavěná a nebyla oprávněná získat licenci, neboť nesplňovala zákonné předpoklady. Licence jí byla udělena díky tomu, že žadatel předložil formálně doklady vyžadované zákonem, avšak obsahující nepravdivé údaje.
66. **Obžalovaný D.E.** v průběhu celého trestního řízení, jak u hlavního líčení, tak v přípravném řízení popřel, že by se dopustil trestného jednání, které je mu v obžalobě kladeno za vinu. K průběhu výstavby FVE Petrovice potvrdil, že generálním dodavatelem byla firma XXXXX, jménem které původně jednal M.. S touto firmou měli totiž dobrou zkušenost díky souběžně probíhající výstavbě FVE v Rodově u Smiřic. V dubnu 2010 uzavřeli smlouvu o budoucí smlouvě o dílo a následně jednal obžalovaný především s obžalovaným M.K., který jménem firmy XXXXX smlouvu o dílo připravoval. Obžalovaný D.E. potvrdil, že sám vyhledal dodavatele konstrukcí, kterým se stala firma XXXXX. Problémy při výstavbě této elektrárny nastaly koncem října 2010 se změnou legislativy a jejich firmě přinesly především problémy v řešení finančních otázek, které obžalovaný v průběhu své výpovědi u hlavního líčení také popsal. V první polovině roku 2010 byly obžalovanému předloženy předávací protokoly o 100% dokončenosti konstrukcí ze strany firmy XXXXX, ačkoliv ve skutečnosti byly dokončeny asi na 90%. Podle tvrzení obžalovaného se od konce října a v průběhu listopadu 2010 na stavbu této elektrárny masivně dovážely panely. Na přelomu listopadu a prosince ovšem museli řešit výměnu panelů, které nebyly dodávány v požadovaném složení. Podle požadavku banky byly jasně určeny panely o wattáži 230 W, čemuž odpovídaly i rastry konstrukcí. Díky jiným panelům, které byly dodány, se konstrukce musely převrtávat. Obžalovaný D.E. dále uvedl, že po získání licence na 3,3 MW jim byl firmou E.ON Distribuce a. s. namontován elektroměr a 17. 12. 2010 byla elektrárna fyzicky spuštěna. Když se 31. 12. 2010 do elektrárny dostavili pracovníci firmy E.ON Distribuce a. s., napsali do protokolu, že elektrárna není osazena podle revizních práv, protože se provádí výměna

panelů a bez bližšího zkoumání akceptovali dodávku pouze v rozsahu 2 MW. Podle názoru obžalovaného však v uvedené době množství namontovaných panelů muselo být vyšší. Díky problémům s financováním elektrárny nakonec podepsali leasingovou smlouvu s firmou XXXXX, která se týkala elektrárny s výkonem 2 MW. Vše, co bylo nad tento výkon, tedy prakticky nepotřebné komponenty si odvezla firma XXXXX, která je použila při jiných projektech. D.E. opakovaně popřel, že by měl jakýkoliv podvodný úmysl v souvislosti s uváděním této elektrárny do provozu. Připustil pouze, že na konci roku 2010 se skutečně dostali do časové tísně a projekt elektrárny nebyl 100% dokončen v rozsahu 4,4 MW. Navíc existoval soudní spor mezi firmou XXXXX a firmou XXXXX, který se týkal nekvalitní dodávky konstrukcí. Obžalovaný se vyjádřil také k podstatným listinným důkazům, když mj. upozornil, že údaje uvedené ve stavebním deníku firmy XXXXX XXXXX(č. l. 3327) jsou nepřesné. Přesto však obžalovaný potvrdil, že v roce 2011 doplňování FV panelů vůbec nepokračovalo. K předávacímu protokolu z 12. 11. 2010 obžalovaný uvedl, že sám protokol měl rekapitulovat stav elektrárny k určitému datu, ale on vlastně nevěděl, k čemu má takový protokol sloužit. Na svoji obhajobu obžalovaný uvedl, že o licenčním řízení měl minimální povědomí, neboť vše zařizovali jménem jejich firmy J.B. a J.P. a administrativní záležitosti měl na starosti V.T.. Obžalovaný sám, podle svého tvrzení, stavbu elektrárny řídil především koordinačně. Dne 5. 11. 2010 na prohlídce stavby, organizované stavebním úřadem, osobně nebyl. K předmětnému předávacímu protokolu z 12. 11. 2010 obžalovaný dále na svoji obhajobu uvedl, že protokol podepsal proto, že nepochyboval o tom, že je správný. Obdobné stanovisko zaujal obžalovaný i k předávacímu protokolu ze dne 6. 12. 2010, resp. k dokumentu z 15. 11. 2010, který je označený jako finanční protokoly. Škodní protokol z 30. 11. 2010 také podepsal. Smlouva o dílo z 10. 9. 2010 mezi firmou XXXXX a firmou XXXXX byla skutečně uzavřena. Obžalovaný D.E. rovněž potvrdil, že 8. 3. 2011 podepsal dohodu o odstoupení od této smlouvy o dílo mezi firmou XXXXX a firmou XXXXXK podepsání této smlouvy o odstoupení od smlouvy o dílo došlo proto, že nebyl dodržen objem dostavby. Firma XXXXX pak skutečně žádala od ministerstva finanční ČR náhradu škody. Na svoji obhajobu obžalovaný uvedl, že sám byl na stavbě osobně přítomen v srpnu a září 2010, ale v období října až prosince zde byl dvakrát až třikrát. Osobně se na stavbu dostavil až 30. 12. 2010 při kontrole pracovníků firmy E.ON a při závěrečném připojení. Opakovaně obžalovaný D.E. uvedl, že jednáním se stavebním úřadem, s ERU i firmou E.ON byl jménem jejich firmy pověřen J.B.. V závěru své výpovědi D.E. na svoji obhajobu uvedl, že celý proces je uměle vyvolaný, on se necítí být vinen. Problém spočívá v tom, že firma XXXXX nedodala dílo bezvadné, protože došlo k praskání panelů díky špatným konstrukcím. Přesto však firma XXXXX chtěla zpochybnit přechod vlastnictví k těmto konstrukcím a tím i oprávnění k vydání licence pro jejich firmu XXXXX. Obžalovaný však upozornil, že přechod vlastnictví nebyl jedinou podmínkou pro vydání licence, protože existovaly i jiné možnosti, jak doložit vztah žadatele o licenci k FVE, než bylo vlastnictví. Insolvenční návrh firmy XXXXX na firmu XXXXX byl odmítnut a proto firma XXXXX podala žalobu na firmy XXXXX a XXXXX, která se týkala určení vlastnictví ke konstrukcím. Ani tomuto žalobnímu návrhu však nebylo vyhověno. Nakonec firma XXXXX podala trestní oznámení v této nyní projednávané trestní věci.

67. **Obžalovaný M.K.** vždy u hlavního líčení ve všech fázích trestního řízení v plném rozsahu popřel, že by se dopustil trestného jednání, které je mu v obžalobě kladeno za vinu. Ostatně obdobně vypovídal i v přípravném řízení. Obžalovaný vysvětlil, že po založení firmy XXXXX se stal jejím generálním ředitelem a místopředsedou představenstva. Dalšími členy představenstva byli M. a J.S.. Tato firma se podílela na stavbách FVE ve Střední Evropě a na počátku roku 2010 to byl právě M., který přišel s návrhem, aby stavěli FVE v Petrovicích u Borovan. M. seznámil obžalovaného s firmou XXXXX i s firmou XXXXXa. s., kterou zastupovali obžalovaný D.E., B. a pánové D. a F.. Byl to také právě obžalovaný M., který v souvislosti se stavbou této elektrárny uzavřel smlouvu o smlouvě budoucí, a to s firmou XXXXX. Podle tvrzení obžalovaného M.K. M. tento projekt ve firmě XXXXX řešil přibližně do poloviny roku 2010, kdy firemní aktivity

převzal obžalovaný M.K.. Obžalovaný dále potvrdil, že sám skutečně uzavřel v září roku 2010 smlouvu o dílo, která se týkala výstavby FVE Petrovice. Smlouvu uzavřela firma XXXXX s firmou XXXXX, avšak vzhledem k tomu, že jejich firma neměla vlastní výkonné pracovníky, najímala subdodavatele. Hlavním subdodavatelem se stala firma XXXXXa. s., což byl vlastně požadavek jejich zákazníka tj. firmy XXXXX. Firma XXXXX uzavřela s firmou XXXXX smlouvu o dílo, v níž bylo dohodnuto, že firma XXXXX dodá veškerý materiál na stavbu a firma XXXXXho namontuje, tedy že dodá především práci. Následně po zaimplementování dodaného materiálu firma XXXXXprodá celou stavbu, tedy materiál, který získala od firmy XXXXX i vlastní práci, kterou provedla, resp. zajistila, firmě XXXXX. Teprve poté firma XXXXX mohla prodat celé dílo společnosti XXXXX, a to na základě další smlouvy o dílo, kterou s touto firmou uzavřela. Obžalovaný M.K. na svoji obhajobu uvedl, že jej především zajímala realizace této zakázky a skutečnost, že firma, kterou zastupoval, dostala řádně zaplacení. De facto mu bylo úplně jedno, jestli firma XXXXX licenci získá nebo co bude se stavbou dělat. Když byl v listopadu 2010 požádán někým z firmy XXXXX(zřejmě B.) nebo T., příp. obžalovaným D.E.), aby zajistil pro firmu mj. provedení elektrovevisek skutečně oslovil obžalovaného T.G., a to proto, že s ním měl z minulosti dobré zkušenosti. Podle obhajoby obžalovaného M.K. to byla spíše náhoda, že oslovil právě obžalovaného T.G., neboť v seznamu jeho širších spolupracovníků figurovalo jeho jméno na počátku. Revizní zprávy, které T.G. vypracoval, obžalovaný M.K., podle svého tvrzení, skutečně převezl do Prahy, avšak na svoji obhajobu opět uvedl, že vůbec neví, co bylo jejich obsahem, zprávám nerozuměl a prakticky jej to ani nezajímalo. Obžalovaný trval na tom, že firma XXXXX, kterou zastupoval do 3. 12. 2010 na stavbu prokazatelně vyvezla panely pro kapacitu 3,6 MW, což lze ostatně doložit i fakturami. Obžalovaný zdůraznil, že sám na stavbě nikdy nebyl, neúčastnil se ani kontrolních dní a když podepisoval protokol vycházel z toho, že 5. 11. 2010 byla stavebním úřadem provedena kontrolní prohlídka na stavbě. Na svoji obhajobu uvedl, že sám neměl důvod o pravdivosti tohoto tvrzení jakkoliv pochybovat. Fakticky mu firma XXXXXpředala dílo, a to jako subdodavatel jejich firmy XXXXX a obžalovaný sám v tomto rozsahu dílo dále předal odběrateli. Podpis protokolu proto považoval za formální krok. Navíc samotný protokol, který je popsán v obžalobě, nebyl pro vydání licence vůbec potřebný, když obžalovaného ani firmu, kterou zastupoval, prakticky nezajímalo, jestli jejich zákazník licenci získá. Obžalovaný M.K. opětovně v rámci svých výpovědí popřel, že by jakkoli ovlivňoval obžalovaného T.G.v tom směru, aby vypracoval nepravdivé revizní zprávy. Předávací protokol ze dne 12. 11. 2010 skutečně podepsal, ale bylo spíše náhodou, když podpis učinil proto, že byl náhodou v Praze a M. byl v té době zřejmě nemocen. Obžalovaný ovšem tento předávací protokol nevytvářel, na stavbě nikdy nebyl a na svoji obhajobu uvedl, že věřil stavbyvedoucím. Šlo vlastně o předávací protokol mezi firmou XXXXX, kterou zastupoval a firmou XXXXX, když předtím byl obžalovanému předložen obdobný protokol mezi firmou XXXXX firmou XXXXX. Podpis obžalovaného je také na předávacím protokole ze 6. 12. 2010 mezi firmou XXXXX a firmou XXXXX, obdobně jako na předávacím protokole z 20. 12. 2010. Škodní protokol z 30. 11. 2010, sepsaný mezi firmou XXXXX a XXXXX, je, podle názoru obžalovaného, v pořádku. Na stavbu byla zřejmě dovezena jiná dodávka panelů a protokol byl vytvořen proto, že banka tuto dodávku neakceptovala. Obžalovaný také potvrdil, že dne 5. 3. 2011 podepsal dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo z 10. 9. 2010, uzavřené mezi firmou XXXXX a XXXXX. Tento dodatek byl vytvořen v reakci na postup firmy E.ON Distribuce a. s., která sama rozhodla na konci roku 2010, že od společnosti XXXXXbude odebírat elektřinu pouze v objemu 2 MW. Přebytná technologie byla proto ze stavby FVE Petrovice odvezena, neboť firma XXXXX nechťela sama hradit vzniklou škodu. Na financování stavby totiž obžalovaný sám zajistil společnost XXXXXkterá požadovala, aby se dokumentace v části označení stavby shodovala s tím, co budou v leasingové smlouvě akceptovat. Podle tvrzení obžalovaného firma XXXXX nemohla sama získat od firmy XXXXXstavbu s technologií 3,3 MW, avšak sama prodat firmě XXXXXstavbu s technologií pouze 2 MW, tedy v rozsahu, který akceptovala firma E.ON Distribuce a. s. Právě proto, aby byl faktický stav uvedený do souladu se vztahem smluvním, bylo

8. 3. 2011, podle tvrzení obžalovaného, sepsáno tzv. odstoupení od smlouvy (č. l. 2237 a násl.). Toto odstoupení však nelze vnímat tak, že elektrárna na konci roku 2010 nebyla funkční.

68. Souhrnně lze konstatovat, že **obhajoba obžalovaných D.E. a M.K.** byla vyvrácena ve světle shora podrobně rozebraných listinných důkazů i svědeckých výpovědí, které svědčí o tom, že předávací protokol obsahoval nepravdivé údaje. K argumentaci obhajoby obžalovaného M.K. lze jen podotknout, že byl statutárním zástupcem firmy, který učinil závazný právní úkon, tj. nejen podpis smlouvy o dílo, ale také podpis předávacích protokolů, který měl deklarovat pravdivost údajů zde uvedených. Nelze akceptovat vyjádření obžalovaného o tom, že podpis protokolu považoval za formální krok a spoléhal se na stavbyvedoucí nebo dokonce pracovníka stavebního úřadu. Bylo zcela v dispozici obžalovaného jakou formou a v jakém rozsahu provede kontrolu díla, které jménem společnosti XXXXX předával. Nalézací soud neakceptoval ani vysvětlení obžalovaného k tomu, že 8. 3. 2011 podepsal odstoupení od smlouvy, tedy že šlo o uvedení do souladu právního a faktického stavu v reakci na poustup firmy E.ON Distribuce a. s., která, jak ostatně nastiňoval obžalovaný D.E. i obžalovaný M.K., sama ze své vůle rozhodla, že bude odebírat pouze 2 MW elektřiny vyrobené ve XXXXX. Také v této souvislosti je třeba odkázat na shora podrobně rozebrané důkazy, které svědčí o tom, že firma E.ON Distribuce a. s. nepostupovala svévolně, ale postupovala v závislosti na faktickém stavu FVE Petrovice, která nebyla v rozhodující době dokončena v deklarovaném rozsahu 3,3 MW, byť na výrobu elektřiny v takovém objemu formálně získala licenci. Nalézací soud již shora uvedl, že odstoupení od smlouvy ze dne 8. 3. 2011 je dalším článkem v řetězci důkazů, na jejichž podkladě učinil závěr o nedokončenosti FVE Petrovice v deklarovaném rozsahu k rozhodujícím datům, tj. vytvoření potřebných zpráv ze strany revizního technika, rozhodnutí stavebního úřadu a zejména podpisu předávacího protokolu.
69. K návrhu obžalovaného M.K. byl u hlavního líčení 17. 2. 2020 vyslechnut v procesním postavení **svědka M.**, který rovněž působil ve firmě XXXXX. Svědek sám uvedl, že v této firmě určitou dobu působil jako člen představenstva, a to vedle obžalovaného a J.S.. Svědek potvrdil, že skutečně podepsal ve vztahu k FVE Petrovice smlouvu o smlouvě budoucí, avšak více o této kauze neví, neboť zakázku předal obžalovanému M.K.. Jednání o podmínkách této smlouvy o smlouvě budoucí skutečně vedl svědek společně s obžalovaným M.K., ale o samotném průběhu stavby, resp. o podpisu smlouvy o dílo ví jen z doslechu, neboť se začal věnovat více svým soukromým aktivitám. Pozice svědka, jako člena představenstva, byla spíše formální, protože svědek byl pouze řadovým členem představenstva, neměl přístup k účtům, do datové schránky firmy, neviděl účetnictví, ani výsledovku a ostatně ani podrobnější informace o činnosti firmy nežádal. Ve firmě XXXXX nebyl ani akcionářem. Tato firma se zabývala mj. prodejem FV panelů, přičemž zastupovala společnost Hyundai. K samotné smlouvě, která je předmětem tohoto řízení, M. uvedl, že tuto zakázku vlastně pouze zprostředkoval pro firmu XXXXX a jejím jménem podepsal smlouvu o smlouvě budoucí smlouvě, a to proto, že byl v té době náhodou v Praze. Další dokumenty, podle jeho předpokladu, podepisoval obžalovaný M.K., který stavbu řídil a navíc měl ve firmě XXXXX na starosti finanční záležitosti. Svědek skutečně s firmou přicházel do kontaktu velmi málo. V závěru své výpovědi, k dotazu obžalovaného M.K., svědek uvedl, že, pokud by byl požádán obžalovaným k podepsání předávacích protokolů, pravděpodobně by je také podepsal, neboť to byla ve firmách obvyklá praxe, kterou svědek ve své společnosti také praktikuje.

Licenční řízení

70. Nalézací soud již v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal na vyhlášku č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, která byla účinná v roce 2010. Z platné právní úpravy jednoznačně vyplývá, že licenci bylo možné vydat pouze na podkladě dokladů, které byly označeny jako tzv. povinné důkazy a předkládaly se spolu s žádostí

o udělení licence, včetně důkazů prokazujících finanční předpoklady žadatele. Žadatel o licenci byl povinen prokázat splnění technických předpokladů, které u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením se prokazovaly povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále byl povinen předložit doklad prokazující splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce, tedy tzv. revizní zprávy, za splnění podmínek stanovených zvláštním předpisem (§ 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/68 Sb). V souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c), d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. žadatel o licenci také prokazoval vlastnické právo k energetickému zařízení, a to mj. smlouvou o převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení nebo smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení. V případě, že nebylo nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení prokázáno způsoby uvedenými v § 7 odst. 1, bylo možné nabytí vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Tuto stručnou rekapitulaci platné právní úpravy považoval nalézací soud za nezbytnou z důvodu přehlednosti následujících skutkových zjištění, které týkaly **řízení před ERU. Ze správního spisu**, který byl veden na ERU pod sp. zn. LIC 12422/2010-ERU (č. l. 1268-1410) bylo zjištěno, že žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby podala firma XXXXX dne 8. 10. 2010 (č. l. 1270). Obžalovaný D.E. byl odpovědným zástupcem žadatele (č. l. 1275) společně s T.H.(č. l. 1277), který za tím účelem předložil i osvědčení o odborné kvalifikaci (č. l. 1278-1279). V tomto řízení, které se týkalo udělení licence č. 111017178 s předmětem podnikání výroba elektřiny pro společnost XXXXX, byly v ERU oprávněnými úředními osobami L.P., ředitel odboru licencí, a J.K., specialista téhož odboru (č. l. 1285), kteří byli vyslechnuti v procesním postavení svědků. **Svědék L.P.** potvrdil, že v té době byl skutečně ředitelem odboru licencí na ERU. Standardní postup byl takový, že jeho podřízení z příslušného odboru shromáždili potřebné podklady a svědek po jejich kontrole podepsal rozhodnutí o udělení licence. Ze zákona ani z právního předpisu nevyplývala povinnost pracovníků ERU provádět fyzickou kontrolu na místě, tj. ve FVE, příp. provádět dokumentaci, záznam nebo sepisovat protokol o kontrole neformální, kterou měli dělat na základě interních pokynů ERU u elektráren s výkonem nad 1MW. S odstupem času si svědek nevybavil, že by s FVE Petrovice vznikl nějaký problém. Dále potvrdil, že sám osobně nebyl přítomen u žádné z těchto neformálních prohlídek, tzv. kontrol přes plot, které v některých případech jeho podřízení prováděli. Výsledky těchto neformálních kontrol se ani nikam nezapisovaly nebo se nikde neevidovaly. Svědek L.P. předtím, než rozhodl o vydání licence, provedl sice kontrolu spisu, a to spíše namátkově, neboť v té době se vydávalo velké množství licencí. Sám předpokládal, že veškeré dokumenty, které byly k žádosti předloženy, osvědčovaly stav elektrárny minimálně k tomu datu, kdy byly úřadu předloženy. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka o tom, že v uvedené době mohl ERU vydat licenci také na základě rozhodnutí stavebního úřadu o povolení k předčasnému užívání, což vyplývalo z vyhlášky č. 426/2005 Sb. Takové rozhodnutí stavebního úřadu, který provoz elektrárny povolil, bylo pro ERU podkladem pro vydání licence. Vzhledem k tomu, že svědek odešel z funkce na počátku roku 2011 a ke konci téhož roku přestal na ERU pracovat úplně, byla veškerá data z jeho počítače vymazána. S výpovědí tohoto svědka koresponduje i výpověď **svědka J.K.** učiněná v přípravném řízení (č. l. 190 a násl.), která byla u hlavního líčení provedena postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Tento svědek potvrdil, že pracoval jako referent odboru licencí ERU a jeho úkolem bylo připravovat podklady pro vydání licence, o čemž rozhodoval jeho nadřízený L.P.. Svědek sám měl na starosti mj. vydání licence pro FVE Petrovice, avšak sám na elektrárně nikdy nebyl. Shodně jako L.P., také J.K. potvrdil, že podle interního ústního aktu vedení ERU měli pracovníci provádět kontrolu FVE s výkonem nad 1 MW před vydáním licence. Pro samotné vydání licence však bylo nejdůležitější doložení majetkového stavu a technické způsobilosti tohoto zařízení, k čemuž byla stěžejní revizní zpráva a schválení stavby od stavebního úřadu. Podle svého tvrzení si svědek není vědom toho, že by při vydání licence pro FVE Petrovice došlo k nějakým odchylkám od standardního postupu. V závěru své výpovědi

svědek vysvětlil, ostatně v souladu s platnou právní úpravou, že podmínkou pro uplatnění nároku na výkupní cenu příslušného roku, bylo nejen udělení licence, ale také provedení prvního paralelního připojení ze strany distributora. V roce 2010 tomuto připojení předcházela fyzická kontrola elektrárny právě pracovníky distributora, kteří provedli tzv. zápis, resp. protokol o schválení výroby. Prohlídka byla provedena proto, aby ověřila provozuschopnost elektrárny. Další pracovník J.V. byl osobně vyslechnut u hlavního líčení 7. 6. 2016. Svědek nepracoval na odboru licencí v závěru roku 2010, a proto se k otázce udělení licence konkrétně pro FVE Petrovice vyjádřit nedokázal. S celým případem se dostal do kontaktu až na konci října 2012, neboť působil jako ředitel odboru sporných a schvalovacích řízení. V té době začínal řízení o obnově, které se týkalo udělení této licence a svědek sám dospěl k závěru, že by mělo dojít ke změně licence na 2 MW, když původně byla licence FVE Petrovice udělena pro výrobu v rozsahu 3,3 MW. Poté, co obnovu řízení zahájil, však z ERU odešel. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka o tom, že revizní zprávy byly jedním ze stěžejních podkladů pro udělení licence a měly osvědčovat provozuschopnost revidovaného zařízení. Revizní zprávy byly tedy dokladem o tom, že výroba, o konkrétním rozsahu instalovaného výkonu, je bezpečná a provozuschopná. Samotná licence představuje oprávnění k podnikání v energetickém odvětví a vydává se buď na podkladě kolaudačního souhlasu nebo alespoň na podkladě souhlasu s předčasným užíváním stavby. Takové rozhodnutí stavebního úřadu je jednou z nezbytných podmínek pro udělení licence. Podle platné právní úpravy tedy podmínkou udělení licence byla alternativně buď kolaudace nebo alespoň rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Nalézací soud považuje za významné vyjádření svědka o tom, že podmínkou pro udělení licence bylo to, aby elektrárna byla provozuschopná v takové části, na kterou byla podána žádost o licenci. Rozhodující byl faktický stav, i když výstavba elektrárny mohla probíhat dál. Elektrárna musela být dokončena jednoznačně v takovém rozsahu, v jakém se žádalo o udělení licence. Pokud byla předložena dohoda mezi zhotovitelem díla a objednatelem, resp. souhlas zhotovitele o uvedení elektrárny do předběžného provozu, byl to dostatečný doklad pro ERU k vydání licence. V závěru své výpovědi svědek vysvětlil, že povinností ERU bylo zjistit skutečný stav věci a standardně se před vydáním licence shromažďovaly veškeré podklady, které byly k vydání licence nezbytné. Pokud nevznikly žádné pochybnosti o těchto podkladech, ERU dále samotnou stavbu neprověřoval. V opačném případě, pokud by nějaké pochybnosti vznikly, mohli pracovníci ERU výrobu ohledat.

71. Podstatné listinné důkazy, které byly nezbytné k žádosti o udělení licence, jsou rozebrány shora, když jsou součástí trestního spisu i vlastního spisu ERU, který se týkal řízení o udělení licence. Tím nalézací soud odkazuje na shora rozebraný rozbor těchto rozhodujících listinných důkazů. Pro přehlednost znovu rekapituluje podle příslušného spisu ERU, že **žádost** byla podána 8. 10. 2010 a podepsána obžalovaným D.E.(č. l. 1), **povolení k předčasnému užívání** bylo vydáno 15. 11. 2010 T.H. (č. l. 22, resp. 54 a 136), **předávací protokol** z 12. 11. 2010 byl podepsán obžalovanými M.K.a D.E.(č. l. 24). Podstatné byly zejména **revizní zprávy** vydané obžalovaným T.G. na podkladě provedených revizních prohlídek (č. l. 72, 87, resp. 102 a 138), nikoliv revizní zprávy resp. čestná prohlášení vypracovaná P., k nimž ERU nepřihlížel (č. l. 25, 29 a 38). Dále je třeba zmínit, že ve spise ERU je založena i veřejnoprávní smlouva (č. l. 165), žádost o předčasné užívání (č. l. 189), resp. dohoda o předčasném užívání (č. l. 190) a zejména povolení k předčasnému užívání I. části FVE ze dne 15. 11. 2010 (č. l. 199) jakož i protokol o ústním jednání z 5. 11. 2010 (č. l. 200), resp. obdobný protokol z 31. 1. 2011 (č. l. 201). Povolení k předčasnému užívání II. části (bloku IV. FVE Petrovice) ze dne 17. 12. 2010 (č. l. 211 a 213). Na podkladě rozhodujících listinných **důkazů vydal dne 3. 12. 2010 ERU rozhodnutí o udělení licence č. 111017178 pro XXXXX**(č. l. 282, 477, 483). Licence byla vydána pro výrobu elektriny na dobu 25 let ode dne vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti. Rozhodnutí č. j. 12422-9/2010-ERU je podepsáno ředitelem odboru licencí L.P., který tuto skutečnost také jako svědek potvrdil a nabylo právní moci dne 6. 12. 2010. Držitelem licence byla firma XXXXX,

kteřá tak byla oprávněna provozovat elektrárnu umístěnou v obci Mladošovice, katastrální území Petrovice u Borovan, a to s celkovým instalovaným výkonem provozovny 3,311 MW (shodně spis ERU č. I. 156).

72. Další listinné důkazy se týkají zprovoznění IV. bloku FVE Petrovice, i když tato část elektrárny, resp. udělení licence k ní není podstatnou součástí skutkového děje popsaného ve výroku rozsudku. Dne 6. 12. 2010 byl uzavřen dodatek č. 1 ke shora citované dohodě o předčasném užívání stavby (č. I. 247, 575, 825), na základě něhož XXXXX zastoupená obžalovaným D.E., na straně investora a firma XXXXX, zastoupená obžalovaným M.K. na straně zhotovitele se dohodly IV. FVE Petrovice bude převedena do režimu předčasného užívání dne 17. 12. 2010. Ve stejný den, kdy byl sepsán dodatek č. 1 obě smluvní strany podepsaly předávací protokol (č. I. 246, 574, 576, 826), podle něhož firma XXXXX předala firmě XXXXX konstrukce s upevněnými FV panely instalovaného výkonu 1,1 MW, kompletní rozvody NN technologie, střídače, rozvaděče k bloku trafostanice č. IV. Také předmětný protokol podepsali obžalovaný M.K. a D.E., jako zástupci uvedených smluvních stran. V předávacím protokole je dokonce uvedeno, že je předávána poslední část díla, tj. blok trafostanice č. IV. o výkonu 1,1 MW bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice, a to na celkový instalovaný výkon FV panelů 4,4 MW. Podle názoru nalézacího soudu v kontextu se shora rozebranými listinnými důkazy, které umožnily učinit dílčí závěr o nedokončenosti FVE Petrovice s instalovaným výkonem 3,3 MW v rozhodném období také uvedené údaje v tomto předávacím protokole lze označit jako nepravdivé. Přesto však dne 6. 12. 2010, tj. v den podpisu předávacího protokolu i dodatku č. 1 k dohodě o předčasném užívání stavby, byla podána žádost o předčasné užívání druhé části FVE Petrovice, a to bloku č. IV. k datu 7. 12. 2010 (č. I. 545, 573, 824). Žádost za firmu FVE Petrovice podal B. a stavební úřad 17. 12. 2010 provedl opět kontrolní prohlídku. Téhož dne, tj. 17. 12. 2010 vydala obžalovaná T.H., jako zástupkyně Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech rozhodnutí o povolení předčasného užívání pro stavbu FVE část II. obsahující blok trafostanice č. IV., FV panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 1,1 MW, a to na dobu dočasnou do 31. 1. 2011 (č. I. 827). Současně s tímto rozhodnutím však byl povolen i zkušební provoz pro stavbu, která naopak je podstatná pro skutkové závěry, a je označena jako „Fotovoltaická elektrárna část I. obsahující bloky trafostanice I., II., III., rozvodna VN, FV panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 3,3 MW“. Tento zkušební provoz byl rovněž povolen do 31. 1. 2011. Rozhodnutí nabylo právní moci 5. 1. 2011. Dne 19. 1. 2011 byla podána žádost o vydání kolaudačního souhlasu (č. I. 829) a na den 31. 1. 2011 byla nařízena závěrečná kontrolní prohlídka I. etapy FVE Petrovice o výkonu 3,3 MW (č. I. 830). Dne 31. 1. 2011 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením, což bylo zjištěno z příslušného protokolu (č. I. 831) a místnímu šetření byl za XXXXX přítomen B.. Za Stavební úřad Městského úřadu v Borovanech se místního šetření zúčastnila pochopitelně obžalovaná T.H., která dne 31. 1. 2011 jménem Městského úřadu v Borovanech – Stavebního úřadu vydala kolaudační souhlas (č. I. 832). V tomto rozhodnutí je uvedeno, že obžalovaná vydala „Souhlas s trvalým užíváním stavby FVE Petrovice o výkonu 3,3 MW – I. etapa“. V rozhodnutí je stavba specifikována s tím, že obsahuje objekty, konstrukce FV panelů včetně měničů o celkovém výkonu 3,3 MW, tři blokové trafostanice NN a rozvodnu VN s tím, že trvalé užívání je možné již od 1. 2. 2011. Rozhodnutí o kolaudačním souhlasu bylo vydáno pod č. j. S89/2011/HL.
73. Druhou nezbytnou podmínkou pro získání nároku na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z FV zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 bylo, vedle získání licence na podkladě rozhodnutí ERU, také provedení **tzv. prvního paralelního připojení do distribuční sítě**. Další podstatnou skupinu důkazů tvoří svědecké výpovědi i listinné důkazy, které se týkají právě této rozhodující části skutkového děje.
74. Zástupci firmy E.ON Distribuce a. s., kteří prováděli v závěru roku 2010 kontrolu na stavbě FVE Petrovice byli osobně vyslechnuti u hlavního líčení. **Svědék P.H.** potvrdil, že ve firmě E.ON

Distribuce a. s. pracoval jako manažer sít'ových smluv. S odstupem času si však nevybavuje podrobnosti, které ve FVE Petrovice zjistili v souvislosti s prvním paralelním připojením. Navíc ve firmě E.ON Distribuce a. s. již několik let nepracuje. Nálezací soud považuje za podstatné vysvětlení svědka k základním terminologickým pojmům, užívaným, resp. zmíněným v souvislosti s připojením FVE do distribuční sítě. Svědek vysvětlil, že tzv. první paralelní připojení výrobní bylo definováno pravidly provozování distribučních soustav a začalo platit cca v říjnu 2010. Do té doby se tomuto úkonu říkalo schválení výrobní, ale v podstatě šlo o totéž. P.H. dále vysvětlil, že smlouvy o připojení výrobní se uzavíraly s výrazným časovým předstihem a následně se přílohou těchto smluv staly právě předmětné protokoly o schválení výrobní. Tyto protokoly o schválení výrobní se vlastně používaly i pro následné tzv. první paralelní připojení, aby nebylo nutné smlouvy zpětně upravovat nebo měnit. Do doby, než byla výrobní schválena, nesměla začít vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy. Za podstatné považuje nálezací soud jednoznačné vyjádření svědka o tom, že, pokud by elektrárna nebyla schopna bezpečného provozu, firma E.ON Distribuce a. s. by ji do sítě nepřipojila. Po provedení prvního paralelního připojení byly nakonec uzavřeny smlouvy o odběru elektřiny, k nimž se však svědek v podrobnostech vyjádřit nedokázal s tím, že to nespadlo do jeho náplně práce. Pokud by ovšem technik jejich firmy při kontrole na místě v elektrárně zjistil, že elektrárna neodpovídá deklarovanému výkonu, který je uveden v revizní zprávě, v této části by protokol o schválení výrobní nedoplňl a uvedl by do něj pouze skutečnosti, které na místě zjistil. Při tomto prvním paralelním připojení se kontrolovala funkčnost elektrárny. Svědek rovněž upozornil, že v závěru roku 2010 vzhledem k velkému náporu práce bylo do jejich firmy najato několik lidí, kteří v podstatě kontrolovali zprávy revizního technika o tom, zda zařízení je či není schopno bezpečného a spolehlivého provozu. K předloženému listinnému důkazu označenému jako Smlouva o připojení zařízení výrobce elektřiny k distribuční soustavě – příloha č. 2 (č. l. 2140, 3954, 3948) svědek uvedl, že 21. 12. 2010 byl proveden ověřovací provoz, což je v protokole uvedeno a znamená to tedy, že výrobní někdo z jejich firmy navštívil a provedl zde kontrolu. Svědek však upozornil na to, že protokol je podepsán pouze provozovatelem výrobní, tedy distributorem (pozn. soudu obžalovaným D.E., jako zástupcem firmy XXXXX), avšak absentuje zde podpis v rubrice provozovatele distribuční sítě. Podle názoru svědka tento protokol není vyplněn zcela standardně, neboť z něho nelze usoudit, jestli elektrárna byla v bezvadném stavu a plně funkční. Není zde uvedeno, že by bylo provedeno měření, že by byly provedeny simulace poruchových stavů. Svědek však upozornil na to, že on sám protokol nevyplňoval. Podpis v rubrice poznámky je podle svědka nečitelný, i když podle názoru nálezacího soudu je z řádku předcházejícího parafrázovitě čitelné jméno J.M.. **Svědka J.M.** skutečně potvrdil, že byl do FVE Petrovice vyslán spolu se svým kolegou J.K. firmou E.ON Distribuce a. s. K dispozici dostali revizní zprávu i další doklady týkající se elektrárny, avšak na místě zjistili, že asi polovina panelů chyběla, ačkoliv podle revize mělo být nainstalováno asi 4 MW výkonu. Svědek sám protokol o schválení výrobní nepodepsal, a to po předchozí konzultaci se svým nadřízeným P.H. právě proto, že panely chyběly. K dotazu soudu svědek potvrdil to, co je ostatně zřejmé z citovaného protokolu o schválení výrobní (č. l. 2140), že sám do protokolu dopsal, že je v elektrárně instalováno cca 2000 kW. Svědek tím neschválil údaje uvedené v předložené revizní zprávě, což byl důvod, že protokol neopatřil svým podpisem a razítkem. V den, kdy se svým kolegou kontrolu elektrárny provedl, byla elektrárna schopna dodávat, podle jeho odhadu, asi 2 MW. Tyto údaje do protokolu o schválení výrobní dopsal, stejně jako údaj o ověření skutečnosti dne 21. 12. 2010. V průběhu své výpovědi svědek připustil, že fotografie elektrárny (č. l. 157 a násl.) jsou těmi, které sám pořídil a předal policii při svém výsledku v přípravném řízení. S jistotou to však potvrdit nedokázal právě pro výrazný časový odstup. Nálezací soud však považuje za podstatné vyjádření svědka o tom, že v době, kdy kontrolu provedl se svým kolegou, nebyla FVE osazena panely v plném rozsahu. Svědek to logicky vysvětlil tím, že sice jednotlivé panely nepočítali, ale odhadem, tj. podle vizuální kontroly stanovili kapacitu asi na 2 MW. S výpovědí svědka J.M. koresponduje i výpověď **svědka J.K.**, který potvrdil provedení společné kontroly v samotné FVE

Petrovice. Rovněž svědek uvedl, že na místě zjistili, že elektrárna není úplná, a proto instalovaný výkon určili odhadem. O tom, co na místě zjistili, také sepsali protokol. Jejich úkolem bylo kontrolovat funkčnost, protože hledisko bezpečnosti deklarovala revizní zpráva. J.K. vypověděl, že na místě při kontrole bylo jasné vidět, že část stojanů je prázdná a část je osazena panely. Asi polovina stojanů totiž nebyla panely osazena, a proto uzavřeli, že elektrárna má asi poloviční výkon.

75. S výpověďmi svědků, zejména J.M. a P.H. koresponduje i **Příloha č. 2 ke Smlouvě o připojení zařízení výrobce elektřiny k distribuční soustavě označená jako Protokol o schválení výroby** (např. č. l. 262 Licenčního spisu). Tímto listinným důkazem bylo skutečně prokázáno, že 21. 12. 2010 jej za výrobce, tj. firmu XXXXX podepsal obžalovaný D.E.. Za provozovatele distribuční soustavy však protokol o schválení výroby podepsán není. Ověřovací provoz byl proveden 30. 12. 2010 a bylo zjištěno, že nejsou osazeny panely podle revizních zpráv s tím, že probíhá jejich výměna u poznámky je podepsán svědek J.M. který také potvrdil, že protokol vyplňoval a dopsal sem údaj o tom, že výroba má kapacitu 2.000 kW (2 MW). Na tento listinný důkaz navazuje listinný důkaz označený jako **Smlouva o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje** (č. l. 273, 480, 682 a další). Smlouvu uzavřela firma XXXXX, zastoupená obžalovaným D.E. na straně výrobce elektřiny s firmou E.ON Distribuce a. s. na straně provozovatele distribuční soustavy. Předmětem smlouvy je dodávka elektřiny z obnovitelného zdroje připojené k distribuční soustavě s tím, že předávací místo je v katastrálním území Petrovice, instalovaný výkon výroby je 2.000 kW a jako datum uvedení výroby do provozu je uveden den 30. 12. 2010. Smlouva byla uzavřena až dne 5. 3. 2011 a odkazuje ve svém čl. I./2. na původní Smlouvu o připojení č. 700220106000010, která je ostatně citována i v záhlaví protokolu o schválení výroby. Pro úplnost lze podotknout, že i když smlouva byla sepsána až s několikaměsíčním časovým odstupem podle jejího VI. odst. 1. je účinná od 30. 12. 2010, tj. ode dne uvedení výroby do provozu.
76. Skutečnost, že FVE Petrovice dodávala elektrickou energii z FV zdroje již v prosinci 2010 je prokazována listinnými důkazy – odpovídajícími fakturami. **Fakturou č. 110001** (č. l. 2159, resp. 2096) bylo prokázáno, že firma FVE Petrovice a. s. fakturovala firmě E.ON Energie a. s. částku 25.332,75 Kč bez DPH, resp. 30.467 Kč včetně DPH, a to za dodávku elektrické energie z FV zdroje a za decentrální výrobu elektřiny vše za prosinec 2010. Faktura byla vystavena za dodávku elektrické energie v množství 2.085 kW. **Výpis z účtu** firmy XXXXX, který byl veden u peněžního ústavu Unicredit Bank a. s. (č. l. 2160, resp. 287) svědčí o tom, že firma E.ON Energie a. s. fakturu plně akceptovala a částku 30.467 Kč uhradila. Také v následujícím období od ledna 2011 firma XXXXX dodávala elektrickou energii firmě E.ON Energie a. s., resp. firmě E.ON Distribuce a. s., za což jim fakturovala měsíčně příp. čtvrtletně odpovídající částky. Tato skutečnost je prokázána příslušnými **fakturami** (č. l. 2097-2133), které se pak staly spolu s dalšími listinnými důkazy podkladem pro zpracování odborného vyjádření, jako zásadního důkazu pro prokázání škodného následku trestného jednání.

Výše škody

77. Východiskem pro úvahy a závěry nalézacího soudu k otázce výše škody, která měla být jednáním obžalovaných způsobena byl právní názor vyslovený odvolacím soudem v závěru jeho rozhodnutí ze dne 29. 11. 2018 č. j. 2 To 42/2018-5029 (ad 38.). Podle názoru odvolacího soudu je při stanovení výše škody nutno vycházet z výše rozdílu mezi sazbami za solární energii v případě, že elektrárna byla uvedena do provozu do konce roku 2010 a sazbami, které by byly vyplaceny, pokud by byla uvedena do provozu od 1. 1. 2011. Tato koncepce správně odráží povahu věci, kdy v daném případě sice mohly být FVE v podstatné míře dokončeny, avšak došlo

k podvodnému jednání vůči ERU za účelem včasného vydání licence, zachovávající vyšší výkupní ceny solární energie. V daném případě by se totiž nejednalo o úmysl vylákat maximální možný příjem, jak tomu bývá u de facto neexistujících FVE, nýbrž mohlo by se jednat o úmysl získat výhodu ve výši cenového rozdílu mezi roky 2010 a 2011. Jedná se zároveň o vyjádření presumpce, že FVE by licenci získaly, avšak teprve po 1. 1. 2011, tedy za zcela jiných podmínek odkupu solární energie. V této souvislosti poukázal odvolací soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016 sp. zn. 4 Tdo 968/2016.

78. Výše způsobené škody a škody, která reálně mohla vzniknout, byla primárně prokázána listinnými důkazy (zejména faktury č. l. 2088-2133 a další). Z těchto listinných důkazů i platné právní úpravy, včetně cenových rozhodnutí ERU vycházel J.M., který již v přípravném řízení zpracoval k otázkám vzniklé škody **odborné vyjádření**, a to dne 12. 5. 2014 (č. l. 2076), které pak doplnil **dodatkem č. 1** ze dne 24. 4. 2017 (č. l. 4499). Zpracovatel odborného vyjádření podrobně konkretizoval právní východiska pro stanovení výkupní ceny energií z fotovoltaických zdrojů, které pak aplikoval na číselné údaje získané z faktur, vystavených společností FVE Petrovice za dodávky elektřiny, zejména pro jednotlivá období let 2011-2013. Tyto údaje přehledně uvedl v tabulkách a učinil z nich odpovídající výpočty a závěry. Nálezací soud již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku upozornil na podstatu skutkového děje, kdy jedním z rozhodujících kritérií, kdy pro posouzení trestnosti a vzniklého následku, byla skutečnost, zda FVE Petrovice získala licenci v roce 2010 nebo v roce 2011. Od této skutečnosti se také odvíjel její nárok na výši garantované výkupní ceny, resp. celkově získávané formy různých dotací. Souhrnně lze upozornit na podstatný dílčí závěr nálezacího soudu o tom, že FVE Petrovice nebyla v rozhodujícím období, tj. ke dni provedených revizí, vydání rozhodnutí stavebního úřadu nebo sepisu předávacího protokolu řádně dokončena, a proto licence vydaná ERU jí byla udělena na podkladě dokladů, které neobsahovaly pravdivé údaje. Není sice vyloučena úvaha, kterou nastínil i odvolací soud ve svém rozhodnutí o tom, že FVE Petrovice mohla být dokončena v plném rozsahu po dni 1. 1. 2011, avšak pro posouzení trestnosti je rozhodující závěr nálezacího soudu o tom, že licence jí nebyla vydána oprávněně, což v konečném důsledku znamená, že nemohla vystupovat jako elektrárna uvedená do provozu v průběhu roku 2010. Pro stanovení následku trestného jednání bylo tedy podstatné vyčíslení škody, která vznikla za již fakturované období, jakož i škody, která hrozila vzniknout do budoucna. Základním kritériem pro výpočet škody byla skutečnost, že FVE Petrovice získala licenci v roce 2010 bez splnění zákonných předpokladů. V souladu s právním názorem odvolacího soudu byla škoda vyčíslena jako rozdíl mezi podporou vyplacenou distribučními společnostmi pro takové zařízení, tj. FVE uvedené do provozu v roce 2010 a podporou, která by byla takové FVE vyplacena v případě, že by byla uvedena do provozu a získala tak zákonnou licenci až v roce 2011. Odborným vyjádřením J.M., které odkazuje na platnou právní úpravu, zejména odpovídající cenovému rozhodnutí ERU, bylo prokázáno, že elektrárna uvedená do provozu v roce 2010 mohla fakturovat výkupní ceny elektřiny dodané do sítě za 1 MW v roce 2010 v částce 12.150 Kč, v roce 2011 v částce 12.400 Kč, v roce 2012 v částce 12.650 Kč a v roce 2013 v částce 12.903 Kč. Naproti tomu elektrárna uvedená do provozu v roce 2011 mohla fakturovat výkupní ceny elektřiny dodané do sítě za 1 MW v částce 5.500 Kč v roce 2011, v částce 5.610 Kč v roce 2012 a v částce 5.723 Kč v roce 2013. Společnost FVE Petrovice vystupovala jako vlastník elektrárny uvedené do provozu v roce 2010, a proto za dodanou elektrickou energii fakturovala společnosti E.ON Distribuce a. s. za rok 2011 částku 12.400 Kč a v roce 2012 částku 12.650 Kč, a to vždy za 1 MW elektřiny dodané do sítě. Společnosti E.ON Energie a. s. pak za rok 2013 fakturovala částku 12.903 Kč za 1 MW elektřiny dodané do sítě. Pro úplnost je třeba podotknout, že za byť rozsahem minimální dodávku elektřiny v prosinci 2010 fakturovala částku 12.150 Kč za 1. MW. Odborným vyjádřením, s odkazem na listinné důkazy, bylo prokázáno, že veškeré faktury, vystavené pro společnost E.ON Distribuce a. s. i pro společnost E.ON Energie a. s. byly proplaceny na účet firmy XXXXXTato firma tak dostala od společnosti E.ON Distribuce a. s. zaplacenou za dodávku

elektřiny v roce 2011 částku 22.292.366 Kč, v roce 2012 částku 26.754.507,67 Kč. Za dodávku elektřiny v roce 2013 dostala uhrazeno od firmy E.ON Energie a. s. celkem 25.403.504,69 Kč. V další části odborného vyjádření jeho zpracovatel přehledně rozvedl platnou právní úpravu tzv. solární daně, tj. odvodu z elektřiny ze slunečního záření, jak bylo upraveno v zákoně 180/2005 Sb. ve znění zákona č. 402/2010 Sb. Podle citovaného zákona byla předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření elektřina vyrobená v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010 (§ 7a). Jestliže FVE Petrovice vystupovala jako elektrárna uvedená do provozu v roce 2010, pak splnila podmínky citovaného zákonného ustanovení. Podle § 7b citovaného zákona plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy (pozn. soudu zde firma E.ON Distribuce a. s., resp. E.ON Energie a. s.). Z listinných důkazů soudní znalec zjistil údaje k jednotlivé fakturaci, které přehledně shrnul v tabulkách na str. 8 a násl. Takto bylo zjištěno, že FVE Petrovice za období let 2011, 2012 a 2013 vyrobila a dodala celkem 6.229.767 kWh elektrické energie. Rozdíl mezi inkasovanou částkou a částkou, která měla být řádně nárokována činil bez vlivu solární daně (tj. bez odpočtu solární daně) 40.880.707,70 Kč. S odpočtem tzv. solární daně za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 byl vzniklý rozdíl v cenách na základě data připojení FVE (2010 x 2011) ve výši 23.378.621,70 Kč. Z této částky bylo 15.450.611 Kč na úkor společnosti E.ON Distribuce a. s. za odběr elektřiny v letech 2011 a 2012 8.928.010 Kč na úkor společnosti E.ON Energie a. s. za odběr elektřiny v roce 2013. Ke zmíněné částce 23.378.621 Kč je však třeba přičíst solární daň ve výši 20.502.086 Kč. Celkový rozdíl se započtením solární daně, tj. finálně **vzniklá škoda** oběma poškozeným subjektům, představovala částku **43.880.707 Kč**. Tato částka představuje škodu, která skutečně vznikla a která je reálným následkem trestného jednání obžalovaných. Nalézací soud znovu rekapituluje, že se jedná o rozdíl mezi částkou, kterou společnost XXXXX fakturovala distribučním společnostem, tj. odběratelům vyrobené elektrické energie, když vystupovala jako zdroj uvedený do provozu v roce 2010 a částkou, kterou měla fakturovat v případě, že by byla reálně dokončena a získala licenci v roce 2011. Vedle toho se soud zabýval i výpočtem škody, která reálně hrozila vzniknout. V případě FVE totiž garantovaná doba podpory činila 20 let, a to v souladu s vyhláškou č. 140/2009 Sb., resp. 475/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Dle sdělení ERU je tak zřejmé, že pokud by se po celou dobu těchto 20 let hradila neoprávněně získávaná cena pro společnost XXXXX, vznikla by škoda ve výši cca 160.879.340 Kč. Pro úplnost je třeba podotknout, že za skutečně vzniklou škodu považoval nalézací soud výpočet stanovený ing. Michálkem ve variantě, kdy součástí škody je i tzv. solární daň. V úvahu je třeba vzít skutečnost, že solární daň by distribuční společnost musela uhradit a v konečném důsledku by došlo k reálnému snížení jejího majetku.

79. Takto stanovená výše skutečně vzniklé i reálně hrozící škody, odpovídá právnímu názoru odvolacího soudu, kterým byl nalézací soud vázán. Výpočty provedené J.M. v dodatku č. 1 k jeho odbornému vyjádření (č. l. 4499) považoval nalézací soud za výpočty spíše orientační, neboť byla stanovena tzv. tržní cena elektřiny v jednotlivých měsících let 2011 až 2013. Rozdíl mezi skutečně fakturovanou a odběratelem uhrazenou částkou, získanou prodejem elektřiny za výkupní cenu z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 oproti částce, která by byla hrazena v cenách tržních v průběhu období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 byl zjištěn v částce 71.566.409,22 Kč. Odborné vyjádření i jeho dodatek hodnotil soud mj. v souladu s procesní zásadou „in dubio pro reo“, tedy v případě pochybností ve prospěch obžalovaných, a proto akceptoval závěry J.M. uvedené v původním odborném vyjádření, které mělo oporu v platné právní úpravě, týkající se garantovaných výkupních cen včetně právní úpravy týkající se odvodu solární daně.

Důkazní návrhy

80. Shora podrobně rozebrané důkazy považoval nalézací soud za zcela dostatečné pro ustálení skutkového děje do podoby, která je uvedena ve výroku tohoto rozsudku. V závěru dokazování u hlavního líčení bezprostředně před vyhlášením tohoto rozsudku, tj. dne 30. 6. 2020 procesní

strany jiné důkazní návrhy neučinily. Přesto však považuje nalézací soud za nezbytné reagovat na důkazní návrhy, které byly učiněny v předchozích fázích řízení, tj. po vrácení věci z odvolacího řízení. V závěru dokazování u hlavního líčení dne 17. 2. 2020 totiž důkazní návrh učinil pouze obhájce obžalovaného T.G., který odkázal na dříve navrhované důkazy, které však v tomto vyjádření blíže nespecifikoval. U hlavního líčení dne 30. 9. 2011 tento obhájce obžalovaného navrhl přibrání znaleckého ústavu VÚT Brno za účelem vypracování znaleckého posudku s tím, že znaleckému ústavu mají být položeny stejné nebo obdobné otázky, jaké byly položeny za účelem zpracování jiného posudku (č. l. 4616-4626). Tento důkazní návrh však nalézací soud nepovažoval za důvodný, neboť, jak vyplývá z obsahu odůvodnění tohoto rozsudku, i z obsahu trestního spisu, znalecký ústav VÚT Brno byl již v minulosti přibrán a znalecký posudek zpracoval a ten je právě založen na č. l. 4616-4626. V závěru téhož hlavního líčení obhájkyň obžalovaného M.K. navrhla výslech svědka L.M., který nalézací soud plně akceptoval a výslech svědka provedl u hlavního líčení dne 17. 2. 2020, jak je shora rozvedeno. Jako nedůvodný považoval nalézací soud důkazní návrh učiněný obžalovaným D.E., a to opětovný osobní výslech svědka P.L., když tento důkaz byl v minulosti proveden u hlavního líčení dne 30. 8. 2016 a obžalovaný dostatečně nezdůvodnil jaké nové skutečnosti by opakováním tohoto důkazu měly být prokázány nebo vyvráceny. Relevantní důkazy k posouzení míry dokončenosti, resp. nedokončenosti FVE Petrovice v závěru roku 2010 byly opatřeny a u hlavního líčení provedeny v naprosto vyčerpávajícím a dostatečném rozsahu, což vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, v němž jsou jednotlivé listiny rozebrány, včetně závěru nalézacího soudu.

81. Nalézací soud považuje také za podstatné stručně reagovat na **argumenty obhajoby prezentované**, ať už samotnými obžalovanými nebo jejich obhájci v závěrečné řeči. Primárně je nutno znovu rekapitulovat to, co nalézací soud podrobně rozebral v úvodu tohoto rozsudku a opakovaně uvedl i v jeho jednotlivých pasážích. Podstatou trestného jednání obžalovaných bylo vytvoření jednotlivých dokumentů s nepravdivými údaji, které vedly k neoprávněnému vydání licence ERU. Získání licence však bylo pouze jednou z podmínek na uplatňování garantované výkupní ceny za dodávky elektrické energie do distribuční sítě a druhou podmínkou bylo to, že výrobní byla uvedena do provozu do konce roku 2010. Pochopitelně v témže roce musel výrobce také zákonným způsobem licenci získat. Shora rozebranými důkazy byla ve své podstatě vyvrácena základní obhajoba každého z obžalovaných, neboť, jak nalézací soud shora uvedl, učinil dílčí závěry a také souhrnný závěr o tom, že licence byla ERU udělena firmě XXXXX na základě dokumentů vytvořených obžalovanými, které obsahovaly nepravdivé údaje. Licence byla tedy získána díky tomu, že byl ERU uveden v omyl. Nelze tedy akceptovat obhajobu obžalovaných D.E. a M.K. o tom, že předávací protokol ze dne 12. 11. 2010 nebyl podle platné právní úpravy povinným dokumentem, který žadatel předkládal k žádosti o udělení licence. V souladu s ustanovením § 7 odst. 1 vyhlášky č. 42/2005 Sb. (pozn. soudu podrobně citováno shora) byl žadatel povinen doložit majetkový nebo užívací vztah k energetickému zařízení, pro něž licenci na výrobu elektřiny požadoval. Jestliže obžalovaní vzájemně podepsali 12. 11. 2010 předmětný protokol, dali tím jednoznačně najevo skutečnosti, které protokol osvědčoval totiž to, že FVE Petrovice je dostavena v takovém rozsahu, že pouze bez konečných terénních úpravy umožňuje bezpečný provoz na úrovni 3,3 MW instalovaných FV panelů. Nelze akceptovat ani názor obhájce obžalovaného D.E. o tom, že licenci lze postavit na roven živnostenského oprávnění a daleko důležitější pro uplatnění garantované ceny bylo první paralelní připojení. Jak vyplývá z platné právní úpravy, tyto dvě podmínky, tj. zákonné získání licence a provedení tzv. prvního paralelního připojení byly postaveny naroveň a nelze kteroukoliv z nich považovat za méně významnou. Podle názoru nalézacího soudu lze souhlasit s názorem obhajoby o tom, že udělení licence bez dalšího nezaložilo FVE nárok na garantované výkupní ceny a nemohlo vést k obohacení žadatele o licenci. V konkrétním případě však udělení licence nezůstalo osamoceným úkonem, ale bylo doprovázeno naplněním právě druhé podmínky, a to první paralelním připojením. Z důkazů provedených u hlavního líčení bylo prokázáno, že licence byla udělena na

základě dokladů s nepravdivými údaji, z čehož vyplývá, že pokud by byly předloženy takové dokumenty k žádosti o licenci, které by osvědčovaly faktický stav FVE Petrovice k vydání licence by nemohlo dojít, neboť zákonné podmínky pro její vydání splněny nebyly. Ostatně ani první paralelní připojení dne 30. 12. 2010 nebylo distributorem akceptováno v plném rozsahu licence, která byla udělena na výkon 3,3 MW, ale pouze v rozsahu 2,0 MW. Jak z provedených listinných důkazů, tak z výpovědi svědků, zejména zástupců firmy E.ON Distribuce a. s. bylo totiž zjištěno, že ani k 30. 12. 2010 nebyla FVE Petrovice plně dokončena v rozsahu 3,3 MW, na který byla licence vydána, resp. jak bylo uvedeno v revizních zprávách, předávacím protokolu z 12. 11. 2010, resp. v rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž tyto dokumenty byly vydány s několikadenním, resp. několikátýdenním předstihem před rozhodnutím ERU o vydání licence. Ani samotný distributor, tj. firma E.ON Distribuce neshledal, že by elektrárna byla schopna bezpečného provozu právě v tomto rozsahu, z čehož lze ostatně dovodit, že nebylo relevantními důkazy prokázáno, že by v tomto rozsahu byla elektrárna bezpečná. Pokud obhajoba argumentovala tím, že odstoupení od smlouvy o dílo ze dne 8. 3. 2011 nelze vykládat jako důkaz o nedokončenosti FVE, nemůže nalézací soud s tímto názorem souhlasit. Podle názoru soudu text smlouvy o odstoupení od smlouvy o dílo ze dne 8. 3. 2011 je zcela jednoznačným a srozumitelným projevem vůle obou smluvních stran, zastoupených obžalovanými D.E.a M.K., od dříve uzavřené smlouvy o dílo odstoupit. Důvodem odstoupení bylo jednoznačně to, že smlouva nebyla naplněna, tedy dílo nebylo v původním smluveném rozsahu ke dni, který byl smluvními stranami rovněž dohodnut, dokončeno. Pokud by smluvní strany, zastoupené obžalovanými D.E.a M.K., měly vůli vytvořit právní podklad např. pro vrácení nadbytečné technologie nad rámec 2,0 MW, akceptovaných firmou E.ON Distribuce a. s., musel by text smlouvy o odstoupení smlouvy o dílo, jednoznačně korelovat s touto jejich vůlí. Z textu tohoto dokumentu však ani v náznaku není patrné, že by vůle obžalovaných směřovala pouze k vrácení či zpětnému přeprodání nadbytečné technologie. Listinu je, podle názoru soudu, třeba vykládat nejen podle jejího názvu, ale zejména podle jejího obsahu. Obsah tohoto dokumentu je jednoznačným projevem vůle obou smluvních stran nepokračovat ve vzájemném obchodním vztahu, který započal uzavřením smlouvy o dílo, ale naopak je jednoznačným projevem vůle obou smluvních stran od této smlouvy odstoupit z důvodu nenaplnění smlouvy. V této souvislosti je třeba odkázat na elementární principy občanského práva, kdy smlouva je považována za dvou nebo vícestranné jednání, přičemž mezi projevy vůle smluvních stran musí dojít ke vzájemné shodě. Primárně z textu smlouvy o odstoupení není ani v náznaku patrné, že by nepanovala shoda mezi smluvními stranami, tj. mezi oběma obžalovanými na obsahu této smlouvy. Oba obžalovaní, jako zástupci smluvních stran, projevíli svoji vůli náležitým způsobem, který je, podle názoru soudu, dostatečně určitý, srozumitelný a dokonce byl zachycen v písemné formě. Předmětná smlouva navíc nebyla dosud žádnou ze smluvních stran zpochybněna např. tím, že by byla namítána její neplatnost pro nesoulad vůle a jejího projevu, event. z jiného relevantního důvodu. Stejně tak soud vnímá protokol o předání díla z 12. 11. 2010, jehož předmětem je předání díla specifikovaného jako: „podstatná část díla bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice na úrovni 3,3 MW instalovaných FV panelů“. Tuto formulaci lze nade vše pochybnost vnímat a vykládat tak, že dílo bylo předáno v plném rozsahu, jak odpovídá kapacitě 3,3 MW instalovaných panelů, s výjimkou konečných terénních úprav, avšak předávané dílo umožňuje bezpečný provoz. Konečné terénní úpravy jsou nepodstatnou částí díla, jak odpovídá použité formulaci. Je třeba zdůraznit, že tento důkaz nalézací soud hodnotil nejdříve, jak mu ukládá zákon, sám o sobě, tedy jednotlivě, a následně i v kontextu s dalšími důkazy. Nalézací soud uzavřel, že také tyto listiny je třeba hodnotit především s ohledem na jejich obsah. Použité formulace jsou jednoznačné, srozumitelné a nelze je vykládat podle aktuální potřeby obviněných. Ostatně ani z více než devítiletým časovým odstupem nebyly mimo rámec tohoto trestního řízení učiněny žádné relevantní právní úkony, které by obsah obou dokumentů, tj. smlouvy o odstoupení od smlouvy o dílo i předávacího protokolu z 12. 11. 2010 jakkoli zpochybnily, a to ani ze strany D.E., ani ze strany M.K.. Závěry

nalézacího soudu lze spolehlivě vztáhnout k oběma dokumentům. Stejně tak je třeba odmítnout argument obhajoby spočívající v tom, že správní orgán přistupoval k posuzování listin formalisticky. Jak z výpovědi svědků, zejména pracovníků ERU, tak z odpovídajících listinných důkazů je zcela zřetelné, že správní orgán, tj. ERU postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou. Při posuzování žádosti o licenci vycházeli z dokumentů předložených žadatelem, tj. firmou XXXXX, zastoupenou obžalovaným D.E., a především pracovníci ERU vycházeli z důvěry v pravost a obsahovou správnost rozhodujících dokumentů. Nelze totiž přehlédnout, že byly předloženy především dokumenty, u nichž minimálně z hlediska formálního nebyl důvod o jejich pravosti a správnosti pochybovat, když zejména šlo o rozhodnutí stavebního úřadu, tj. Městského úřadu v Borovanech, který je státním orgánem a revizní zprávy byly vydány státem certifikovaným revizním technikem. Ovšem ani z hlediska obsahového, jak potvrdili slyšení svědkové, zástupci ERU, neshledali žádné pochybnosti a neměli proto důvod činit potřebné kroky směřující k prověření těchto dokumentů. Pracovníci ERU vysvětlili v rámci svých svědeckých výpovědí standardní postup ERU v případě, že měli pochybnosti zejména o obsahové správnosti předložených dokumentů, neboť v opačném případě nebylo jejich zákonnou povinností provádět místní šetření. V souvislosti s výrokem o vině považuje nalézací soud za nezbytné opětovně upozornit na to, že jeho skutkové závěry nemají oporu pouze v jediném důkazu, ale výrok o vině se opírá o ucelený řetězec přímých a nepřímých důkazů shora rozebraných, o jejichž věrohodnosti neshledal nalézací soud žádné rozhodující a zásadní pochybnosti. Jednotlivé důkazy spolu buď zcela nebo alespoň částečně vzájemně korespondují a především se vzájemně doplňují. Pokud byly do jisté míry zpochybněny záznamy ve stavebních denících, což ostatně připustil i odvolací soud, je třeba poukázat na to, že stavební deníky nebyly jediným důkazem pro skutková zjištění nalézacího soudu. Stavební deníky sice nebyly vedeny v souladu s platnou právní úpravou, avšak potřebné skutkové okolnosti byly prokázány svědeckými výpověďmi, listinnými důkazy, zejména fakturami a škodními protokoly. Nalézací soud proto nebyl ve svých skutkových zjištěních odkázán pouze na záznamy uvedené ve stavebních denících. Rovněž obhajoba obžalovaného M.K. o tom, že rozhodující dokument podepsal pouze proto, že byl náhodou v Praze, byla vyvrácena v kontextu řetězce provedených důkazů, které završil svědek M., ostatně vyslechnutý k návrhu obhajoby. Z výpovědi tohoto svědka bylo zjištěno, že sám participoval ve firmě XXXXX pouze formálně a předmětnou zakázku týkající se stavby FVE Petrovice sice zprostředkoval, v počátku uzavřel smlouvu o budoucí smlouvě, ale potom celý obchodní případ převzal obžalovaný M.K., který také stavbu dozoroval a finální dokumenty podepsal. Svědek M. obhajobu obžalovaného spíše vyvrátil, i když v závěru projevil vůli obžalovanému pomoci zejména tím, že připustil, že i on by mohl nějaký dokument, jako člen představenstva společnosti podepsat jenom protože je v Praze. Podle názoru soudu bylo zcela v dispozici obžalovaného M.K. zkontrolovat a prověřit primárně v jakém stavu dílo přebírá od svých dodavatelů a v jakém stavu dílo předává svému zákazníkovi, tj. firmě XXXXX. Obžalovaný se nemůže zbavit odpovědnosti, v konečném důsledku pak odpovědnosti trestní tvrzením, že předal to, co převzal. Svědek M. obhajobu obžalovaného vyloučil a důvodně se nelze domnívat, že obžalovaný podepsal dokumenty jen proto, že byl tzv. náhodou v Praze, neboť výpovědi svědka bylo potvrzeno a ostatně to odpovídá i listinným důkazům, že obžalovaný podepsal samotnou smlouvu o dílo, následně stavbu dozoroval a v závěru podepsal 12. 11. 2010 i tento předávací protokol a v konečném důsledku 8. 3. 2011 pak i smlouvu o odstoupení od smlouvy o dílo. K dotazu soudu ostatně obžalovaný M.K. doplnil, že svůj podpis na těchto rozhodujících dokumentech považuje za závazný. Svědek M. navíc uvedl, že sám ve firmě figuroval formálně a tato zakázka byla zcela v dispozici obžalovaného. Podle názoru soudu pokud měl obžalovaný M.K. nějaké pochybnosti o stavu předávaného díla, nejen že jej v prvotní fázi neměl sám přebírat, ale pokud jej předal zákazníkovi, měl trvat na důsledných záznamech o tom, v jakém stavu dokončenosti dílo jeho firma předává. Předávací protokol zdánlivě není povinným dokumentem pro licenční řízení, ale jak nalézací soud shora uvedl, žadatel o licenci musí prokázat svůj vztah k výrobě elektrické energie, zejména užívací nebo vlastnické právo a

primárně převzetí díla prokazuje také ve stavebním řízení, kde musí doložit stav dokončenosti. Pokud se obžalovaný hájil tím, že panely byly zaplacený a dodány, proto neměl důvodu pochybovat o pravdivosti předávacích protokolů, musí nalézací soud odmítnout i tento jeho argument. Rozhodující by totiž bylo pokud by ke dni sepsu předávacího protokolu byly dodány FV panely totožné s těmi, které jsou uvedeny v projektové dokumentaci, nikoliv FV panely jiných parametrů a především to, že tyto panely byly řádně nainstalovány a dílo bylo tedy v deklarovaném rozsahu dokončeno. Jestliže je v předávacím protokole z 12. 11. 2010 uvedeno, jak nalézací soud rozebral shora, že je předána „podstatná část díla bez konečných terénních úprav, umožňující bezpečný provoz FVE Petrovice na úrovni 3,3 MW instalovaných FV panelů“, jednoznačně je tím deklarováno, že dílo je předáváno v tomto rozsahu plně dokončené, schopné bezpečného provozu a zejména provedené v souladu s projektovou dokumentací. Lze tedy uzavřít, že předávací protokol neobsahoval pravdivé údaje, obžalovaný M.K. sám věděl, jaké jsou jeho povinnosti vyplývající z jeho postavení místopředsedy představenstva společnosti XXXXX a zejména jaké povinnosti vyplývají ze smlouvy o dílo a v konečném důsledku, že tento protokol je nepravdivý. Obžalovaný logicky věděl, že podpisem protokolu, jako statutární zástupce, deklaruje skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, přesto protokol podepsal. Tento protokol nelze pro účely licenčního řízení považovat za nadbytečnou listinu. Sama obhájkyň obžalovaného poukazuje na ustanovení § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb., tj. podmínky povolení předčasného užívání stavby před jejím dokončením. Takový předávací protokol je nutno vnímat jako nezbytný podklad pro rozhodnutí stavebního úřadu, který v rámci stavebního řízení zjišťuje v jakém stavu je stavba, jejíž předčasné užívání před jejím úplným dokončením povoluje. Stavba byla projektována a povolena jako FVE s kapacitou 4,4 MW. Pokud žadatel žádal o předčasné užívání stavby v rozsahu 3,3 MW před jejím úplným dokončením (tj. v plánovaném rozsahu 4,4 MW) byl povinen prokázat, že v této části je stavba dokončena a způsobilá bezpečného provozu. Vedle revizních zpráv takovým dokladem byl logicky protokol o předání této části stavby. Nalézací soud opakovaně uvedl, že rozhodující byl skutkový stav ke dni vystavení dokladů podstatných pro licenční řízení (revizních zpráv, rozhodnutí stavebního úřadu i předávacího protokolu z 12. 11. 2010) a uzavřel z důvodu shora opakovaně rozvedených, že licence byla vydána na podkladě důkazů obsahujících nepravdivé údaje. V této souvislosti je pak nadbytečné opětovně reagovat na argumenty obhajoby stran toho, že do konce roku 2010 byla výrobní připojena a dodávala, což bylo druhou podmínkou pro získání garantované výkupní ceny. Nad rámec těchto skutečností lze pak k dalším argumentům obhajoby obžalovaného M.K. podotknout, že není součástí skutkového děje to, že by měl nabádat obžalovaného T.G., aby jako revizní technik vydal nepravdivé revizní zprávy a jeho trestněprávně významné jednání primárně spočívalo, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, v deklarování nepravdivých skutečností v souvislosti s předáním FVE Petrovice u Borovan. Znovu je tedy třeba zdůraznit, že rozhodující byl podpis obžalovaného na předávacím protokolu, který nelze vnímat jako formální úkon, jak tvrdil obžalovaný. Je to úkon, který ostatně v další části své výpovědi obžalovaný vnímal jako závazný a, podle názoru soudu, svým podpisem obžalovaný stvrdil a dal najevo, že údaje uvedené v této listině považuje za pravdivé. Ostatně i proto je vždy podpis statutárního orgánu na rozhodujících dokumentech vyžadován. V konečném důsledku tak dočasné povolení stavby nelze vnímat jako prostor ke svévolné změně projektové dokumentace bez dalších rozhodujících úkonů (např. schválení, změny projektové dokumentace) a údajnou dodatečnou změnu FV panelů pro jejich vadnost či poruchovost za panely jiného typu nelze bagatelizovat. Ani v tomto směru soud obhajobě obžalovaných nepřisvědčil. Plně byla vyvrácena rovněž obhajoba obžalovaného T.G., neboť nelze přisvědčit závěrům jeho obhájce o tom, že zákonnost licence nebyla zpochybněna a stejně tak nebyla zpochybněna odbornost obžalovaného T.G., jako revizního technika. Nalézací soud se ztotožňuje s předmětnými argumenty o tom, že revizní technik nebyl povinen kontrolovat FV panely, ale, jak bylo prokázáno odbornou expertizou i v dílčím rozsahu svědeckými výpověďmi, revizní technik musel zkontrolovat kompletnost revidovaného díla a zejména vlastní zapojení FV panelů. Pokud tedy bylo prokázáno, že FV

panely nebyly plně naistalovány v tom rozsahu, který obžalovaný deklaroval v revizních zprávách, nemohl obžalovaný zkontrolovat jejich zapojení a nemohl pak logicky vydat revizní zprávy se závěrem, že v deklarovaném rozsahu je revidované dílo schopné bezpečného provozu. Rovněž listinné důkazy, které vedly nalézací soud k dílčímu závěru o rozhodujícím zpochybnění odbornosti obžalovaného T.G., jsou rozebrány shora a takové v tomto směru byla obhajoba obžalovaného vyvrácena (ERU č. l. 5047, 5050). V konečném důsledku pak nemohl soud přisvědčit ani argumentům obhajoby obžalované T.H.mj. spočívající v tom, že bylo k v dispozici ERU, aby si vyhodnotil aktuální stav stavby. Opakovaně soud zdůrazňuje, že ERU vycházel z presumpce správnosti rozhodnutí státního orgánu, tj. Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech, které vydala obžalovaná T.H.. Obžalovaná zde ovšem deklarovala skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, tedy že elektrárna je v uvedeném rozsahu dokončena, ačkoliv listinné důkazy svědčí o tom, že dokončena nebyla a revizní zprávy nemohly být vůbec vydány v tom rozsahu, v jakém vydány byly. To jsou skutečnosti, které musely být obžalované zřetelné již při samotném místním šetření, které v elektrárně před vydáním svých rozhodnutí provedla. Obžalovaná nemohla tedy dospět k závěru, že elektrárna je schopna bezpečného provozu a nemohla potřebné rozhodnutí v rámci stavebního řízení vydat. Dokončování elektrárny totiž nespočívalo pouze v dokončení bezvýznamných terénních úprav, jak ostatně deklarovali obžalovaní M.K. a D.E. v předávacím protokole ze dne 12. 11. 2010, ale spočívalo v provádění instalace rozhodující technologie, která ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu rozhodně nebyla bezpečně instalována v deklarovaném rozsahu 3,3 MW. Zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí, jímž obžalovaná povolila užívání této stavby před jejím dokončením, naplněny nebyly.

D. Právní kvalifikace

82. Obžalovaným D.E. a M.K. bylo v podané obžalobě kladeno za vinu spáchání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokončeného, dílem zůstavšeho ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Obžalovanému T.G. pak bylo kladeno za vinu spáchání tohoto trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, a to ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku spáchané ve vztahu k trestnému jednání obžalovaných D.E. a M.K.. Nalézací soud považuje za nezbytné stručně rekapitulovat podmínky platné právní úpravy, které považoval za naplněné a učinil tak závěry o důvodnosti užití právní kvalifikace ve shodě s obžalobou.
83. V případě trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku spočívá trestné jednání pachatele v tom, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti. Pro naplnění znaku jednání, jako obligatorního formálního znaku objektivní stránky této skutkové podstaty, postačí prokázání jedné z alternativ tohoto jednání. Omyl je v rovině trestně právní kvalifikován jako rozpor mezi představou a skutečností. Podváděná osoba, tj. osoba uvedená v omyl nemá díky tomu buď žádnou představu o rozhodné skutečnosti nebo se mylně domnívá, že se nemá čeho obávat. Pachatel uvede jinou osobu v omyl tím, že vědomě předstírá skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, a to zpravidla tím, že použije lest nebo poskytne podváděné osobě nepravdivou informaci. Jinou formou jednání pachatele je to, že zamlčí podstatné skutečnosti, tedy takové, které jsou rozhodující pro následné jednání a rozhodování podváděné osoby. V opačném případě pokud by podváděné osobě byly známy pravdivé a objektivní skutečnosti, nedošlo by k jejímu jednání vyžadovanému pachatelem, event. by k takovému jednání došlo, ale pouze v minimálním rozsahu. Zamlčení podstatných skutečností může ostatně spočívat i v opomenutí, kdy pachatel vědomě neuvede skutečnosti, které jsou mu známy, avšak které mají pro podváděný subjekt podstatný význam pro jeho rozhodnutí, zda a jak bude jednat. V souvislosti s aplikovanou formou jednání, jako znaku objektivní stránky tohoto trestného činu, jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, lze stručně

rekapitulovat závěry soudu týkající se naplnění formy jednání „vedení někoho v omyl a zamlčení podstatných skutečností“. V úvodu odůvodnění tohoto rozsudku nalézací soud nastínil právní rámec licenčního řízení (zákon 180/2005 Sb., zákon č. 458/2000 Sb., vyhláška č. 475/2005 Sb., vyhláška č. 426/2005 Sb. a cenové rozhodnutí ERU č. 4/2009 Sb. vydané na základě energetického zákona). Podle platné právní úpravy bylo nezbytné naplnit dvě základní podmínky pro získání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů v podobě výhodnějších výkupních cen, event. získání příslušných bonusů, a to uvedení energetického zařízení do provozu v roce 2010 za situace, že tomuto zařízení byla udělena licence a současně došlo k dodávce do elektrizační soustavy, tedy k tzv. první paralelnímu připojení. Rovněž podmínky licenčního řízení jsou rozebrány shora. Licence byla udělována v rámci správního řízení, v němž žadatel musel prokázat jednak finanční a jednak technické předpoklady výroby, když povinným důkazem pro prokázání technických předpokladů byla zpráva o revizi, neboť ta prokazovala naplnění požadavku bezpečnosti tohoto zařízení. Vedle revizní zprávy bylo nezbytné doložit doklad o přechodu vlastnictví k nově zhotovenému zařízení, tj. FVE a rovněž bylo nezbytné doložit příslušné rozhodnutí stavebního úřadu, jímž v konkrétním nyní projednávaném případě bylo rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Nalézací soud v pasáži týkající se skutkových zjištění podrobně rozebral jednotlivé důkazy, které jej vedly k dílčímu závěru o tom, že revizní zprávy zpracované T.G. a předložené žadatelem o licenci, kterého zastupoval obžalovaný D.E., deklarovaly skutečnosti, které nebyly v souladu se skutečným stavem věci a nemohly tedy osvědčovat bezpečnost FVE Petrovice. Rovněž provedené důkazy svědčí o tom, že faktický stav elektrárny nebyl způsobitelný k tomu, aby obžalovaná T.H., jako vedoucí stavebního úřadu, jeho jménem vydala rozhodnutí o předčasném užívání stavby, v němž rovněž uvedla skutečnosti, které neodpovídaly faktickému stavu FVE Petrovice. Za daného stavu pak nebylo možno vystavit ani předávací protokol ze dne 12. 11. 2010, v němž obžalovaný D.E., za objednatele a obžalovaný M.K., za zhotovitele deklarovali předání konstrukcí FVE s upevněnými FV panely o celkové kapacitě 3,3 MW. Energetický regulační úřad však na podkladě těchto dokumentů v rámci licenčního, tj. správního řízení vydal licenci, která, jak nalézací soud rovněž shora rozebral, by nebyla vydána za situace, kdy by tyto doklady a zprávy zachytily pravdivý a faktický stav FVE, tj. její nedokončenost. V rámci tohoto správního řízení totiž ERU vydal licenci pro provoz FVE nad kterou si stát vyhradil z řady důvodů, mj. i z důvodu bezpečnosti, zvýšenou míru kontroly. V tomto případě byla elektrická energie vyráběna z tzv. obnovitelných zdrojů a provozovatelům těchto zařízení bylo umožněno čerpat výrazně výhodnější výkupní ceny elektřiny, než byly ceny tržní, a to za finanční podpory státu. Bylo tedy dalším veřejným zájmem, tentokrát zájmem ekonomickým, aby zákonné podmínky před dlouhodobým poskytováním této nemalé finanční podpory provozovatelům FVE byly naplněny. Za správnost a pravdivost předložených podkladů odpovídá jejich předkladatel, resp. revizní technik, neboť správní orgán, kterým ERU je, v rámci hodnocení těchto dokladů, jejich věcnou stránku, zejména pak v případě revizní zprávy, nemůže posoudit. Opakovaně lze zdůraznit, že předložené zprávy neodpovídaly skutečnému stavu věci a zcela jednoznačně tímto jednáním obžalovaných D.E. a M.K., který podepsal předávací protokol byli pracovníci ERU uvedeni v omyl. Díky tomu došlo k vydání licence pro společnost XXXXXŠlo tedy o následek jednání obžalovaných spočívající v tom, že pracovníci ERU uvedli v omyl a také zamlčeli podstatné skutečnosti, které se týkaly faktického stavu FVE Petrovice. Nad rámec rozhodných skutečností ve vztahu k ERU je však třeba podotknout, že vedle pracovníků ERU byli v závěru roku 2010 uvedeni v omyl i zaměstnanci společnosti E.ON Distribuce a. s., kteří se podíleli na tzv. prvním paralelním připojení FVE Petrovice do distribuční sítě. Také těmto pracovníkům byly předloženy nepravdivé revizní zprávy a následně jim byly zamlčeny podstatné skutečnosti o okolnostech, za kterých došlo k nezákonnému získání licence. Na pohled však pracovníkům této distribuční společnosti bylo patrné, že faktický stav FVE Petrovice neodpovídá rozsahu deklarovanému zejména v revizních zprávách, tj. že kapacita elektrárny není 3,3 MW, když na tento rozsah byla vydána licence, a proto v konečném důsledku

došlo k uzavření smlouvy mezi společnostmi XXXXXa distribuční společností E.ON Distribuce a.s. pouze na dodávky 2 MW.

84. V souvislosti s jednáním obžalovaných D.E. a M.K. pak považuje nalézací soud za nezbytné zmínit i právní úpravu spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť jak podle podané obžaloby, tak i podle závěrů nalézacího soudu oba obžalovaní jednali touto formou trestné součinnosti. Podle § 23 trestního zákoníku byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich jakoby trestný čin spáchala sama. Podle ustálené soudní praxe (R 36/73) spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl k tomu směřující. O společné jednání jde tehdy, jestliže každý ze spolupachatelů skutečně svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu nebo jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jenž je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání, anebo i jestliže jednání každého ze spolupachatelů je aspoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti (články řetězu) směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně. Úmysl při spolupachatelství musí směřovat ke spáchání trestného činu společným jednáním.
85. V případě obžalovaného T.G. bylo jeho jednání kvalifikováno jako účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, a to pomoci hlavním pachatelům trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterými byli obžalovaní D.E. a M.K.. Podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku je účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu ten, kdo úmyslně umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník).
86. Z důkazů shora detailně rozebraných i dílčích závěrů, které nalézací soud učinil bylo nezpochybnitelně prokázáno, že hlavním pachatelem, resp. zde spolupachatelem byl obžalovaný D.E., který byl v pozici statutárního zástupce společnosti XXXXX a požádal o udělení licence na ERU, k čemuž zajistil dodání rozhodujících dokumentů, vyhotovených především T.G., tj. revizních zpráv a T.H., tj. rozhodnutí stavebního úřadu. Vedle toho rovněž zcela vědomě s obžalovaným M.K. podepsali 12. 11. 2010 předávací protokol, v němž, jak je shora uvedeno, deklarovali, že elektrárna je předávána jako výrobní o kapacitě 3,3 MW. K žádosti o licenci obžalovaný D.E. vědomě předložil dokumenty podstatné pro rozhodnutí ERU obsahující nepravdivé údaje o dokončení FVE Petrovice. Podle názoru nalézacího soudu není sporu o tom, že obžalovaný D.E. učinil rozhodující jednání, avšak za podmínek vyžadovaných právní úpravou pro formu spolupachatelství, jak je rovněž shora citováno, se na tomto trestném jednání zcela vědomě podílel také obžalovaný M.K.. Jejich společným jednáním byl ERU, resp. jeho pracovníci uvedeni v omyl, když současně oba obžalovaní zamlčeli podstatné skutečnosti. V této souvislosti je třeba znovu zdůraznit, že zásadní pomocí proto, aby oba obžalovaní uvedli ERU v omyl, resp. v řízení před ním zamlčeli podstatné skutečnosti, bylo významné také jednání obžalovaného T.G.. Bez jeho součinnosti ve formě pomoci, spočívající ve vyhotovení revizních zpráv s nepravdivými údaji, by pochopitelně licence nemohla být vydána. Pro úplnost lze zmínit, že obhajoba obžalovaných D.E. a M.K. byla vyvrácena i důkazy prokazujícími jejich následné jednání, zejména pak na počátku roku 2011, které svědčí o tom, že věděli, že ke dni vydání licence není FVE Petrovice dostavěna v takovém rozsahu, jak bylo před ERU deklarováno. Přesto však, zejména obžalovaný D.E., jako statutární zástupce žadatele, neučinil žádné rozhodující kroky k tomu, aby uvedl do souladu faktický stav se stavem právním.
87. Tohoto jednání, tj. uvedení v omyl ERU, resp. zamlčení podstatných skutečností se obžalovaní dopustili tedy za součinnosti revizního technika obžalovaného T.G.. Obžalovaný jim poskytl

zásadní pomoc, která spočívala ve vyhotovení nepravdivých revizních zpráv a z hlediska právní úpravy účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku lze uzavřít, že T.G. tak oběma obžalovaným opatřil prostředky k tomu, aby se dopustili trestněprávně významného jednání, vyžadovaného v ustanovení § 209 odst. 1 trestního zákoníku. T.G. totiž v revizních zprávách deklaroval bezpečnost FVE Petrovice, ačkoliv ke dni provedení revizí, resp. vyhotovení revizních zpráv stupeň technologické dokončenosti, resp. fakticky nedokončenosti tohoto zařízení, neumožňoval takovou revizní zprávu vydat. Kladná revizní zpráva, vydaná na podkladě provedené revize FVE, však byla nezbytná pro splnění podmínek § 123 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. (stavebního zákona), podle něhož bylo nutno prokázat, že užívání stavby před jejím úplným dokončením neohrozí bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat. Podle názoru nalézacího soudu obžalovaný T.G. zjevně viděl, že FVE Petrovice nesplňuje údaje uvedené v revizních zprávách, ale nezpochybnitelně musel vědět, jaký je důvod toho, že od něj provozovatel FVE, resp. následný žadatel o licenci tyto revizní zprávy vyžaduje. S ohledem na svoji profesi musel T.G. vědět, že zprávy budou použity v rámci stavebního řízení a v rámci licenčního řízení a vydáním nepravdivých revizních zpráv poskytuje obžalovaným pomoc k tomu, aby získali nezákonné rozhodnutí o udělení licence. V této souvislosti je třeba odkázat i na právní názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Tdo 990/2018, podle něhož si revizní technik musel být vědom toho, že revizní zpráva bude předložena ERU v rámci licenčního řízení, protože na konci roku 2010 nemělo jednání obviněného jiný smysl, než vyhotovit revizní zprávy s tím, že budou předloženy ERU k získání licence ještě v roce 2010. Ostatně určitým signálem, a to zcela dostatečným, muselo být obžalovanému T.G. to, že jeho předchůdce, tj. revizní technik P. sice prvotní měření provedl, avšak následně odmítl revizní zprávy vyhotovit a poskytl pouze výsledky svého měření pro žadatele o licenci bez toho, že by řádné revizní zprávy vyhotovil, avšak jen proto, aby získal alespoň částečnou odměnu.

88. V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaných vznikla škoda ve výši 43.880.707 Kč a celkově hrozila vzniknout škoda ve výši 160.879.340 Kč. Pro úplnost je třeba připomenout, že v souladu s ustanovením § 138 odst. 1 trestního zákoníku se škodou velkého rozsahu rozumí škoda dosahující nejméně 5.000.000 Kč. Způsobení škody velkého rozsahu nebo jednání a úmysl směřující ke způsobení škody velkého rozsahu (v případě pokusu trestného činu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku) je formálním znakem kvalifikované skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, přičemž této kvalifikace bylo užito u obžalovaných D.E., M.K. a T.G.. Škoda velkého rozsahu je rovněž formálním znakem kvalifikované podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, když této právní kvalifikace bylo užito u obžalované T.H.. V souvislosti s rozбором tohoto formálního znaku žalovaných trestných činů lze odkázat na soudní praxi pramenící z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 968/2016. Podle citovaného rozhodnutí mohou nastat soudem nepředpokládané skutečnosti mající vliv na výši reálné škody, zvláště pokud mělo ke zvýhodněnímu odkupu elektrické energie docházet po dobu 20, resp. 25 let. Pokud se však nejedná o dokonatý trestný čin, postačí závěr soudů, že jednání obžalovaných bylo způsobilé škodu v určité výši způsobit, což ostatně odpovídá i koncepci vývojových stádií trestné činnosti (pozn. soudu – příprava, pokus, dokonání). Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 20. 10. 2009 sp. zn. II. ÚS 1320/08 uvedl, že na závěr o výši škody je třeba nazírat také z pohledu subjektivní stránky pachatele trestného činu. Podle názoru soudu jednání obžalovaných směřovalo k neoprávněnému získání výkupní ceny platné pro FVE uvedené do provozu v roce 2010, a to po celou dobu životnosti této elektrárny.
89. Jednání obžalovaných D.E., M.K. a T.G. byl porušen zájem společnosti na ochraně cizího majetku, který je chráněn ustanovením § 209 trestního zákoníku jako objekt trestného činu podvodu.

90. Nálezací soud shora opakovaně rozvedl svoje úvahy i dílčí závěry o tom, že FVE Petrovice nebyla ke dni vyhotovení revizních zpráv, ke dni vystavení předávacího protokolu ani ke dni provedení kontrolní prohlídky, resp. vydání rozhodnutí jménem stavebního úřadu obžalovanou T.H. v takovém stavu, který by mj. opravňoval obžalovanou, aby dne 15. 11. 2010 vydala rozhodnutí o předčasném užívání této stavby pod č. j. MěÚ/SÚ/2554/2010/HL jímž povolila předčasné užívání stavby „Fotovoltaická elektrárna část I., obsahující blok trafostanice č. I., II., III. a rozvodna VN“. Toto rozhodnutí vydala obžalovaná jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech, tedy v pozici úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení je za úřední osobu považován mj. člen zastupitelstva nebo odpovědný úředník územní samosprávy, orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci. Postavení obžalované pak dále upravoval zákon č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů ve znění předpisů následujících, který lze považovat ve smyslu ustanovení § 329 trestního zákoníku za tzv. jiný právní předpis. V § 2 tohoto zákona jsou definovány základní pojmy, a to nejen územní samosprávný celek, ale i úřad a zejména pojem úředník. Základní povinnosti úředníka jsou pak vymezeny mj. v § 16 tohoto zákona. Mezi základní povinnosti úředníka totiž patří mj. dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané (§ 16 odst. 1 písm. b), hájit při výkonu správních činností veřejný zájem (§ 16 odst. 1 písm. c), nebo povinnost pracovat svědomitě a řádně podle svých sil, znalostí a schopností (§ 16 odst. 2). Obžalovaná T.H. jednala jako úřední osoba, když prokazatelně vykonala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, přičemž její pravomoci, jako vedoucí stavebního úřadu byly přesně vymezeny zejména v zákoně 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu. Podle § 133 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tohoto zákona totiž stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby a zjišťuje zejména, zda je stavba prováděna podle ověřené dokumentace nebo ověřené projektové dokumentace. Tyto povinnosti obžalovaná porušila zejména tím, že 15. 11. 2010 vydala shora citované rozhodnutí, v němž uvedla, že stavba je provedena podle projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem, ačkoliv v rozsahu uvedeném v tomto rozhodnutí stavba provedena, tedy dokončena nebyla. Obžalovaná následně 24. 11. 2010 vydala usnesení o opravě zřejmých nesprávností. Kromě toho po vydání licence 3. 12. 2010 vydala obžalovaná dne 17. 12. 2010 další rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání stavby FVE část II. obsahující blok trafostanice č. IV., FV panely s NN rozvody a měniči o celkovém výkonu 1,1 MW a dále povolení zkušebního provozu pro stavbu FVE část I. obsahující bloky trafostanic I., II., III., rozvodny VN, FV panely s NN rozvody a měniči o celkové výkonu 3,3 MW. Také v tomto rozhodnutí uvedla nepravdivé skutečnosti, které měla zjistit 17. 12. 2010 při kontrolní prohlídce, tedy opět to, že stavba „je provedena“ podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, ačkoliv provedena tedy dokončena nebyla a fakticky nebyl blok č. IV. dokončen nikdy a bloky č. I., II. a III. nebyly dokončeny ani k tomuto datu 17. 12. 2010. Opětovně lze rekapitulovat, že podmínky předčasného užívání stavby jsou uvedeny v § 123 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., tj. stavebního zákona. Podle citovaného zákonného ustanovení může stavební úřad na žádost stavebníka vydat časově omezené povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením, pokud to nemá podstatný vliv na užitelnost stavby a neohrozí to bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životního prostředí. Z ustálené soudní a právní praxe vyplývá, že stavebník může požádat o předčasné užívání stavby před jejím úplným dokončením, přičemž musí jít o takovou stavbu nebo takovou její část, která sice není zcela dokončena, avšak zákonné podmínky shora citované jsou naplněny. Kritéria pro povolení předčasného užívání hodnotí stavební úřad právě v rámci správního řízení, a to v souladu s platnou právní úpravou. Pochopitelně je nezbytné, aby stavební úřad před svým rozhodnutím provedl kontrolní prohlídku stavby, tedy na místě se fakticky přesvědčil, zda skutečnosti deklarované stavebníkem odpovídají faktickému stavu této stavby a zda povolení předčasného užívání stavby, resp. její části nebude mít podstatný vliv nejen na užitelnost stavby, ale zejména, zda tím nebude ohrožena bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat nebo životního prostředí. Je tedy zcela v dispozici stavebního úřadu, aby při rozhodování o

předčasném užívání stavby důsledně uvážil, zda stavba bude prakticky i nadále (částečném) režimu výstavby, tedy budou na ní probíhat dokončovací práce a zda jsou za tohoto stavu při provozu stavby naplněny především podmínky bezpečnosti. Obžalovaná T.H. však prokazatelně svoje povinnosti porušila tím, že kontrolní prohlídku 5. 11. 2010 provedla nedůsledně, spokojila se pouze s předloženými dokumenty, které formálně deklarovaly dokončenost stavby, ačkoliv očividně bylo zřejmé, že skutečnosti uváděné zejména v revizních zprávách faktickému stavu elektrárny neodpovídají. Obžalovaná důsledně nekontrolovala údaje v projektové dokumentaci, když bez významu není ani skutečnost, že to byla právě obžalovaná, která jménem stavebního úřadu v samotném počátku stavbu povolila a důvodně tak lze předpokládat, že s původní projektovou dokumentací byla důsledně seznámena. Údaje uvedené v projektové dokumentaci i v revizní zprávě tedy při závěrečné kontrolní prohlídce obžalovaná neporovnávala s reálným stavem elektrárny. Podle názoru nalézacího soudu není pochyb o tom, že obžalovaná jako odborně kvalifikovaná úřednice dokonce v pozici vedoucí stavebního úřadu věděla, že vydává rozhodnutí jménem státního orgánu a logicky tak musela dovodit k jakému účelu bude její rozhodnutí sloužit. Obžalovaná se však spolehla na závěry revizních zpráv, aniž by je důsledně při kontrolní prohlídce na místě sama prověřila nebo si vyžádala zcela důsledně další dokumentaci. Podle názoru soudu měla obžalovaná důsledně a pečlivě porovnat veškeré předložené dokumenty, jednak s původním rozhodnutím o stavebním povolení, které sama vydala, s projektovou dokumentací a ostatně je měla porovnat i se stavebními deníky nebo dalšími dokumenty, které si v případě pochybností mohla vyžádat, přičemž nebylo nezbytné, aby se omezila pouze na skutečnosti zjištěné na místě samém. I když je obžalovaná T.H. vysokoškolsky vzdělána v technickém oboru, v nejmenším nelze akceptovat její obhajobu o údajném omylu při použití termínu „provedena“ místo termínu „prováděna“, který o stavu elektrárny uvedla ve svém rozhodnutí. I laikovi je zřejmý rozdíl mezi deklarovaným průběhem výstavby (prováděna) a finálním stavem (provedena). Takto použitá formulace v rozhodnutí státního orgánu nesvědčí o pouhé nedbalosti obžalované, ale, podle názoru soudu, z ní lze dovodit její záměr vydat rozhodnutí s nepravdivými údaji. Důvodně se totiž lze domnívat, že obžalovaná spoléhala mj. na to, že užití nepravdivé formulace zůstane při následném užití jejího rozhodnutí před dalšími orgány mj. zde v rámci licenčního řízení zcela nepovšimnuto. Obžalovaná tak zmařila splnění důležitého úkolu, kterým bylo řádné vyhodnocení splnění či nesplnění podmínek pro následné vydání rozhodnutí o předčasném užívání stavby FVE Petrovice.

91. Rozhodnutí obžalované T.H. o povolení předčasného užívání stavby FVE Petrovice bylo jedním ze základních podkladů pro vydání rozhodnutí ERU v rámci licenčního řízení, a to ve smyslu ustanovení § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Bez takového rozhodnutí obžalované, resp. stavebního úřadu by jednoznačně nebylo možné licenci vydat. Mezi jednáním obžalované a následným vznikem škodného následku, ať už faktické škody nebo hrozící, existuje nepochybnitelně příčinná souvislost. Na základě rozhodnutí o udělení licence bylo provedeno první paralelní připojení FVE Petrovice a díky těmto dvěma základním úkonům mohla firma XXXXXv následujícím období neoprávněně nárokovat výkupní ceny vyrobené elektrické energie platné pro zařízení uvedené do provozu v roce 2010, ačkoliv takové podmínky nesplňovala.
92. Jednáním obžalovaného T.H. byl porušen zájem společnosti, resp. zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob. Tento zájem společnosti je chráněn ustanovením § 329 trestního zákoníku jako objekt trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.
93. Vedle shora rozebraných znaků objektivní stránky (jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi) a objektu se nalézací soud pochopitelně zabýval i tím, zda v případě každého z obžalovaných, resp. skutkové podstaty, z jejíhož spáchání byl uznán vinným, byly naplněny i znaky subjektu a subjektivní stránky. Každý z obžalovaných byl v době spáchání trestného jednání pachatelem zletilým, čímž naplnil podmínku věku, vyžadovanou ustanovením § 25

trestního zákoníku. U žádného z obžalovaných pak nebyly zjištěny ani pochybnosti o jeho duševním stavu, které by vyžadovaly zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie pro event. úvahy o snížené nebo vyloučené přičetnosti. Naplnění znaku subjektu u každého z obžalovaných lze uzavřít, že naplnil podmínku věku (§ 25 trestního zákoníku) i podmínku přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku), tj. znaky subjektu nebo-li pachatele trestného činu.

94. Skutkové podstaty obou trestných činů užitých ve výroku tohoto rozsudku, tj. trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku, jsou v zákoně konstruovány jako úmyslné. Nálezací soud se proto pochopitelně zabýval i tím, zda v případě každého z obžalovaných byly naplněny znaky zavinění požadované ve formě úmyslu, ať už úmyslu přímého (§ 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) nebo úmyslu nepřímého (§ 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Zavinění je z hlediska trestněprávní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vnímání, vědění pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Při hodnocení zavinění každého z obžalovaných vycházel soud z důkazů, které jsou shora podrobně rozebrány a které následné závěry o konkrétní formě zavinění, k nimž nálezací soud dospěl, naznačovaly a odůvodňovaly. Není sporu o tom, že každý z obžalovaných naplnil znaky intelektové složky zavinění ve formě úmyslu, jak je vyžadováno zákonem. Vědění obžalované T.H. jednoznačně vyplývalo z jejího postavení úřední osoby, a proto lze uzavřít, že obžalovaná věděla jaké jsou její povinnosti vyplývající z pozice vedoucí stavebního úřadu, jaká je platná právní úprava včetně podmínek vydání rozhodnutí o předčasné užívaní stavby, což vyplývalo ze stavebního zákona jako zákona č. 183/2006 Sb. Stejně tak obžalovaný T.G. nepochybně věděl, jaké jsou jeho povinnosti, neboť byl certifikovaným revizním technikem a stejně tak věděl, v jakém rozsahu mu oprávnění provádět revize bylo uděleno. Intelektovou složku zavinění v podobě vědění nezpochybnitelně naplnili i obžalovaní D.E. a M.K., přičemž oba minimálně vzhledem ke své předchozí praxi i dlouholetým zkušenostem v pozici statutárního orgánu věděli, jaké jsou jejich povinnosti vyplývající z tohoto postavení statutárního orgánu právnické osoby. Stejně tak každý z těchto dvou obžalovaných nepochybně věděl, že deklaruje skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. V nejmenším neobstojí obhajoba obžalovaného D.E. o tom, že věřil svým spolupracovníkům, na které přenesl odpovědnost za získání licence. K otázce dobré víry se vyjádřil v minulosti i Ústavní soud (např. rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2082/17), který uvedl, že jestliže stěžovatelka v licenčním řízení ve snaze vzbudit zdání, které neodpovídalo realitě, předkládala nepravdivé revizní zprávy a v jednom případě dokonce zfalšovanou revizní zprávu, lze uvedené jednání stěžovatelky zařadit do třetí modelové skupiny situací vymezených Ústavním soudem v nálezu pod sp. zn. I. ÚS 946/16, podle něhož tuto tzv. „třetí skupinu“ představuje nezákonnost způsobená především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Půjde zejména o situace, v nichž oprávněný úmyslně uvedl v omyl orgány veřejné moci uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, příp. dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem. Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Právě obžalovaný D.E., jako statutární zástupce, žádost o licenci podal, potřebné dokumenty k ní připojil a nemůže se v nejmenším odpovědnosti zbavit. Obžalovaní tedy věděli, že zejména v předávacím protokole deklarují skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, obdobně jako T.G. věděl, že v revizních zprávách vědomě uvádí nepravdivé skutečnosti, stejně jako T.H. věděla, že vydává rozhodnutí jménem stavebního úřadu, které neodpovídá skutečnému stavu provedení FVE Petrovice. Z hlediska naplnění volných znaků dospěl soud k závěru, že obžalovaný D.E. se tohoto trestněprávně významného jednání dopustit chtěl. Opakované úkony, které obžalovaný učinil proto, aby firma XXXXX, kterou zastupoval získala licenci na základě dokumentů

s nepravdivými údaji, pak následně, aby dosáhla tato elektrárna připojení do distribuční sítě proto, aby společnost XXXXX mohla inkasovat finanční prostředky za dodávky včetně garantované výkupní ceny svědčí o tom, že obžalovaný se tohoto jednání dopustit chtěl. Nálezací soud jeho zavinění kvalifikoval jako úmysl přímý ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V této souvislosti při hodnocení zavinění obžalovaného D.E., jako zástupce žadatele o licenci, lze opětovně odkázat na příslušná rozhodnutí judikatorního významu, a to rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 256/15, resp. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 71/2011. Stejně tak, jako přímý úmysl, hodnotil soud zavinění obžalovaného T.G., který věděl, v jakém rozsahu má oprávnění vykonávat činnost revizního technika, věděl, že deklaruje skutečnosti v revizních zprávách, které nejsou v souladu se skutečným stavem FVE Petrovice, a přesto takové revizní zprávy vydal, tedy se tohoto jednání dopustil chtěl. Naproti tomu jednání obžalovaných T.H. a M.K. hodnotil soud jako úmysl nepřímý ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a to vzhledem k naplnění složky volní. V případě každého z těchto dvou obžalovaných bylo prokázáno nikoliv to, že se předmětného trestněprávně významného jednání dopustit chtěl, ale minimálně to, že sice věděl, že může takové porušení zájmu chráněného trestním zákonem způsobit, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn. Obžalovaná T.H. pochopitelně věděla, že zastupuje stát, jako úřední osoba a musela tedy vědět, že její rozhodnutí může být použito před jiným státním orgánem, k čemuž v tomto případě skutečně došlo, a to v rámci správního řízení, které se týkalo žádosti o udělení licence. Rovněž obžalovaný M.K. musel být minimálně srozuměn s tím, že protokol o předání stavby z 12. 11. 2010 může být použit jeho obchodním partnerem pro další úkony související s činností a provozováním XXXXX, a proto i v jeho případě soud hodnotil zavinění minimálně jako úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Každý z obžalovaných naplnil zákonné znaky příslušného trestného činu nikoliv pouze v rovině základní skutkové podstaty, ale také v rovině kvalifikované skutkové podstaty, a to obžalovaný D.E. a M.K. podle § 209 odst. 1 a také odst. 5 písm. a) trestního zákoníku obdobně jako obžalovaný T.G., který jim k jejich trestnému jednání spáchanému ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku poskytl pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaná T.H. naplnila zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku nejen v rovině základní, ale rovněž v rovině kvalifikované skutkové podstaty podle § 329 odst. 3. písm. a) trestního zákoníku. V případě všech obžalovaných bylo totiž užití kvalifikované skutkové podstaty odůvodněno naplněním formálního znaku škody velkého rozsahu, která byla následkem jejich trestného jednání a byla způsobena na cizím majetku, když škoda stejně kvalifikovaná hrozila vzniknout i do budoucna. V této části jednání každého z obžalovaných dospělo do vývojového stádia pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. V této souvislosti lze poznamenat, že podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku se pokusem rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Podle § 21 odst. 2 trestního zákoníku je pokus trestného činu trestný podle trestní sazby stanovené za dokonaný trestný čin. Ve vztahu k těžšímu následku, tj. škodě velkého rozsahu, která je formálním znakem kvalifikované skutkové podstaty žalovaných trestných činů a tedy okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby, postačí ve smyslu ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku, jestliže pachatel tento těžší následek zavinil z nedbalosti, s výjimkou případů, kdy trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. Tyto podmínky subjektivní stránky ve vztahu k aplikaci kvalifikované skutkové podstaty byly u každého z obžalovaných naplněny.

95. Vedle zavinění, které je obligatorním formálním znakem skutkové podstaty se soud pochopitelně zabýval i znakem fakultativním, kterým je motiv. Nejvýrazněji tento znak vystupuje do popředí u obžalovaného D.E.. Bylo bezpečně prokázáno, že hlavním motivem jeho trestného jednání bylo získat licenci pro FVE Petrovice ještě v roce 2010 a v témže roce pak dosáhnout i prvního paralelního připojení, a to vše proto, aby v následujících letech mohl uplatňovat nárok na

garantovanou výkupní cenu. Obžalovaný dosáhl podvodným jednáním, za přispění zejména obžalovaných M.K. a T.G., resp. T.H. získání licence, ačkoliv elektrárna nebyla plně dokončena a nesplňovala zákonné podmínky. Totiž pouze díky takto získané licenci mohla firma XXXXX dosáhnout připojení výroby do distribuční sítě a následně mohla firma XXXXX fakturovat distribučním společnostem podstatně vyšší ceny za dodávky energie, než v případě, že by byla připojena v roce 2011 a později. To bylo ostatně prokázáno nejen citací platné právní úpravy, ale propočty, které provedl J.M. v rámci svého odborného vyjádření. K tomu obžalovanému D.E. adekvátně poskytl součinnost ve formě spolupachatelství obžalovaný M.K. a v konečném důsledku v právní formě pomoci na trestné činnosti participoval i obžalovaný T.G., když rovněž oba byli motivováni snahou získat úhradu za provedené práce, ať už revizní technika nebo zástupce hlavního dodavatele. V případě obžalovaného T.H. naproti tomu nebyly prokázány žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že za rozhodnutí ve stavebním řízení v rozporu s právními předpisy získala jakýkoliv mimořádný finanční profit.

96. Obžalovaní se trestného jednání dopustili za účinnosti novely trestního zákona v podobě tzv. trestního zákoníku, která opustila tzv. materiální pojetí trestného činu a naopak preferuje tzv. formální pojetí trestného činu, byť korigované zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávně důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle názoru soudu byly podmínky ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku zcela spolehlivě naplněny, neboť stupeň společenské škodlivosti trestného jednání každého z obžalovaných vylučuje úvahy o projednání věci v jiném řízení, než v řízení trestním. V této souvislosti významnou roli sehrává výše škody způsobené, která mnohonásobně překročila dolní hranici zákonného znaku škody velkého rozsahu (5.000.000 Kč). Rovněž nelze přehlédnout, že v omyl byl uveden státní orgán a finanční prostředky, které společnost XXXXX získala, resp. do budoucna mohla získat, v konečném důsledku pocházely ze státního rozpočtu. Důvodně lze předpokládat, že tyto finanční prostředky mohly být užity k podstatně důležitějším účelům v rámci činnosti, ať už státních orgánů nebo samotného státu. Významnou roli hraje i skutečnost, že obžalovaná T.H. se trestného jednání dopustila nikoliv v pozici obecně kriminálně závadové osoby, ale jako zaměstnankyně státního orgánu a obžalovaný T.G. jako státem certifikovaný revizní technik. Oběma obžalovaným byla totiž státem poskytnuta důvěra k výkonu konkrétní činnosti, jejíž hranice překročili dokonce v mezích trestní odpovědnosti. Jednání všech obžalovaných neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty, byť projednávány u krajského soudu, jako soudu I. stupně (stanovisko NS ČR Tpjn 301/2012, resp. 7 Tdo 916/2012).
97. Na základě všech rozhodných skutečností dospěl nalézací soud k závěru, že obžaloba byla na každého z obžalovaných podána oprávněně. Soud se v plném rozsahu ztotožnil s užitou právní kvalifikací a v zásadě převzal také skutková zjištění, která jsou uvedena v obžalobě, a to do výroku tohoto rozsudku. Nalézací soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že obžalovaní D.E. a M.K. spáchali zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku zčásti dokonaný, zčásti nedokonaný ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný T.G. jim k takovému trestnému činu poskytl pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaná T.H. pak spáchala zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku zčásti dokonaný, zčásti nedokonaný ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

E. Výroky o trestu

98. Při úvaze o druhu a výši trestu ukládaného každému z obžalovaných, přihlížel soud ve smyslu ustanovení § 39 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, ale také k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům každého z obžalovaných, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy. Soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 3 trestního zákoníku také přihlížel k polehčujícím, resp. přitěžujícím okolnostem (§ 41 a § 42 trestního zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu a zejména k délce trestního řízení. Rozhodné skutečnosti, týkající se osoby každého z obžalovaných byly prokazovány kromě jejich výpovědí také potřebnými listinnými důkazy, zejména opisem rejstříku trestů, zprávou o pověsti v místě bydliště, event. zprávou zaměstnavatele, jakož i doklady o jejich majetkových poměrech. Shodně lze u každého z obžalovaných považovat za prokázané, že dosud nebyl soudně trestán, v místě bydliště nejsou k žádnému z nich negativní poznatky. Nálezací soud proto přiznal každému z obžalovaných polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti a jinak řádného života ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku. Jako přitěžující okolnost byla hodnocena ve smyslu ustanovení § 42 písm. k) trestního zákoníku skutečnost, že trestným jednáním obžalovaných byla způsobena vyšší škoda. V souladu s ustálenou soudní praxí, která má oporu v rozhodnutí Ústavního soudu (např. rozhodnutí I ÚS 1305/09, I ÚS 603/06 a další), jakož i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (např. 8 Tdo 721/2006), přihlédl soud také k celkové délce trestního řízení. Obžalovaní se trestné činnosti dopustili v závěru roku 2010, první rozsudek byl nálezacím soudem vyhlášen dne 14. 12. 2017, když obžaloba byla podána dne 22. 5. 2015. Vzhledem k obvyklé praxi projednávání rozsáhlých trestních věcí u krajského soudu, jako soudu I. stupně, jakož i vzhledem k mimořádnému rozsahu a charakteru této trestní věci, nelze délku řízení před nálezacím soudem považovat za délku nepřiměřenou. Z žádných důkazů provedených u hlavního líčení nebylo zjištěno, že by kterýkoli z obžalovaných měl zásadní podíl na celkové délce trestního řízení, která trvala téměř 10 let od spáchání trestného jednání. Ústavní soud však v mnoha svých rozhodnutích, v nichž se zabýval nepřiměřenou délkou trestního řízení (I ÚS 1305/09, I ÚS 5/96, IV ÚS 358/98, I ÚS 600/03) poukazoval na to, že projednání věcí bez zbytečných průtahů, resp. právo na vyřízení věci v přiměřené lhůtě je integrální součástí práva na spravedlivý proces, tedy základních práv garantovaných v čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Podle jeho právního názoru (I ÚS 554/04) je nezbytné současně s otázkou spravedlivého procesu, tj. práva na projednání věci v přiměřené lhůtě zkoumat také otázku toho, jaké důsledky má svou povahou porušení základních procesních práv ve sféře základních práv občana. Je nezbytné v případě ukládaného nepodmíněného trestu odnětí svobody současně zkoumat, zda zásah do osobní svobody pachatele, garantovaný čl. 8 odst. 1 Listiny, resp. 8 odst. 2 Listiny, je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem či nikoliv (I ÚS 603/2006). Zákon je pak třeba interpretovat ústavně konformním způsobem tak, aby aplikace zákona obstála v testu proportionality. Pro takový test je nezbytné zkoumat jak délku trestního řízení, tak posoudit účel ukládaného trestu, a to z pohledu individuální prevence, generální prevence, jakož i z pohledu zjištění, zda pachatel skutečně potřebuje výchovu k řádnému životu skrze ukládaný trest v konkrétní výši. Všechny tyto skutečnosti zohlednil soud při rozhodování o konkrétní výměře trestu u každého z obžalovaných.
99. Všechny tyto skutečnosti zohlednil soud při rozhodování o konkrétní výměře trestu u každého z obžalovaných. V souladu s užitou právní kvalifikací jsou obžalovaní D.E., M.K. a T.G. ohroženi trestem odnětí svobody v trvání pěti až deseti let (§ 209 odst. 5 trestního zákoníku) a obžalovaná T.H. pak trestem odnětí svobody v trvání pěti až dvanácti let (§ 329 odst. 3 trestního zákoníku). Nálezací soud však dospěl k závěru, že v případě každého z obžalovaných by trest ukládaný v rámci této trestní sazby, byť na její samé dolní hranici, byl trestem nepřiměřeně přísným. Trest odnětí svobody v trvání pěti let je totiž ze zákona trestem nepodmíněným a u každého z obžalovaných by tak zcela důvodně představoval nepřiměřený zásah do jejich osobních práv, a to s ohledem na veškerá kritéria i právní názory shora rozvedené. V této souvislosti je nutno, v souladu s ustanovením § 39 trestního zákoníku, poukázat u každého

z obžalovaných nejen na jeho osobní, rodinné a majetkové poměry, včetně dosavadního způsobu života a možnosti nápravy, ale také na to, že jistý podíl měla nekoncepční a překotná legislativní situace, která nastala na území státu v závěru roku 2010. Nezbývá, než připustit, že stát do jisté míry selhal při legislativním procesu, který přinesl zásadní změnu podmínek upravujících podporu výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů. Původně totiž byla legislativní pravidla nastavena více než příznivě, což přimělo celou řadu fyzických i právnických osob k investicím, i díky eventuálnímu zadlužení, do výstavby, zejména fotovoltaiických elektráren s vidinou reálné návratnosti takto vložených finančních prostředků. Návratnost byla garantována státem, který velkoryse výrobu energie z obnovitelných zdrojů podporoval. Překotně však byla pravidla změněna, finanční podpora byla snížena cca o polovinu, což vedlo pachatele obdobných trestných činů k tomu, že usilovali o získání licence a prvního paralelního připojení budovaných fotovoltaiických elektráren ještě v závěru roku 2010, a to dokonce za cenu, že se dopustili trestné činnosti, jako tomu došlo ostatně i v nyní projednávané trestní věci. V souvislosti s výstavbou fotovoltaiické elektrárny Petrovice u Borovan je navíc třeba plně zohlednit i skutečnost, že elektrárna sice nebyla zcela dostavěná, jak bylo deklarováno především v licenčním řízení, ale naproti tomu nebyla licence trestním jednáním vylákána pro elektrárnu zcela fiktivní, kdy jako např. v jiných případech na příslušném pozemku byly maximálně konstrukce pro fotovoltaiické panely a v některých případech byly dokonce pozemky prázdné. Nálezací soud tak dospěl k závěru, že vzhledem k dosavadnímu beztrestnému životu každého z obžalovaných, k délce jeho praxe i ke všem rozhodným okolnostem případu lze účelu trestu u každého z obžalovaných dosáhnout i trestem kratšího trvání než je trest odnětí svobody v trvání pěti let. Závěry soudu o naplnění podmínek ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku byly odůvodněny zejména osobními poměry každého z obžalovaných i shora rozvedenými okolnostmi případu. Podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku, má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené. Takové snížení je umožněno podle § 58 odst. 5 trestního zákoníku také v případě, že soud odsuzuje pachatele za pokus trestného činu (což se týká dílčí části trestné činnosti každého z obžalovaných) nebo za pomoc k trestnému činu, což se navíc týká zejména obžalovaného T. G. Za přiměřené považoval soud uložit obžalovaným D.E., M.K. a T.G. trest odnětí svobody v trvání tří let, tj. výrazně nižší než je dolní hranice zákonné trestní sazby. Obžalované T.H. byl vyměřen trest ještě mírnější, a to v trvání dvou let, a to rovněž pod dolní hranici zákonné trestní sazby. V souladu s ustanovením § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu každému z obžalovaných podmíněně odložen, na přiměřenou zkušební dobu v trvání pěti let u obžalovaných D.E., M.K. a T.G. na zkušební dobu v trvání čtyř let u obžalované T.H.. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku totiž může soud odložit výkon trestu nepřevyšujícího tři roky, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu způsobu života a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu. Tyto podmínky platné právní úpravy každý z obžalovaných beze zbytku naplňuje. Důvodně lze předpokládat, že toto mimořádné vybočení z jinak řádného dosavadního způsobu života i samotné dlouhodobé trestní řízení bude na každého z obžalovaných dostatečně působit tak, aby v budoucnu přehodnotil svoje chování a potenciálního trestného jednání se vyvaroval. K dovršení nápravy každého z obžalovaných i k dosažení účelu trestu stanoveného zákonem byl každému z obžalovaných uložen dále peněžitý trest, neboť každý z nich se dopustil trestného činu s materiálním škodlivým následkem. Výše peněžitého trestu byla u každého z obžalovaných diferencována s ohledem na jeho podíl na celkově spáchaném trestném jednání i s ohledem na jeho majetkové poměry. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku může soud uložit peněžitý trest, jestliže pachatel pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku se peněžitý trest ukládá v denních

sazbách a činí nejméně 20 a nejvíce 730 celých denních sazeb. Podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku denní sazba činí nejméně 100 Kč a nejvíce 50.000 Kč. Při zohlednění veškerých zákonných kritérií i rozhodujících skutkových okolností, uložil soud nejprísnejší peněžitý trest obžalovanému D.E., kterého považoval za hlavního pachatele v projednávané trestní věci. Obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře 2.000.000 Kč, což představuje 500 denních trestních sazeb, kdy výše jedné trestní sazby činí 4.000 Kč. Druhému spolupachateli, tj. obžalovanému M.K. byl peněžitý trest uložen ve výměře 1.000.000 Kč, což představuje rovněž 500 denních trestních sazeb, kdy však výše jedné sazby činí 2.000 Kč. V této souvislosti lze nejen u obžalovaných D.E. a M.K., ale i u obžalovaných T.G. a T.H. při výměře denních sazeb a jejich četnosti odkázat na ustanovení § 68 odst. 3 trestního zákoníku, podle něhož počet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a výši jedné denní sazby stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele, přičemž vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den. S přihlédnutím k těmto zákonným kritériím, pak byly podstatně mírnější peněžití tresty vyměřeny obžalovaným T.G. a T.H.. Obžalovanému T.G. byl vyměřen peněžitý trest ve výměře 400.000 Kč, což představuje výměru 400 denních sazeb, kdy výše jedné sazby činí 1.000 Kč. Obžalované T.H. pak byl vyměřen peněžitý trest nejmírnější, a to ve výši 100.000 Kč, což představuje výměru 100 denních sazeb, kdy výše jedné sazby činí 1.000 Kč. V souvislosti s ukládanými peněžitými tresty však je třeba poukázat i na to, že fakticky byl všem obžalovaným uložen peněžitý trest při dolní hranici zákonné trestní sazby, která je vymezena v rozmezí 2.000 Kč až 36.500.000 Kč. Pro případ, že by výkon peněžitého trestu byl zmařen, byl každému z obžalovaných podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody, a to s přihlédnutím ke konkrétní výměře peněžitého trestu. Obžalovanému D.E. byl náhradní trest stanoven ve výši dvou let, obžalovanému M.K. ve výši jednoho roku, obžalovanému T.G. pak v trvání šesti měsíců a T.H. v trvání dvou měsíců.

100. Především v zájmu ochrany společnosti před obdobným jednáním každého z obžalovaných, ale pochopitelně i k dovršení jeho nápravy rozhodl soud uložit každému z obžalovaných dále trest zákazu činnosti. Prokazatelně se obžalovaní D.E. a M.K. dopustili trestného jednání v souvislosti se svým specifickým postavením v pozici statutárního zástupce právnické osoby, obžalovaný T.G. jako revizní technik, tedy v souladu s činností, k níže je třeba zvláštního povolení státu, a T.H. jako vedoucí stavebního úřadu, tj. z titulu pravomoci úřední osoby, když tato pravomoc jí byla rovněž poskytnuta státem.
101. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku může totiž soud uložit trest zákazu činnosti na jeden rok a až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest zákazu činnosti spočívá v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje jiný právní předpis. Obžalovaným D.E. a M.K. byl trest zákazu činnosti vyměřen cca v polovině zákonné trestní sazby, tj. v trvání pěti let, což je ostatně u každého z nich i délka podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody. Předmětem tohoto trestu je zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev a ve výkonu prokury. Obžalovanému T.G. byl trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce revizního technika vyměřen v horní polovině zákonné trestní sazby, a to v trvání sedmi let. Podle názoru soudu je třeba v jeho případě zohlednit především potenciální mimořádně riziko za situace, kdy práci revizního technika obžalovaný nebude vykonávat řádně, neboť za takové situace hrozí nebezpečí vzniku újmy na zdraví, na životě nebo na majetku, a to fyzickým i právnickým osobám. Obžalované T.H. byl zákaz činnosti vyměřen v dolní polovině zákonné trestní sazby a jeho délka rovněž koreluje s dobou podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody. Na dobu čtyř let byla obžalované zakázána činnost výkonu zaměstnání ve státní správě v pozici úřední osoby.

F. Výrok o ochranném opatření

102. Z obsahu trestního spisu bylo dále zjištěno, že již ve stadiu přípravného řízení byly zajištěny finanční prostředky společnosti XXXXX. Usnesením policejního orgánu Policie ČR UOKFK SKPV expozitura Hradec Králové ze dne 25. 7. 2014, sp. zn. OKFK-294-408/TČ-2013-252301 byly zajištěny finanční prostředky na účtu této společnosti, který byl veden u Equa bank a.s. (č. l. 712, 704, 1029, 1173, 1182). Dalšími usneseními téhož orgánu ze dne 22. 7. 2014 byly zajištěny peněžní prostředky na účtu firmy XXXXX, který byl veden u Komerční banky a.s. (sp. zn. OKFK-294-397/TČ-2013-252301 na č. l. 729, 740, 1034, 1192, usnesením, sp. zn. OKFK-294-398/TČ-2013-252301 na č. l. 752, 759, 1030 a 1215), když šlo o prostředky na účtu dříve společnosti LB=BW bank CZ a.s., t.č. s názvem EXPO Bank CZ a.s. Dále byly dne 22. 7. 2014 zajištěny usnesením, sp. zn. OKFK-294-397/TČ-2013-252301 (na č. l. 729, 740, 1195 a 1034), peněžní prostředky na účtu společnosti u Komerční banky a.s. a usnesením, sp. zn. OKFK-294-396/TČ-2013-252301 (na č. l. 784, 773, 1041 a 1137) na účtu vedeném u Unicredit bank a.s. Všechna tato rozhodnutí byla učiněna podle § 79a odst. 1 trestního řádu o zajištění věci. Dne 7. 11. 2014 pak policejní orgán Policie ČR UOKFK SKPV, expozitura Hradec Králové vydal usnesení, sp. zn. OKFK-294-524/TČ-2013-252301 (č. l. 607, resp. 557, 3915, resp. 562, 613), kterým postupem podle § 79e odst. 1 trestního řádu rozhodl o zajištění poměrné části finančních prostředků z pohledávek vzniklých společnosti XXXXX vůči společnosti E.ON Energie a.s., jak je v podrobnostech specifikováno ve výroku tohoto rozsudku a dále o poměrné části finančních prostředků z každé budoucí pohledávky plynoucí postupníkovi společnosti XXXXX od postupitele právě společnosti XXXXX na základě smluvní dokumentace, rovněž rozvedené ve výroku tohoto rozhodnutí.
103. Podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku může soud uložit zabránění věci, která byla získána trestným činem nebo jako odměna za trestný čin, anebo která byla, byť jen zčásti nabyta za věc získanou trestným činem nebo za věc tvořící odměnu za trestný čin, pokud hodnota věci, která byla získána trestným činem, nebo jako odměna za něj, nyní ve vztahu k hodnotě nabyté věci zanedbatelná, a pokud taková věc náleží jiné osobě, na kterou pachatel takovou věc převedl nebo která ji jinak nabyla.
104. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že společnost XXXXX byla trestnou činností obžalovaných obohacena o částku cca 43.880.707 Kč. Podle názoru nalézacího soudu je tedy zcela v souladu se zákonem zabránění finančních prostředků na všech čtyřech účtech této společnosti, respektive poměrné části finančních prostředků vzniklých z uvedených pohledávek, jak je specifikováno v bodech E/e/1, 2 výroku tohoto rozsudku. Pokud nalézací soud učinil závěr o tom, že společnost XXXXX tuto částku 43.880.707 Kč získala, lze rekapitulovat, že se jedná o rozdíl mezi částkou, kterou společnost fakturovala a inkasovala za dodávku elektrické energie pro XXXXX a mezi částkou, kterou měla získat po právu, pokud by získala licenci až v roce 2011 na základě pravdivých skutečností. Vyslovení ochranného opatření, tj. zabránění zajištěných finančních prostředků je proto zcela v souladu se zákonem. V případě peněžních prostředků zajištěných na účtech Equa bank a.s., Komerční banka a.s., Unicredit bank a.s. jde však o výroky spíše symbolické, neboť ze zpráv těchto peněžních ústavů, které nalézací soud vyžádal k otázce stavu předmětných účtů (č. l. 5235, 5237, 5247) bylo zjištěno, že účty byly buď zrušeny, nebo mají minimální zůstatek.

G. výrok o náhradě škody

105. V rámci adhezního řízení, které je součástí trestního řízení se před zahájením dokazování u hlavního líčení se svými nároky na náhradu škody připojily poškozené subjekty, a to firma E.ON Distribuce a.s. a firma E.ON Energie a.s. V závěru dokazování u hlavního líčení však svými příписy každý z těchto dvou subjektů učinil úkon, označený jako zpětvzetí uplatněného nároku na

náhradu škody. Zmocněnec poškozené společnosti E.ON Distribuce a.s. tento úkon učinil dne 2. 6. 2020 (č. l. 5242) s tím, že poškozený bere zpět uplatněný nárok na náhradu škody ve výši 15.502.106 Kč s příslušenstvím v plném rozsahu. V případě společnosti E.ON Energie a.s. byl tento úkon rovněž učiněn dne 2. 6. 2020 (č. l. 5245) s tím, že poškozený subjekt rovněž vzal zpět uplatněný nárok na náhradu škody ve výši 19.384.633,88 Kč s příslušenstvím v plném rozsahu. Nálezací soud z důvodu procesní opatrnosti proto rozhodl v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 trestního řádu tak, že oba poškozené subjekty odkázal s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť podle jeho názoru mu platná právní úprava neumožňovala učinit jiný výrok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno podat odvolání** do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Brno 23. června 2020

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu